

DESPRE SPIRITUL SFÂNT

Volumul II

Nașterea de sus și botezul în Spirit Sfânt

Calea Creștină

2021 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Traduceri ale Bibliei folosite în carte:

Dacă nu se face o precizare, citatele sunt din Biblia D.Cornilescu.

Siglele altor traduceri ale Bibliei folosite în carte:

GBV = tradusă și tipărită de Gute Botschaft Verlag versiunea din anul 1989 sau cea din anul 2001.

NW = Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi (2000; 2006).

SCC = Scripturile Calea Creștină

Prescurtari:

n.s. - notă de subsol.

î.Ch. - înainte de Christos.

d.Ch. - după Christos.

Cuvânt înainte:

În secolul XX printre creștini s-a vorbit foarte mult despre nașterea de sus (din nou) și de botezul în Spiritul sau Duhul Sfânt, s-a scris, s-a predicat, s-a învățat, s-au făcut adunări pentru stăruință pentru primirea Spiritului Sfânt, mai mult ca niciodată. Însă din păcate mulți sunt confuzi sau nesiguri în ce privește dacă sunt sau nu născuți din nou, dacă sunt sau nu botezați cu Spiritul Sfânt.

Alții nu știu ce să creadă despre aceste fenomen, nu știu: *ce este botezul cu Spirit Sfânt?* Unii sunt dezorientați în ce privește „*semnul sigur*” al botezului, pe care unii îl văd ca fiind „*vorbirea în alte limbi*”, în timp ce alții, ca de pildă religiile tradiționale, care susțin că acest botez îl ai automat, prin mir-ungerea făcută de preot, sugarului proaspăt botezat în apă. Unii susțin că „**botezul în Spiritul Sfânt**”, se petrece în momentul convertirii, în timp ce alții susțin că este a doua binecuvântare, a doua treaptă sau experiență a Spiritului în credincios, care-l pregătește și împuternicește pentru lucrare.

În această stare de confuzie e normal să apelăm la Cartea Cărilor, ca să avem o învățătură clară și sigură la acest subiect. Pe parcursul acestui material, voi apela și la variantele de interpretare existente pe care le vom analiza prin prisma textelor din Scriptură, și voi răspunde la unele întrebări esențiale legate de acest subiect.

	CUPRINS	Pagina:
1	Ce este nașterea de sus și ce realizează ea?	4
2	Lucrări ale Spiritului care au loc împreună cu nașterea din nou?	20
3	De când a început lucrarea nașterii din nou?	27
4	Ce a însemnat nașterea de sus în cazul Domnului Iesus Christos!	29
5	De ce trebuie să te naști din nou?	35
6	Este nașterea din nou limitată la un număr restrâns de creștini?	38
7	Cum poți să știi dacă ești născut din Dumnezeu?	40
8	Care sunt pașii pentru a deveni creștin?	49
9	Ce este botezul cu Spirit Sfânt, pentru cine este și când se primește?	62
10	Cum mai este numit botezul în Spirit și ce lucrări ale Spiritului au loc împreună cu botezul?	64
11	Este botezul în Spirit doar pentru unele epoci sau doar pentru unii creștini?	69
12	Vorbirea în alte limbi este semnul exclusiv al botezului în Spirit Sfânt?	72
13	Este oare botezul cu Spirit Sfânt aceiași lucrare cu nașterea din spirit, sau este o altă lucrare diferită?	87
14	Ce aduce în plus în credincios, lucrarea botezului față de cea a nașterii din nou?	111
15	Opinii greșite despre botezul cu Spiritul Sfânt	116
16	Ce trebuie să faci pentru a primi botezul cu Spirit Sfânt?	120
17	Care sunt piedicile în calea nașterii din nou și a botezului cu Spirit Sfânt?	127
18	Care sunt metodele de primire a botezului în Spirit Sfânt?	130

1. CE ESTE NAȘTEREA DE SUS

ȘI CE REALIZEAZĂ EA?

Nașterea de sus, mai este numită și: ‚renaștere’ (literal din greacă: renăscând - 1Petru 1:3; renăscuți – 1Petru 1:23), ‚naștere din Dumnezeu’ (1Ioan 3:9; 5:18); ‚naștere în Christos Iesus’ (1Corinteni 4:15).

Dar să vedem ce este și ce nu este nașterea din nou?

În primul rând, ar trebui să vedem: **ce NU este nașterea din nou?**

Nașterea din nou nu este o schimbare a vieții cum cred unii, faptul că în viața ta, te-ai lăsat de furat, de beție, de fumat, etc. nu înseamnă că ești născut din nou, există oameni atei, care nu cred în Dumnezeu și s-au lăsat de anumite vici, această schimbare din viața lor, nu i-a făcut copii de Dumnezeu. Nașterea din nou nu este o schimbare, făcută prin voința omului, sau prin silința, efortul și străduința omului.

Nașterea din nou este lucrarea Spiritului care curăță de păcate, renaște, regenerează omul lăuntric, spiritul omului, îl face copil al lui Dumnezeu, îi dă o natură nouă, iar aceasta duce la schimbare, la transformare în viață, dar o transformare făcută *prin* Spiritul Sfânt, după cum se arată în Romani 8:13, SCC: **„pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, urmați să muriți; dar, dacă prin Spirit omorâți faptele corpului, veți trăi”**.

Deci Spiritul este: instrumentul, puterea, agentul, prin care învingem păcatul și facem să moară faptele corpului.

Nașterea din nou nu este procesul de transformare și sfințire care începe în momentul convertirii (întoarcerii la Dumnezeu) și care durează până vom muri, sau până ne va lua Domnul prin răpire, adică toată viața ce o trăim pe pământ. Unii cred că nașterea din nou durează toată viața, printre care și predicatorul rus: Ivan Vikovan, deoarece în 1Ioan 3:9, se spune: **„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește”**, este o naivitate să credem că creștinii din primul secol, care erau născuți din Dumnezeu (1Petru 1:1-3) nu păcătuiau, dacă aceasta este interpretarea la 1Ioan 3:9, atunci apostolul Ioan se contrazice singur când spune în 1Ioan 1:8-10: **„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne**

curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuït, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi". De fapt expresia: „născut din nou”, sau „născut din Dumnezeu” apare la trecut în unele versete, arătând că este o lucrare din trecut, un eveniment din trecutul credinciosului nu un proces continuu (vezi: Iacob 1:18; 1Petru 1:3,23; 1Ioan 4:7; 5:18), chiar finalul lui 1Ioan 3:9, spune: „**nu poate păcătuï, fiindcă este născut din Dumnezeu**". Textul nu spune că nu poate păcătuï că este *în procesul nașterii* din Dumnezeu, un proces care va ține până la moarte. Nu poate păcătuï că este născut în sensul că a fost deja născut din Dumnezeu.

Sensul expresiei: „**nu poate păcătuï**”, este: *nu practică păcatul*, în Noul Testament, Liga Bibliei 2007, este tradus astfel: „**Oricine este născut din Dumnezeu nu mai continuă să păcătuiască**". Cu alte cuvinte, un om născut din nou, care a căzut într-un păcat (1Ioan 2:1,2), Spiritul Sfânt din el, sămânța lui Dumnezeu, nu-l lasă să continue în păcat; ci, îl îndemnă spre căință și îndreptare.

Omul născut din nou se raportează la păcat, așa cum se raportează un om alergic la praf, la o zonă unde este mult praf, el fuge de aceea zonă știind că este alergic și că nu-i va face bine, dar dacă din neglijență ajunge în aceea zonă, se va lupta să iasă din aceea zonă, căci nu este mediul lui propice să stea acolo.

O altă ilustrare, o oaie când cade într-o mocirlă, iese repede de acolo și se scutură de murdărie, ei nu-i place murdăria, ea nu continuă în mocirlă, dar un porc căzut într-o mocirlă, îi place să se scalde în continuare acolo. În mod asemănător, cu un porc, un om din lume, fiu al Diavolului, care nu este născut din Dumnezeu îi place păcatul, dar pentru cineva născut din Dumnezeu care are sămânța lui Dumnezeu în El, care este simbolizat de o oaie, păcatul este un accident, nu un mod de viață.

Revenind la ideea că nașterea din nou durează toată viața, conform Bibliei, sfințenia, creșterea spirituală, sunt lucruri care durează toată viața (2Corinteni 8:7) nu nașterea din nou. După cum în cazul natural, creșterea, durează toată viața, dar nu nașterea lui care are loc la un moment în timp.

Dacă până acuma am văzut câteva exemple, ce nu este nașterea din nou, să vedem în continuare:

Ce este nașterea din nou?

Isus Christos Fiul lui Dumnezeu explică în Ioan 3:3-5, SCC următoarele: „**Iesus a răspuns și i-a zis: Adevărat! Adevărat îți zic: dacă cineva nu are să fie născut de sus, nu poate vedea Regatul lui Dumnezeu. Nicodim zice către El: cum poate un om să fie născut, bătrân fiind? Oare poate intra a doua oară în pântecele mamei lui, și să fie născut? Iesus a răspuns: adevărat! Adevărat îți zic: dacă cineva nu are să fie născut din apă și Spirit, nu poate intra în Regatul lui Dumnezeu**”.

În convorbirea pe care Domnul Isus o are într-o noapte cu Nicodim, un fruntaș al iudeilor, Domnul Iesus îi vorbește de o naștere din nou, traducerea literală din textul grecesc ar fi: naștere „**de sus**”. Nicodim însă nu a înțeles despre ce este vorba și l-a întrebat pe Domnul: „**cum poate un om să fie născut, bătrân fiind? Oare poate intra a doua oară în pântecele mamei lui, și să fie născut?**” Ca răspuns Domnul îi spune: „**Adevărat îți zic: dacă cineva nu are să fie născut din apă și Spirit, nu poate intra în Regatul lui Dumnezeu**”.

Iată nașterea de sus, este o **singură** naștere, o naștere: „**din apă și din Spirit**”, este o singură naștere dar din două elemente: 1) apa; 2) Spiritul Sfânt.

Faptul că în textul grecesc expresiile nu sunt articulate, toate acestea indică că nașterea de sus reprezintă o singură acțiune, o singură naștere din două elemente.

După cum omul se naște din sămânță bărbătească și femeiască, primind viață din viața părinților, primind spirit din spiritul părinților, trup din trupul lor, chip, înfățișare fizică, temperament, trăsături fizice și spirituale, prin sămânța lor care conține gene după chipul lor. Tot așa omul credincios mai primește o sămânță, sămânța lui Dumnezeu: Spiritul Sfânt care vine în om prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu (scris sau predicat) și dă un chip divin, omului lăuntric, spiritul omului. Astfel omul lăuntric, se mai naște încă o dată, de data aceasta nu din carne, nu din niște părinți naturali; ci, dintr-un părinte spiritual, din Dumnezeu.

Prin urmare, spiritul omului primește o viață nouă spirituală din Dumnezeu, primește chipul lui Dumnezeu în sensul de calitățile lui Dumnezeu și devine astfel copil al lui Dumnezeu și parte din Regatul lui Dumnezeu.

Un copil fizic se naște într-o familie cu părinți, și eventual cu frați și surori, și într-o țară pământească. Copilul lui Dumnezeu prin nașterea din nou se naște în familia lui Dumnezeu, unde Îl are pe Dumnezeu ca Tată (Matei 23:9; 1Petru 1:17), Ierusalimul de sus (ceresc) ca mamă (Galateni 4:26), Domnul Iesus frate mai mare (Matei 12:50), iar restul copiilor lui Dumnezeu (adunarea, biserica), ceilalți frați și surori din familia lui Dumnezeu (Matei 23:8b), iar el este născut în țara lui Dumnezeu, Regatul Său.

Procesul nașterii din nou are ca și nașterea fizică *un moment al conceperii*, apoi *o perioadă a dezvoltării seminței* în om, apoi *nașterea propriu zisă*.

În cazul natural, conceperea are loc prin unirea celor două semințe, a celor doi, în cazul spiritual este momentul când Spiritul Sfânt (1Petru 1:23; 1Ioan 3:9), ne vizitează în noi, ne cercetează, ne convinge de păcatele noastre, ne îndeamnă să ne încredem în Iesus (Matei 16:16,17; Romani 5:5; 2Corinteni 4:13), prin Cuvântul lui Dumnezeu (1Petru 1:23), agentul este Cuvântul, Evanghelia.

Din momentul conceperii în cazul natural, noua ființă locuiește în pântecul mamei, până la nașterea propriu-zisă, care are loc cca. nouă luni mai târziu când copilul iese din mamă. În cazul spiritual, sămânța lui Dumnezeu locuiește în lăuntrul omului, și lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, iar nașterea propriu-zisă, poate avea loc mai repede, sau mai târziu, de la caz la caz și are loc când suntem ridicați (ieșim) din apa botezului, când înviem cu Christos la o viață nouă (Romani 6:3-5).

Domnul Isus numește această naștere ca fiind lit. „**de sus**”, aceasta înseamnă că dacă nașterea fizică are un izvor de plecare pământesc, de jos, din om, nașterea din nou, are un izvor, un punct de plecare de sus, din cer, chiar dacă nu mergem noi în cer ca să fim născuți din nou, vine cerul la noi prin Spiritul Sfânt (Fapte 5:32).

Apoi nașterea fizică dă naștere la un om fizic, de carne, un om fizic care seamănă cu Adam după căderea în păcat; nașterea de sus, cea spirituală dă naștere la un om spiritual, numit în Biblie: *făptură nouă, om nou* (2Corinteni 5:17; Efeseni 4:24), care seamănă cu Christos pentru că este lucrarea Spiritului lui Christos în spiritul nostru (Galateni 3:26-28; 4:19). Domnul Iesus a spus clar: „**ce a fost născut din**

Spirit, este Spirit” (Ioan 3:6, SCC), dacă carnea dă naștere la carne, femeia naște o ființă de carne, Spiritul naște spirit, dă naștere la o ființă spirituală în noi.

Atunci când Adam a fost creat, el avea un trup de carne și un spirit¹, un spirit neîntinat, în comuniune și în unitate cu Dumnezeu, el avea o viață spirituală, o relație cu Dumnezeu. Atunci când a păcătuit, el a avut în continuare în el propriul său spirit (omul dinăuntru), dar acesta a fost separat de Dumnezeu (comp. cu Isaia 59:2), a pierdut legătura cu Dumnezeu, nu ca viață fizică; ci, ca viață spirituală, ca relație, având ca consecință, orbirea spirituală, păcatul, întinarea, moartea, despărțirea de Dumnezeu.

Păcatul a afectat domeniul **spiritual** al omului și domeniul **fizic** al omului, spiritul omului trăiește etern, dar fără naștere din nou, trăiește despărțit de Dumnezeu, nu trăiește adevărata viață calitativă, viața din belșug cu Dumnezeu (1Timotei 6:19; Ioan 10:10), ci trăiește fără Dumnezeu.

Iar trupul după o existență scurtă, moare și se descompune din cauza păcatului.

Răscumpărarea lui Christos prin jertfa Sa de pe cruce, a vizat ambele părți din om: **spiritul** (sufletul), dar și **corpul** (Psalmul 49:8; Romani 8:23).

Iar *rolul nașterii din nou, este răscumpărarea spiritului*, pe baza jertfei lui Iesus, în timp ce *învierea morților, sau răpirea la cer*, are rolul de a transforma corpul acesta muritor într-unul nemuritor, *are ca rol răscumpărarea corpului* acesta muritor (Romani 8:11; 23; 1Corinteni 15:50-54), dar ambele lucrări pe baza sacrificiului lui Iesus (Isaia 53:4,5).

În timp ce răscumpărarea spiritului și regenerarea lui poate avea loc acum, în prezent, răscumpărarea corpurilor și transformarea lor, este ceva de domeniul viitorului, când Domnul va veni.

¹ Când vorbesc despre spiritul lui Adam, nu vorbesc de suflarea de viață, care este Spiritul lui Dumnezeu, ci mă refer la faptul că atunci când Adam a fost creat, el era dual, atât carne cât și spirit la fel ca și Isus cel din urmă Adam (Marcu 14:38). Biblia vorbește de omul dinăuntru și omul din afară, când Dumnezeu a suflat suflare de viață (Geneza 2:7), El a dat viață lui Adam atât ca om dinăuntru cât și lui Adam ca om de afară – trupul său de carne (comp. cu 2Corinteni 4:16-18).

Astfel ca spiritul omului să renască la viața cu Dumnezeu, pierdută de Adam, spiritul omului este: spălat prin Cuvânt în sângele lui Iesus, și în Spiritul Sfânt, este regenerat, transformat, și făcut să fie o *făptură nouă*, un *om nou*, având *viața lui Dumnezeu, înfiat ca copil* al lui Dumnezeu (2Corinteni 5:17; Galateni 3:27-29; 4:5-7,19; Efeseni 4:17-24; Coloseni 3:9,10).

Orice sămânță naște conform speciei sale (Geneza 1:11,21,24,25), omul prin sămânța sa naște om, pisica naște pisici, Dumnezeu naște dumnezei chiar dacă aceștia nu au toate atributele lui Dumnezeu (ex. Omniștiența, omnipotența, omniprezența), ei sunt fii de Dumnezeu care au natura Lui, natura divină (2Petru 1:3,4), chiar dacă nu sunt egali cu Dumnezeu, dar în ce privește personalitatea, noi suntem transformați într-o persoană cu calități asemănătoare Lui (dragoste, bucurie, pace) - Galateni 4:19; Coloseni 3:9,10.

Biblia spune că Iesus a venit cu: apă², sânge și Spirit Sfânt (1Ioan 5:6-8), la care mai adăugăm Cuvântul lui Dumnezeu sau Evanghelia (1Corinteni 4:15; Efeseni 5:26; Iacob 1:18; 1Petru 1:23), iată cele patru elemente salvatoare (mântuitoare): Spiritul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu, apa botezului și sângele lui Iesus, la care se adaugă reacția omului (1Petru 3:21) prin căință și credință, această reacție umană este esențială ca cele patru elemente divine să fie lucrătoare și să acționeze născând pe om din Dumnezeu!

Să analizăm în continuare cele patru elemente:

Să analizăm în continuare, expresiile: 1) Cuvântul lui Dumnezeu; 2) apa; 3) Spiritul Sfânt; 4) Sângele lui Iesus; care sunt implicate în **unica** naștere din Dumnezeu.

1) Cuvântul lui Dumnezeu sau Evanghelia: oamenii sunt născuți prin auzirea Evangheliei. Bineînțeles nu este vorba de o literă moartă, ci de Cuvântul locuit de Spiritul Sfânt, este vorba de Evanghelia predicată prin Spiritul Sfânt (1Petru 1:12). Evanghelia Îl învață pe om că Dumnezeu este Creatorul și că El are dreptul să tragă toate creaturile Sale la judecată,

² Apa care mărturisește cu sângele și cu Spiritul, este apa botezului. În 1Ioan 5:9,10, unde Ioan își continuă ideea, face referire la mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său, unde a făcut Tatăl o astfel de mărturie? În apa botezului, când s-a botezat Isus (Matei 3:17).

căci omul este păcătos, dar Dumnezeu Îl iubește și dorește să Îl salveze prin persoana Domnului Iesus, care a murit pe cruce pentru toți oameni.

Cuvântul lui Dumnezeu exprimă adevărul despre Dumnezeu și despre om, îl învață pe om, și omul înțelege prin Cuvânt, cine este Dumnezeu; cine este omul; cum a intrat păcatul în lume; care este soluția la păcatele omenirii; cum pot fi oameni salvați din păcat și moarte; etc.? Cuvântul îl ajută pe om să înțeleagă nevoia de căință, de salvare, dar mai mult decât atât, Cuvântul este însoțit de Spiritul Sfânt, Cuvântul este Spirit și viață (Ioan 6:63).

Cuvântul vestit este ca niște vagoneti umpluți cu Spiritul Sfânt. Atunci când auzim vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, intră în noi și Spiritul Sfânt, sămânța lui Dumnezeu, care începe să ne convingă de păcate și de nevoia de salvare (Ioan 16:8). Spiritul Sfânt nu poate intra fără Cuvântul lui Dumnezeu, și nici Cuvântul nu poate lucra fără Spiritul lui Dumnezeu! Înainte ca Spiritul Sfânt să facă lucrarea regenerării, El face lucrarea convingerii omului prin Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel omul este născut din nou prin intermediul auzirii Cuvântului lui Christos, a Evangheliei.

2) Apa:

Unii înțeleg prin nașterea din apă, ca fiind *nașterea din apa vie sau din Cuvântul lui Dumnezeu*, care împreună cu Spiritul Sfânt îl naște din nou pe credincios în împărăția lui Dumnezeu. Cei ce interpretează că apa este apa vie, aduc ca argumente referirile la apa vieții (Ioan 4:10-14; 7:37-39). Însă însuși aceste texte infirmă o astfel de interpretare, căci apostolul Ioan sub inspirație, explică ce este apa vieții în Ioan 7:38,39: **„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”**.

Iată cine este apa vie: Spiritul Sfânt, însă deoarece Ioan 3:5, vorbește de o naștere din apă și din Spirit, apa de aici se referă la altceva, altfel Domnul Iesus ar fi făcut o repetiție fără sens. Ceilalți care vorbesc de *apa Cuvântului*, argumentează cu textul din Efeseni 5:26, unde se spune: **„spălarea cu apă prin Cuvânt”** GBV sau **„după ce a curățit-o prin botezul cu apă**

prin Cuvânt” BC. Observăm că textul nu spune că Cuvântul este apă; ci, textul vorbește de un botez, sau o spălare făcut nu *‘din Cuvânt’* ci **„prin Cuvânt”**. Astfel Cuvântul nu este apă, sau substanța din care se naște credinciosul; ci, mijlocul (instrumentul, agentul) prin care are parte de spălarea cu apă, adică botezul în apă.

Alte texte asemănătoare sunt Iacob 1:18: **„...ne-a născut prin Cuvântul adevărului...”** sau 1Petru 1:23 **„fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță³, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”** Sau 1Corinteni 4:15 **„...eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie”**. Sau 2 Timotei 1:10 **„...a dus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.”**

Deci nicăieri nu găsim nașterea **din** Cuvânt, ci doar nașterea **prin** Cuvânt sau **prin** Evanghelie, chiar în limba greacă există această diferențiere, cuvântul **din** (gr. **ek**) este diferit de **prin** (gr. **dia**).

Alți cercetători susțin că expresia: **„apă”**, este termenul figurat sau un simbol al Spiritului Sfânt, și astfel aici nu este forma decât de un element sau o singură substanță a nașterii: Spiritul Sfânt.

Totuși era un non sens o astfel de repetiție, în plus, Domnul Isus nu dorea să-l încurce pe Nicodim și prin extensie pe noi; ci, mai degrabă mesajul Domnului voia să ofere detalii prețioase nu inutile.

F. Godget, avertizează împotriva unei diminuări a rolului apei în nașterea de sus, el a spus: *„Un spiritualism exagerat a avut întotdeauna reținere față de primul termen – apa – și a căutat să îl identifice cu cel de-al doilea”* (**„Commentary on the Gospel of St. John”**, vol. II p.49).

Astfel *nașterea din apă* despre care vorbește Domnul Iesus lui Nicodim, nu este alta decât botezul în apă; după cum și

³ Sămânța la care face aici referire Petru, este Spiritul Sfânt nu Cuvântul, deoarece noi am fost născuți dintr-o sămânță PRIN Cuvântul lui Dumnezeu, astfel Cuvântul este distinct de sămânța divină, Cuvântul este mijlocul prin care pătrunde sămânța în noi, dar nu el este sămânța, vezi și: 1Ioan 3:9,24.

interpretează ‘scriitorii bisericești vechi’ care au continuat după apostoli.

De fapt, majoritatea teologilor susțin punctul acesta de vedere, care s-a și impus de-a lungul istoriei adunării (vezi: E.g. Beasley-Murray, „**Baptism**”, p.228 și urm; J. Cottrell, „**Baptism: Biblical Study**” p.35.).

Este clar că scriitorii Biblici numesc **naștere din nou** atât botezul în apă sau: *baia renașterii* (CLV – Tit 3:5), cât și primirea Spiritului Sfânt numită: *înnoirea* făcută de Spiritul Sfânt (Tit 3:5).

Aparent uitându-ne la apa botezului, nu vedem nimic miraculos, nimic supranatural sau divin, este o simplă apă curgătoare, privind prin prisma umană, naturală, ca fiind **un simbol** al curățirii, purificării, apa are însușirea de a dizolva, de a îndepărta impuritățile și a curăți.

Însă cu siguranță botezul în apă, este mai mult decât un simbol, mai mult decât ce se vede cu ochiul omenesc: o scufundare în apă; el este o scufundare într-o apă unde este prezent Christos.

Cineva m-a întrebat: „*frate Aline, ce lucrează apa în nașterea din nou?*” Nu i-am răspuns atunci, l-am întrebat pe Domnul Iesus, care mi-a spus că apa este **locul** unde Spiritul Sfânt lucrează regenerarea. Așa a hotărât Dumnezeu ca lucrarea renașterii să nu aibă loc în aer, sau altundeva; ci, în apă. Așa cum Namaan sirianul (2Regi 5:1-14), cel care avea lepră, a primit vindecarea în apă, nu printr-un alt mod. Sau cum, în timpul lui Isus, oameni erau vindecați în scăldătoarea Betesda, atunci când un înger tulbura apa (Ioan 5:1-7). Cu siguranță că nu apa Iordanului, sau apa din scăldătoare avea proprietăți vindecătoare; ci, îngerul care se cobora în scăldătoare îi dădea apei proprietatea de a vindeca.

Prin urmare, apa este atât **condiția** cât și **locul** unde are loc regenerarea, ea nu poate avea loc pe genunchi, în biserică, sau în altă parte. Ea are loc în apă, fiind atât **o condiție** cât și **locul** unde lucrarea Spiritului Sfânt de regenerare are loc.

Nu putem spune că nu avem nevoie de botezul, după cum nu putem spune că nu avem nevoie de Iesus, o dată ce Cuvântul ne spune că în botez ne unim cu El, murim cu El, suntem îngropați cu El, și înviem cu El, ba mai mult, ne îmbrăcăm cu

El, a ne împotrivi botezului, este tot una cu a ne împotrivi lui Christos.

Da, este bine că ne-am căit, că am crezut în El, că ne-am mărturisit păcatele și pe Iesus ca Domn, dar Iesus ne mai dă o întâlnire cu El: în apa botezului, acolo suntem renăscuți, curățiți, iertați de păcate, deoarece acolo este prezent El, dacă botezul nostru este făcut după voința lui Dumnezeu.

Astfel, botezul este atât *condiția* cât și *ocazia* pentru a primi iertarea păcatelor, îndreptățirea, sfințirea și Spiritul Sfânt.

Dale Moody, un telog afirmă că: „*Dumnezeu acordă Spiritul în botez*” („*Cuvântul Adevărului*”, p.447 – 1981).

În botez noi ne naștem din apă și Spirit, deoarece în scufundare murim față de păcat și lume, murim împreună cu Christos, în momentul ridicării din apă, noi lăsăm în urmă: păcatul, firea păcătoasă, Diavolul, demonii, lumea și înviem cu Christos la o viață nouă prin Spiritul Sfânt care este prezent și care ne renaște.

Botezul are un caracter de exorcizare atât prin mărturisirea dinainte de botez, cât și botezul în sine, dacă este făcut după voința lui Dumnezeu.

Repet din nou, și sper să înțelegem și să reținem: există **o singură naștere, NU două**, nașterea de sus, dar din mai multe elemente. Conform tuturor pasajelor despre nașterea din nou din Biblie, sunt trei elemente: apa, Spiritul Sfânt și sângele lui Iesus (1Ioan 5:6-8) și această lucrare are loc prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu (1Petr 1:23). O naștere de sus autentică se face din apă și Spirit (Ioan 3:3-6), însă este nevoie și de apă și de Spiritul Sfânt, una fără alta nu se poate. Iar Spiritul Sfânt și cu sângele lui Iesus Christos lucrează împreună (1Petr 1:2).

Dumnezeu se folosește de anumite elemente fizice sau naturale, ca apa, pâinea, vinul, undelemnul, etc. Pentru a face lucrări supranaturale. De ce a hotărât să folosească Dumnezeu aceste lucruri naturale? Nu știm. Dar este clar că: apa botezului, pâinea și vinul de la cină, undelemul pentru ungere, etc. sub rugăciune și prin credință, ele nu au o lucrarea naturală, ci au un impact nevăzut în lumea spirituală.

Este interesant că botezul este pus totdeauna în Biblie în legătură nemijlocită cu evanghelizarea, și cu slavarea (mântuirea) deci botezul face parte din lucrarea de salvare.

Orice concepție care vrea să-l estimeze ca un lucru doar exterior și prin urmare secundar, nu este suficientă având în vedere ceea ce învață Noul Testament despre importanța botezului.

De aceea, botezurile descrise în Noul Testament nu aveau loc nici **înainte**, (ca-n religiile tradiționale) nici **după** mântuire și convertire (ca-n unele mișcări neo-protestante), ci **botezul făcea parte din mântuire și din actul întoarcerii la Dumnezeu**. Astfel botezul nu trebuie să fie nici anterior, nici posterior mântuirii și convertirii, ci trebuie să fie simultan sau parte din procesul mântuirii și întoarceri la Dumnezeu. De aceea, botezul nu se face nici înainte de nașterea din nou, nici după; ci, în botez are loc nașterea din nou.

Binențeles că vorbesc de un botez autentic, unit cu lucrarea Spiritului Sfânt, și precedat de o căință și credință autentică, eu nu vorbesc de un botez în apă, despărțit de Spiritul Sfânt, un astfel de botez nu poate naște de sus (Ioan 3:5), nu poate învia persoana cu Christos la o viață nouă (Romani 6:3-5), nu poate îmbrăca cu Christos (Galateni 3:27), nu poate introduce persoana în baia regenerării (Tit 3:5).

3) Spiritul Sfânt:

După ce Spiritul Sfânt l-a convins pe om de păcatele lui (Ioan 16:8), a adevărit Evanghelia în inima omului, după ce ne-a încurajat spre credință (2Corinteni 4:13), după ce a descoperit nevoia de salvare, Spiritul Sfânt lucrează în apa botezului lucrarea de regenerare a omului (1Corinteni 6:9-11; Tit 3:5).

Spiritul Sfânt este sămânța lui Dumnezeu (1Ioan 3:9; 1Petru 1:23), care aduce prezența lui Dumnezeu în credincios (Psalmul 139:7-12; 1Ioan 3:24; 4:13). El curăță și sfințește Spiritul omului de întinăciune, de păcate împreună cu sângele lui Iesus (1Petru 1:2; 1Corinteni 6:11), El regenerează sau transformă omul lăuntric care era mort în păcatele și greșelile lui, într-un om nou, după chipul lui Christos (Coloseni 3:10). Spiritul, sămânța lui Dumnezeu intră în tine prin Cuvântul lui Dumnezeu auzit de tine (1Petru 1:23; Iacob 1:18), și naște un om nou în spiritul tău, omul tău lăuntric este înnoit, regenerat transformat, după chipul lui Dumnezeu (Efeseni 4:24).

Dar pe lângă lucrarea renașterii, Spiritul Sfânt lucrează în botezul în apă: ungerea (2Corinteni 1:21,22), te face cetățean al cerului (Filipeni 3:20), prin Spiritul, ești adăugat ca mădular

în trupul lui Christos (1Corinteni 12:12,13), înfierea ca copil al lui Dumnezeu (Romani 8:14-17)..

d) Sângele lui Iesus Christos: sângele lui Iesus apare în lucrarea nașterii din nou, în 1Petru 1:2,3, se spune: „**Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos:** Harul și pacea să vă fie înmulțite! Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie”.

Iată creștinii din Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, erau născuți din nou prin învierea lui Iesus, datorită lucrării de sfințire a Spiritului Sfânt și a stropirii cu sângele lui Iesus. Cu siguranță nu putem vorbi de curățire, sfințire, iertarea păcatelor, în botez (Fapte 2:38; 22:16), fără sângele lui Iesus care efectuează sfințirea și curățirea de păcate (Efeseni 1:7; 1Ioan 1:7).

De fapt, lucrarea Spiritului Sfânt este împreună cu sângele lui Christos, două lucrări nedespărțite în nașterea din nou, și care se împletesc (Evrei 9:14). Încă din V.T. exista imaginea sângelui care lucrează împreună cu undelemnul, undelemnul este simbolul Spiritului Sfânt (comp. 2Corinteni 1:21,22 cu Evrei 1:9). Observați cum erau consacrați preoții în Exodul 29:21: „**Să iei din sângele de pe altar și din untdelemnul pentru ungere și să stropești pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui și veșmintele lor. Astfel vor fi închinați, Aaron și veșmintele lui, fiii și veșmintele lor în slujba Domnului**”.

Iată preotul consacrat prin sânge și undelemn, tot așa preotul din noul legământ, creștinul, nu este consacrat, făcut preot doar prin Spirit Sfânt (undelemn), ci și prin sângele mielului fără cusur: sângele lui Iesus.

Iar în Leviticul 14:25,28, în porunca despre jertfa ce trebuie adusă pentru curățirea lepre, se spune: „**Să junghie mielul jertfei pentru vină. Preotul să ia din sângele jertfei pentru vină; să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare al piciorului drept...Iar din untdelemnul din**

mâna lui, preotul să pună pe marginea urechii drepte a celui ce se curățește, pe degetul cel mare al mâinii drepte și pe degetul cel mare al piciorului drept, în locul unde a pus din sângele jertfei pentru vină". Iată ritualul și jertfa de curățire pentru un leproș, și noi înainte de căință oare nu am fost leproși spirituali, în ziua când ne-am curățit în apa botezului prin sânge și prin Spiritul Sfânt simbolul undelemnului. Este interesant că în acest pasaj din Levetic se arată unde este undelemnul, și anume: **„în locul unde a pus din sângele jertfei pentru vină”**, cu alte cuvinte în lucrarea noului legământ prefigurată de această lucrare, unde este Spiritul Sfânt este și sângele lui Isus, unde este sângele este și Spiritul Sfânt.

De ce este nevoie ca omul să se nască din nou?

Din punctul lui Dumnezeu de vedere, omul nu poate deveni copil al lui Dumnezeu, sfânt, drept, părtaș la natura divină prin educare sau reformare, ca și un material care indiferent cât îl modelezi, indiferent cât îl frământă, nu-și schimbă substanța, nu-și schimbă proprietățile chimice pentru a deveni altceva!

În mod asemănător, omul prin păcatul lui și-a pierdut starea de om drept și perfect, indiferent cât educăm, cât disciplinăm (dresăm) natura noastră, ea rămâne tot păcătoasă. De aceea, singura posibilitate de recuperare este regenerarea lui, renașterea lui prin Spiritul Sfânt, atunci când carnea păcătoasă este răstignită, iar spiritul omului înviază cu Christos și este înnoit intrând într-o relație vie cu Dumnezeu. Dacă înainte de nașterea din nou, carnea (fîrea păcătoasă) era natura dominatoare în om, spiritul omului era supus, subordonat și dominat de carnea (fîrea păcătoasă) păcătoasă, la nașterea din nou, carnea (fîrea păcătoasă) este pusă pe cruce, răstignită, dată morții, iar spiritul omului este înnoit și înviază la o viață în comuniune cu Dumnezeu, iar de atunci spiritul omului unit cu Spiritul Sfânt vor domina viața aceluia om (Romani 6:2-23; 1Corinteni 6:17; Galateni 5:16-25).

Nasterea din nou este amintită în multe locuri și în multe feluri în Scriptură. Transformarea aceasta este numită fie nașterea de sus (Ioan 3:3), naștere în Christos (1Corinteni 4:15), naștere din Dumnezeu (1Ioan 3:9); fie a fi tăiat împrejur cu inima (Romani 2:29), imbracarea cu omul cel nou (Efeseni 4:24;

Coloseni 3:10), spălarea prin Spiritul (1Corinteni 6:11), renaștere (Tit 3:5), luminarea inimii (2Corinteni 4:6), preschimbarea într-o faptură (creație, „ctisis”) nouă (2Corinteni 5:17; Galateni 6:15), inima stropită și curată de un cuget rău (Evrei 10:22), înviere împreună cu Christos (Romani 6:4; Coloseni 2:12; 3:1), etc.

Pentru a înțelege și mai bine nașterea din nou, în continuare vom face câteva comparații. Nașterea din Dumnezeu poate fi comparată cu a dezbrăca o haină veche, adică omul cel vechi și modul nostru de viață păcătos și a îmbrăca o haină nouă, adică un om nou. Deci nu este vorba de o peticire a hainei vechii, nici de o reparare ai ei, ci de o schimbare a hainei, o schimbare a omului vechi cu un om nou. Omul vechi nu este transformat, ci răstignit, ca să învieze omul cel nou (Galateni 2:20; 4:19; Efeseni 4:22-32).

În primul rând, în Efeseni 4:22-32, se arată că omul cel vechi era **condus de poftele înșelătoare**, deci aceasta este forța de impulsie a unui comportament păcătos, iar schimbarea o face Spiritul Sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu, în primul rând asupra minții noastre (Efeseni 4:23), a modului de a gândi, care nu se mai lasă condus de egoism; ci, de adevăr, iubire și dreptate. Când se produce această schimbare are loc o dezbrăcare ilustrată de ideile descrise în v.25-31: a lepăda minciuna, mânia de lungă durată, hoția, vorbirea murdară, amărăciunea, iuțimea, defăimarea. Și are loc o îmbrăcare cu caracterul lui Dumnezeu și anume cu: o vorbire care spune adevărul și zidește, aplanarea mâniei, munca cinstită, dărnicia, bunătatea și mila, deci nașterea din nou este o dezbrăcare și îmbrăcare, o schimbare a omului lăuntric, a naturii vechi, cu o natură nouă, care produce viața lui Dumnezeu. Omul cel nou este creat după chipul lui Dumnezeu de o dreptate li o sfințenie a adevărului, de aceea este și născut prin adevăr (Efeseni 4:24; 1Petru 1:22,23).

Această transformare este reliefată și în Romani 12:1,2, unde se spune: „... **să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre...**”, este interesant că cuvântul din greacă în care a fost scris în Noul Testament, pentru termenul: „**transformați**”, este „**metamorfuste**”, derivat din „**metamorphouse**”, din care provine cuvântul metamorfoză. Astfel înțelegem ce schimbare radicală a gândirii și a

comportamentului, căci după cum dintre o omidă scârboasă, iasă prin metamorfoză, un fluture alb, grațios, tot așa dintr-un om cu comportament animalic condus de poftă, iese o ființă sfântă care are natura (firea) lui Dumnezeu (Iacob 3:14-18; 2Petru 1:3,4).

Nașterea din nou, mai poate fi comparată și cu un altoi nobil, pus într-un arbore sălbatic, care devine pom fructifer, altoiul este Spiritul Sfânt, noi suntem arborele sălbatic, iar roadele sunt acțiunile excelente și un caracter nou dobândite sub impulsul Cuvântului și Spiritului lui Dumnezeu (compară cu Romani 11:17,24).

În concluzie, nașterea din nou este o naștere **prin** Cuvântul lui Dumnezeu, din apă și Spirit și prin spălarea sângelui lui Christos. De asemenea, putem spune că mărturia Spiritului Sfânt și a unei vieți schimbate poate să difere într-o anumită măsură de la o persoană la alta, fiindcă suntem diferiți, unii sunt mai sentimentali, alții mai raționali, unii au o voință puternică alții nu. Astfel e posibil ca fiecare din noi să percepem într-un anumit mod lucrarea Spiritului Sfânt în noi. Chiar Dumnezeu ține cont de personalitatea noastră când ne dă un dar spiritual, însă cu siguranță că Cel ce este născut din Dumnezeu **nu are îndoială în ce privește nașterea sa**, cine nu știe sigur dacă este născut din nou sau nu, acela este foarte probabil să nu fie născut din nou. Căci este imposibil să fi devenit o făptură nouă, să fi fost iertat, înfiat ca copil al lui Dumnezeu, și tu să nu fi conștient de acest lucru. Este imposibil ca Spiritul Sfânt să-ți fi înnoit lăuntrul tău și tu să nu-ți dai seama de acest lucru. Pentru a înțelege și mai bine ce se întâmplă la nașterea din nou, să vedem ce realizează această naștere?

Ce realizează această naștere din Dumnezeu?

Această naștere din Dumnezeu, din apă și Spirit în Christos realizează: spălarea de păcate, curățirea, iertarea (1Petru 1:2,3,22; Fapte 22:16), și ne plasează în Dumnezeu și în Christos (1Corinteni 4:15; 1Tesaloniceni 1:1-9; 1Ioan 2:24), ne înnoiește mintea, ne face să avem mintea lui Christos (1Corinteni 2:16; Efeseni 4:22,23), ne transformă în oameni noi, făpturi noi (2Corinteni 5:17; Efeseni 4:24); ne transformarea după chipul lui Christos (Romani 8:29); ne face mădulare în trupul lui Christos (1Corinteni 12:12,13), ne face

să fim oameni îndreptățiți sau justificați, sfinți, perfecți (1Corinteni 1:30, 6:11; Evrei 10:10,14), ne învie în locurile cerești în Christos de unde domnim (Efeseni 1:19-22; 2:1-6), ne facem să intrăm în Regatul lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5), să avem speranța cerească (Evrei 2:10,11; 3:1), preoți și regi cu Christos (Apocalipsa 1:5,6), atunci primim: o inimă nouă, un Spirit nou (Romani 2:29; 7:6), suntem circumciși de vechea natură și primim o viață nouă: viața lui Dumnezeu (Efeseni 4:17-24), și suntem făcuți părtași la natura divină (2Petru 1:3,4), realizează dezbrăcarea de omul cel vechi și îmbrăcarea cu omul cel nou (Coloseni 3:9,10), suntem luminați, ne face să gustăm din Cuvântul bun al lui Dumnezeu (Evrei 6:4,5). Să mergem la o altă chestiune despre nașterea din nou, și anume:

2. LUCRĂRI ALE SPIRITULUI CARE AU LOC ÎMPREUNĂ CU NAȘTEREA DIN NOU

Spiritul Sfânt, pe lângă lucrarea nașterii de sus, lucrează mai multe lucrări care sunt asociate nașterii de sus (din nou), lucrări care totdeauna au loc simultan cu nașterea de sus, împletindu-se ca o singură lucrare și transformând un om din fiu al satanei, în copil al lui Dumnezeu.

Denumirea lucrărilor implicate în lucrare de convertire a omului sau întoarcerea lui la Dumnezeu, prin care omul devine creștin pe lângă naștere de sus (Ioan 3:3-5), sunt următoarele:

- 📖 **Înnoirea (regenerarea) făcută de Spiritul Sfânt** (Tit 3:5).
- 📖 **Adăparea din Spiritul** (1Corinteni 12:13).
- 📖 **Înfiat prin Spiritul** (Romani 8:14-18; Galateni 4:5-7).
- 📖 **Turnarea dragostei lui Dumnezeu prin Spiritul** (Romani 5:5).
- 📖 **Ungerea cu Spiritul** (2Corinteni 1:21; 1Ioan 2:20,27).

Revenind la lucrările care au loc obligatoriu împreună cu nașterea de sus (din nou), aș dori să le analizăm pe scurt pentru a vedea rolul lor, în ordinea în care apar în viața credinciosului:

Înnoirea (regenerarea) Spiritului Sfânt (Tit 3:5):

Dacă botezul în apă (nașterea din apă) este numit în Tit 3:5: „**baia renașterii**” (Tit 3:5 SCC), nașterea din Spirit este numită: „**înnoirea făcută de Spiritul Sfânt**” (CLV), această lucrare a Spiritului, are loc atunci când primim inițial Spiritul, la nașterea noastră din nou, iar rolul acestei lucrări este o înnoire, o curățire, o schimbare, o transformare a omului lăuntric, făcându-ne să fim oameni noi, creații noi, făpturi noi în Christos (Efeseni 4:20-24; 2Corinteni 5:17).

Adăparea din Spiritul (1Corinteni 12:13):

În 1Corinteni 12:13, se face referire la regenerarea prin Spiritul și la botezul în apă pentru a alcătui trupul lui Christos, după cum redă SS 1874: „**Căci prin un Spirit noi toți ne-am botezat într-un corp**”, însă aceiași lucrare a Spiritului care se

realizează cu ocazia botezului în apă, este numită de Pavel în continuare în partea b, a versetului: „**toți ne-am adăpat într-un⁴ Spirit**” (SS 1874). Dar să ridică următoarea întrebare:

La ce se referă expresia: „adăpați”, și când are loc această lucrare în viața credinciosului:

Expresia: adăpați se referă la momentul când am băut din Spiritul Sfânt, momentul când omul nostru lăuntric s-a adăpat din Spiritul Sfânt, s-a împărțășit dintr-un singur Spirit. Alte traduceri traduc după cum urmează partea b, a versetului: CLV (1993): „**la toți ni s-a dat de băut dintr-un singur Duh**”; NTR (2007): „**și tuturor ne-a fost dat să bem dintr-un singur Duh**”; NW (2006): „**și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur spirit**”; TLRC (1998): „**și tuturor ne-a fost dat să bem dintr-un singur Duh**”; NT Liga Bibliei 2007: „**Și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh**”.

Iată momentul când credinciosul bea figurat vorbind, din Spiritul Sfânt, este momentul când printr-un Spirit este botezat într-un trup, când devine mădular în trupul lui Christos, când primește Spiritul, când gustă din Spiritul pentru prima dată, când se naște din nou.

Înfiat prin Spiritul (Romani 8:14-18; Galateni 4:5-7):

Această lucrare este descrisă în Romani 8:15,16: „**Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!”** Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Precum și în Galateni Galateni 4:6,7: „**Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!”** Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu”.

Iată o lucrare necunoscută în V.T., lucrarea de înfiere a Spiritului. Această lucrare implică a primi un Spirit de înfiere, nu un spirit de robie sau frică, acest Spirit de înfiere sau de adopție, este un Spirit venit din Spiritul Sfânt, și care face această lucrare. El face lucrarea de înfiere în lăuntrul nostru,

⁴ În limba greacă este: eis = într-un, întru, în, pentru, spre, aici poate avea sensul de „dintr-un”, așa cum îl redau majoritatea traducerilor.

El strigă în inima noastră: „**Aba**”, adică „**Tată**”, iar noi prin El strigăm cu voce tare „**Aba**”, „**Tată**”.

O întrebare care se ridică este: *dacă credinciosul este născut din Dumnezeu și astfel devine fiu de Dumnezeu prin naștere, pentru ce mai are nevoie ca el să fie înfiat ca fiu?*

Dumnezeu nu doar ne iartă; nu doar ne regenerează, ne schimbă viața, ca apoi să ne lase în regatul întunericului! Nu; ci El ne și înfiază ca fii, adică ne strămută din regatul lui Satan, în Regatul Fiului dragostei Lui (Galateni 1:4; Coloseni 1:13). Nu este suficient ca să fim regenerați, să ne fie schimbată viața, dar să rămânem în regatul întunericului, El trebuie să ne înfieze, ca să ne ducă în casa Lui, în adunarea Lui, în familia Lui, în Regatul Lui.

Această lucrare are un corespondent fizic, un bebeluș nou născut după ce iese din mama sa, pentru a se vedea dacă respirația lui este normală, este lovit peste fund, iar bebelușul strigă. Uneori la primul țipăt se declanșează respirația bebelușului. În mod asemănător, strigătul Ava, este la fel de spontan și natural ca strigătul bebelușului, este strigătul nostru că am fost înfiați și astfel suntem transferați din împărăția întunericului în cea a lui Dumnezeu. După cum bebelușul a fost transferat din burta mamei în afara ei, strigătul lui indică că din acel moment el trăiește independent de mamă în ce privește respirația, el nu mai este legat prin cordonul ombilical.

Înfierea are loc imediat după naștere, așa cum strigătul unui bebeluș nou născut are loc imediat după nașterea lui din mamă!

Conform Bibliei, cei care s-au născut ca fii sunt înfiați! În Galateni 4:6,7, se spune: „**Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!”** Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu”.

În primul rând, observăm că fiilor lui Dumnezeu născuți din El, Dumnezeu le trimite Spiritul Fiului Său, care strigă: Ava, adică Tată, iar acest lucru ne scoate din robia Satanei, și ne face fii și moștenitori. Astfel după cum nu este suficient să credem, dacă nu mărturisim cu gura, tot așa nu este suficient să fim născuți ca fii, dacă nu suntem și înfiați ca fii ca să strigăm: „**Aba**” (SCC), adică: „**Tată**”!

Observăm că Biblia precizează: „**strigă**”, sau „**ne face să strigăm**”, nu doar ne face să rostim în șoaptă: Tată! Este un strigăt spontan și natural al nostru, venit prin Spiritul Sfânt! Atunci când Spiritul Sfânt strigă în noi: „**Tată**”, este vocea care arată că suntem copii ai lui Dumnezeu, și prin aceea voce ne revendicăm drepturile de fii, și astfel suntem transferați în casa Lui. Nu este suficient să ne naștem, dacă nu strigăm „**Tată**”, prin care arătăm o apartenență, că aparținem unei familii, prin mărturisirea noastră, ne revendicăm dreptul de fii, dreptul de a fi luați și puși în casa lui Dumnezeu, în Regatul lui Dumnezeu. Astfel, înfiere este lucrarea prin care mărturisim împreună cu Spiritul, că nu mai suntem copii al Diavolului, că nu mai aparținem lui, și pe baza acestei mărturisiri, Dumnezeu ne transferă din regatul întunericului, în Regatul luminii, devenim astfel copii ai lui Dumnezeu, dar nu copii fără moștenire; ci, devenim moștenitori ai Regatului (Romani 8:17; Fapte 26:18).

Dacă Adam a introdus rasa umană prin păcatul lui în robia păcatului, a stricăciunii și a Diavolului (Romani 5:12-19; 6:11-22; 8:21), Spiritul de înfiere pe baza jertfei lui Christos, operează în cei ce cred în Iesus, o eliberare din robie, făcându-ne cetățeni în casa lui Dumnezeu (Efeseni 2:19-22). Însă nu este suficientă înfierea, dacă Dumnezeu nu ne-ar naște din El, am fi doar niște fii, înfiați de El, transferați în Regatul lui Christos, dar având aceiași natură veche, Adamică. Astfel El ne naște din nou ca să nu rămânem în starea omul cel vechi, să devenim o făptură nouă în Christos (2Corinteni 5:17; Efeseni 2:1-10; 4:20-25), dar și ne înfiază ca să locuim în casa Lui, în Regatul Lui (Fapte 26:18; Coloseni 1:12,13).

Turnarea dragostei lui Dumnezeu prin Spiritul (Romani 5:5):

Cuvântul lui Dumnezeu descrie lucrarea dragostei divine ce are ca efect după înfiere, când se spune în Romani 5:5, unde se spune: „**Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat**”. Aici Pavel vorbește la trecut, indicând că este vorba de o lucrare care a avut loc în toți creștinii, în momentul când au devenit creștini, este vorba de o lucrare a Spiritului care a avut loc la înfiere, căci atunci

Spiritul ne-a fost dat. Atunci când am devenit copii înfiați ai lui Dumnezeu, când am simțit dragostea Tatălui, și s-au împlinit cuvintele Domnului care spun în Ioan 6:44: „**Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis**”. Mijlocul prin care Tatăl ne atrage, este dragostea Lui (Cântarea Cântărilor 1:4), sunt funiile Lui de dragoste (Osea 11:4). El ne trimite un Spirit de dragoste (2Timotei 1:7), și atunci dragostea este cea care ne constrânge să devenim ai Lui (2Corinteni 5:14).

Lucrarea Spiritului Sfânt este descrisă în mai multe pasaje în Scriptură ca fiind o lucrare a dragostei sau iubirii lui Dumnezeu (2Corinteni 13:14), Spiritul Sfânt are dragoste (Romani 15:30), deoarece este Spiritul lui Dumnezeu, care Îi seamănă lui Dumnezeu. Dragostea divină este implicată în lucrarea de mântuire (Efeseni 2:4-9), și prin cunoașterea dragostei lui Christos ne umplem de toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3:19).

Pe lângă convingerea de păcate făcută de Spiritul (Ioan 16:8), manifestarea Spiritului Sfânt ca dragoste sau iubire, este cea care se arată la înfierea noastră când devenim fii ai lui Dumnezeu!

Iată că lucrarea Spiritului nu este completă fără dragostea lui Dumnezeu arătată în noi prin Spiritul.

Ungerea cu Spiritul Sfânt (2Corinteni 1:21; 1Ioan 2:20,27):

În V.T. exista un ulei (untdelemn) special pentru lucrarea sacră, cu el trebuia uns doar preoții și ustensilele din cortul întâlnirii, ulterior din templul din Ierusalim. Rețeta acestui untdelemn sfânt și întrebuințarea lui strică, este descrisă în Exod 30:22-38).

În V.T. oamenii unșii erau preoții, urmașii lui Araon, care prin ungere erau consacrați în slujbă (Exodul 30:30; 40:15; Levitic 6:22), faptul că ungerea cu untdelemn se aplica simultan cu stropirea cu sânge de animale prefigurează că ungerea din N.T. care este spirituală, lucrează împreună și simultan cu sângele lui Christos pentru curățirea de păcate (Evrei 9:14; 1Petr 1:2). Pe lângă preoții, și cortul întâlnirii cu toate lucrurile ce aparțineau de el erau unse și astfel sfințite (Exodul 40:9-13; Leviticul 8:10 -15; Numeri 7:1). În noul legământ ne existând

un cort fizic, sau un templu fizic, fiecare creștin fiind o piatră vie dintr-un templu spiritual, tot el este uns și în locul sfântului locaș, de aceea primirea Spiritului Sfânt ca ungere are rolul de sfințire (1Petru 1:1-4; 2:5), de consacrare (Luca 4:18; Evrei 1:9), de putere (2Corinteni 1:21; Fapte 10:38).

În V.T. nu doar preoții erau unși; ci, chiar și profeții (1Regi 19:16), precum și regii din Israel (1Samuel 10:1; 2Samuel 2:4; Psalmi 89:20), în noul legământ creștinii fiind și regi și preoți (1Petru 2:9; Apocalipsa 1:5,6), ei au o sigură ungere dar pentru mai multe scopuri.

Despre Iesus a fost profețit că va fi uns, El fiind: rege (Luca 19:38), mare preot (Evrei 4:14-16), profet (Luca 24:19), dar nu uns cu untdelemn; ci, cu Spiritul Sfânt, nu uns de un om, ci de Dumnezeu (Fapte 10:38; Evrei 5:4-6). În Psalmul 2:6; 45:7; Isaia 61:1.

Biblia a profețit ungerea Lui și într-adevăr aceste profeții s-au împlinit după cum este confirmat în: Luca 4:18 Fapte 4:27; 10:38; Evrei 1:9.

Dar nu doar Iesus a fost uns de Dumnezeu, ci și tovarășii lui Iesus, discipolii Lui (Evrei 1:9), toți au fost unși cu un untdelemn spiritul de bucurie, cu Spiritul Sfânt care dă bucuria (Romani 14:17; 15:13), care are ca rod bucuria (Galateni 5:22). Chiar dacă ungerea lui Iesus este mai mare, deoarece poziția Lui este mai mare în Regatul lui Dumnezeu (Evrei 1:9), totuși creștinii au fost unși și ei cu Spirit Sfânt conform cu 2Corinteni 1:21; 1Ioan 2:20,27.

Când are loc această ungere în viața unui creștin?

În cazul Domnului Iesus, ungerea a avut loc în momentul primirii Spiritului Sfânt la botezul în apă, ungerea la înputernicit pentru lucrarea lui Dumnezeu (Luca 3:21,22; 4:1,18; Fapte 10:38).

În cazul creștinilor, în mod identic, ungerea se primește atunci când omul se botează în apă și după ce înviază cu Christos și este înfiat ca copil apoi este uns. Deci după ce devii fiu, ești uns ca rege, preot, și cu dar profetic!

Ce înseamnă și ce rol are ungerea pentru un creștin?

Pentru un creștin ungerea înseamnă că: a fost uns ca rege, ca preot cu Christos, a gustat din bucuria cerească (Evrei 1:9; 6:4,5), a fost consacrat pentru lucrarea Domnului, adică pentru a predica Evanghelia, a aduce o vindecare celor cu inima

zdrobită, a elibera pe cei captivi și robi Diavolului, păcatului și lumii (Luca 4:18), a nimici lucrările Diavolului (Fapte 10:38; 1Ioan 3:8), a domni în Christos deasupra oricărei domnii, stăpânirii și autorității (Efeseni 1:19-21; 2:4-6), și a exercita autoritatea ungerii în armonie cu voia lui Dumnezeu, însemnă a fi învățați de Dumnezeu fără intermediari umani, ci prin Spiritul despre toate lucrurile (1Ioan 2:20,27).
Să vedem în continuare:

3. DE CÂND A ÎNCEPUT LUCRAREA NAȘTERII DIN NOU?

În timp ce în V.T. oamenii sfinți erau numiți: ‚oameni ai lui Dumnezeu’ (2Regi 1:11-13; Neemia 12:36), sau ‚slujitori (robi) ai lui Dumnezeu’ (2 Regi 10:23; Psalmi 135:1), ei nu au fost numiți ‚născuți din Dumnezeu’!

Însă o dată cu venirea Domnului Iesus Christos pe pământ, și începând cu nașterea Lui din apă și Spirit, ce a avut loc la botezul Său în Iordan, a venit timpul ca oamenii lui Dumnezeu să devină copii ai Lui, născuți din El (Ioan 1:12,13), și să-l invoce în special prin numirea de „Tată” în rugăciune, așa cum ne-a învățat Domnul (Matei 6:9).

În V.T. nu a existat un botez cu rolul de renaștere, de a fi născut din Dumnezeu și de a fi în corpul lui Christos, cei din V.T. au fost botezați doar prin simboluri prefigurative, prin imagini pre închipuitoare, arca lui Noe în potop (1Petru 3:20,21), a prefigurat salvarea prin botezul creștin. Trecerea Israelului prin Marea Roșie care era despărțită în două și picurarea de apă din nori peste ei a fost un botez *înspre* (gr. *eis*) *Moise* (1Corinteni 10:1,2), ce a reprezentat botezul *în* (gr. *eis*) *Christos* (Romani 6:2), Spălările cu rol de curățire ale preoților (Exod 30:18,19), etc. au arătat în simboluri și în mod profetic spre botezul creștin.

Profeții din V.T. au înțeles că harul speranței cerești nu era pentru ei; ci, pentru oamenii care vor accepta Evanghelia în epoca noului legământ (1Petru 1:10-12).

Însă de unde știm că Domnul Iesus a inaugurat lucrarea nașteri din nou, deoarece Biblia spune în Romani 8:29: **„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați”**.

Iată, Christos este **„cel întâi-născut”**, la ce se referă această expresie, la primul dintr-o familie, la primul din familia lui Dumnezeu, căci El este **„cel întâi-născut dintre mai mulți frați”**. Textul nu se referă la cel întâi născut dintre morți (primul înviat la nemurire – Coloseni 1:18; Fapte 13:30-33), nici la întâi născut din creație (primul născut sau adus în existență din creaturile lui Dumnezeu – Coloseni 1:15); ci, se referă la nașterea Lui de sus, ca să fie: **„cel întâi-născut**

dintre mai mulți frați”, adică să fie primul născut dintr-o familie cu mai mulți frați.

Această naștere a avut loc cu ocazia botezului în apă de la Iordan (Matei 3:16,17), atunci Dumnezeu Tatăl a declarat despre El: **„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”**

Dumnezeu Tatăl dorește ca toți oameni să fie născuți din El (Ioan 1:12,13), însă știind mai dinainte, datorită capacității Lui de a cunoaște viitorul, că doar unii vor alege să creadă în Iesus, El pe aceștia: **„i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”**. Astfel încă înainte de întemeierea lumii El a programat nașterile din nou pe baza planului Său și a cunoștinței Lui de mai înainte (1Petru 1:1-4; Efeseni 3:11), cu scopul ca cei născuți din Dumnezeu să aibă chipul spiritual (characterul, personalitatea, calitățile) Fiului Său. Iată una dintre realizările acestei nașteri în cazul nostru, ca să fim în asemănarea Domnului Iesus, dacă nașterea lui Iesus de sus l-a făcut să fie în asemănarea Tatălui, primind Spiritul Tatălui, care a lucrat cu putere prin El (Ioan 14:10), în cazul nostru înseamnă să fim în asemănarea chipului Fiului lui Dumnezeu.

Lucrarea nașterii din nou, va dura până când se va completa întregul număr al miresei, numit în Scripturi: **„plinătatea neamurilor”** (Romani 11:25,26), până când toate mădularele vor fi în corpul lui Christos, ca la venirea Domnului Iesus, când va veni să-și ia mireasa, să găsească un corp complet, o mireasă completă, El nu-și va răpi corpul Său, fără un deget sau fără un picior (1Corinteni 12:13-27; Efeseni 5:25-27).

Iar când Israelul natural se va întoarce la Dumnezeu în ziua venirii Domnului (Zaharia 12:10), atunci deja a intrat în corp toată: **„plinătatea neamurilor”** (GBV) sau **„numărul deplin al neamurilor”** (BC), și astfel după salvarea adunării (bisericii) se poate trece la salvarea (mântuirea) la Israel.

În concluzie, lucrarea nașterii din nou este o lucrare începută cu ocazia botezului lui Iesus, și se va sfârși când va intra **„numărul deplin al neamurilor”**.

4. CE A ÎNSEMNAT NAȘTEREA DE SUS ÎN CAZUL DOMNULUI ISUS CHRISTOS!

Înainte de a discuta despre nașterea de sus a Domnului nostru, să analizăm câteva opinii greșite despre primirea Spiritului Sfânt în cazul Domnului Isus:

📖 Matei 3:16,17: „**De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”**

📖 Luca 3:21,22: „**După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!”**

Se ridică câteva întrebări: *Ce a însemnat această coborâre: a fost un botez în Spirit sau nu? Ce a însemnat pentru El primirea Spiritului Sfânt? A avut Iesus Spiritul Sfânt și înainte? De ce nu a vorbit în limbi cu aceea ocazie?*

Problema care se ridică este *dacă Iesus a avut Spiritul Sfânt înainte de acest eveniment, și dacă coborârea Spiritului Sfânt ca un porumbel peste Domnul Iesus, a însemnat botez cu Spirit, sau: naștere din nou, sigilare, ungere cu Spirit Sfânt? Sau ce lucrare a Spiritului Sfânt a însemnat?*

Orice om are Spiritul Sfânt ca suflare de viață, însă una este să ai suflarea de viață, sau chiar să te ajute Spiritul Sfânt ocazional, și alta este să fi născut din Spiritul, este diferența dintre vizita unui musafir și prezența proprietarului, musafirul poate veni mai rar sau mai des, dar nu are prea mare putere de a schimba ceva în aceea casă, el poate să-ți dea doar sugestii sau sfaturi. Proprietarul face ce vrea, căci casa este a lui și o locuiește în permanență.

Iesus când a fost copil, nu a avut Spiritul Sfânt până la botezul Său în apă ca ungere. Iesus a fost educat de părinții Lui în legea lui Dumnezeu, astfel încă din copilărie, „**Pruncul creștea și se întărea**” (Luca 2:40). La vârsta de 12 ani, El

„era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El”, cu siguranță Spiritul Sfânt era cu El, Îl călăuzea, El depășea cu înțelepciunea pe copiii de vârsta Sa, era plin de înțelepciune față de copii de vârsta lui, căci **„toți care-L auzeau, rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui.”** Însă cu toate acestea, relatarea Biblică spune în continuare: **„Apoi s-a pogorât împreună cu ei, a venit la Nazaret și le era supus...Iesus creștea în înțelepciune și statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”** (Luca 2:51,52).

Aceste două versete ne prezintă creșterea fizică a lui Christos în paralel cu creșterea Sa spirituală; procesul de creștere s-a petrecut la El atât în domeniul fizic cât și în cel spiritual. Faptul că El nu avea Spiritul Sfânt în sensul de renaștere, ungere, de împuternicit pentru lucrare, este faptul că nu a făcut nici o minune, prima fiind după botezul Său la nunta din Cana Galileea (Ioan 2:11).

Dacă El avea Spiritul Sfânt din copilărie, în sensul de sigiliu, ungere, atunci de ce L-a mai primit, nu poți pune apă într-o cană plină!?

Este interesant că la vârsta de 30 de ani, vârsta maturității, El a venit la Ioan pentru a fi botezat, atunci Spiritul Sfânt s-a pogorât peste El, **„și a rămas peste El”** (Ioan 1:32), primind atunci Spiritul și autoritatea de a boteza în Spirit, deoarece Dumnezeu nu i-a dat la Iesus, Spiritul cu măsură (Ioan 1:33,34; 3:34).

Astfel putem vorbi câteva faze evolutive a calității de Fiu al lui Iesus Christos: 1) Iesus era Fiu de Dumnezeu înainte de nașterea din Maria în viața preumană (Proverbe 30:4), precum și după ce s-a născut din Maria (Luca 1:32; 2:49; Romani 1:3); 2) la botezul Său în apă, El a fost uns ca Fiu (Evrei 1:9; Fapte 10:38); 3) După înviere și înălțarea la cer, El a fost dovedit cu putere ca Fiu a lui Dumnezeu (Romani 1:4).

Dar se ridică o altă întrebare: *Primirea Spiritului Sfânt la botezul Său în Iordan a însemnat botezul sau nașterea din Spirit, sigilarea, ungere, etc.?*

Cu siguranță că Iesus era Fiul lui Dumnezeu, nu mai avea nevoie de înfiere, El nu avea nevoie nici să fie convins de păcate, căci nu avea vreun păcat, dar cu siguranță primirea Spiritului în cazul Lui a însemnat: împuternicire pentru

lucrare, a primit putere, când s-a deschis cerul, Lui i s-a adus aminte de tot trecutul Său cu Tatăl în cer, a însemnat ungerea cu Spiritul Sfânt și astfel primirea autorității de a face: vindecări, exorcizări, minuni, vindecări, învieri din morți.

Biblia explică clar că Iesus a fost uns cu Spiritul Sfânt și cu putere, în Fapte 10:38: „**Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El**”. (Vezi și Evrei 1:9).

Ungerea lui Iesus cu Spiritul a însemnat că a primit atât Spiritul Sfânt ca roadă, dar și ca ungerea cu putere, a însemnat ungerea cu puterea Spiritului, care l-a echipat pentru a face miracole.

Tot Biblia spune că El este „**cel întâi-născut dintre mulți frați**” (Romani 8:29), aceasta însemnând că primirea Spiritului Sfânt, a însemnat pentru El și o naștere de sus, pentru o viață dedicată lui Dumnezeu și predicării Evangheliei. Problema care se ridică este: *a vorbit Iesus în limbi cu ocazia primirii Spiritului Sfânt?*

Conform Bibliei, Domnul Iesus este dătătorul apei vii care este darul limbilor (Ioan 4:14; Ioan 7:37-39), El este Cel ce botează în Spirit (Matei 3:11), cu siguranță că El nu poate da un ceva ce El personal nu are! Cu siguranță Fiul pe pământ în relația Lui cu Tatăl a vorbit în limbi, datorită darului Spiritului primit la ridicarea din apă cu ocazia botezului Său, când Spiritul Sfânt a venit în formă de porumbel peste El și El s-a rugat (Luca 3:21-22) în limbi, chiar dacă Scriptura nu menționează direct lucrul acesta (comp. cu Ioan 21:25)!

Iar după botezul în apă și cel în Spirit, avem, câteva exemple, în care El a vorbit prin Spiritul Sfânt în altă limbă decât cea evreiască, și anume în arameică (limba babiloneană), vezi: Marcu 5:41; Marcu 7:34; Marcu 27:46. Alte ocazii consemnate în Scriptură sunt: Domnul a practicat vorbirea în limbi, și chiar a învățat despre ea în: Ioan 7:37-39, și în Ioan 4:10-14, și le-a promis discipolilor acest dar, pe care ei l-au primit ulterior după înălțarea Lui la cer, la Pentecosta (Fapte 1:5-8; Fapte 2:1-4). De aceea Iesus îi spune lui Iacob și Ioan: **“botezul cu care Eu sunt botezat [de la coborârea Spiritului în formă de porumbel], veți fi botezați [în Spirit la Pentecosta]”**.

Astfel, acesta este înțelesul botez, din textele din Matei 20:20-23; Marcu 10:35-40, SCC.

Profeții din vechime au experimentat umplerea cu Spiritul Sfânt, profeții, vindecări, visuri și chiar învieri din morți, însă nu și vorbirea în alte limbi (Exod 31:3; 35:35; 1Regi 17:20-22; 2Regi 5:8-14; Luca 1:41,67), deoarece acest semn este un semn al credinței în Iesus și un semn al botezului în Spirit, un semn care a început doar de la Iesus Marcu 10:39.

În ce privește nașterea de sus, din apă și Spirit: cazul Domnului Iesus, este un caz diferit de cazul nostru, din următoarele motive: El era Fiul lui Dumnezeu, El a avut o existență preumană, El era fără păcat, deci drept. Astfel, înainte de a vedea ce a însemnat nașterea de sus în cazul Lui, să vedem:

Ce nu a însemnat nașterea de sus în cazul Lui?

Nașterea de sus în cazul Lui, nu a implicat lucrarea de convingere a stării de păcat, nici iertarea, o curățire de păcate, deoarece El nu avea păcat (Ioan 16:8; 1Petru 2:22), nu a însemnat: sfințirea deoarece El era sfânt, îngerul îi spune la Maria: „**Sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu**” (Luca 1:35), iar Iesus spune că Însuși Tatăl la sfințit când l-a trimis pe pământ (Ioan 10:36). Nu a însemnat nici îndreptățire sau a fi declarat drept, justificat, deoarece El era drept, El nu a comis nici o nedreptate, fărădelege sau injustiție (Matei 12:18-21; 22:16; Evrei 4:15).

Nu a însemnat nici primirea statutului de perfect, desăvârșit, deoarece El era perfect, El era echivalentul lui Adam înainte de căderea acestuia în păcat (1Corinteni 15:45), de aceea El a putut aduce o jertfă perfectă și complectă care poate să-i desăvârșească pe credincioșii (Evrei 10:10,14) deoarece El era perfect. Nașterea de sus în cazul lui Isus, nu a însemnat înfierea ca copil al lui Dumnezeu, El era deja Fiu al lui Dumnezeu din cer, și a rămas Fiu al Celui Preaînalt și când s-a născut din Maria (Luca 1:32), la 12 ani El vorbește în templul din Ierusalim și El Îl numește pe Dumnezeu ca fiind: *Tatăl Lui* (Luca 2:49).

Dar atunci, ce a însemnat nașterea de sus în cazul Lui?

El s-a botezat cu scopul de a se prezenta în fața Tatălui pentru a împlini voia Sa (Evrei 10:7), și de a împlini planului (mandatul) divin de a se lăsa botezat de Ioan, care avea acest

mandat de la Dumnezeu pentru toată națiunea Israel, împlinind astfel toată dreptatea (Matei 3:13-15).

El astfel fiind născut din apă și Spirit, El s-a conectat cu Dumnezeu ca Fiul Lui, dacă până atunci El era supus părinților pământești, imperfecti, Iosif și Maria (Luca 2:51), dacă până în acel moment El avea o slujbă pământească ca tâmplar (Marcu 6:3), din acel moment El a intrat într-o părtășie specială cu Dumnezeu, fiind supus doar Lui, intrând în slujba și lucrarea Lui de apostol al Tatălui (Evrei 3:1). Cu aceea ocazie, s-a deschis cerul, și a regustat bucuria cerului, dacă creștinii când sunt botezați în Spirit, gustă din darul ceresc pentru prima dată (Evrei 6:4,5), primesc un avans, arvună, acout a moștenirii cerești, Iesus a reprimis la botezul Său, toate aceste lucruri, El venind din cer știa cum este acolo, El a regustat din darul ceresc. El a fost făcut părtăș Spiritului Sfânt care s-a coborât în formă de porumbel deasupra Lui și a gustat din puterile epocii viitoare care le-a și folosit după botez (puterea de a vindeca, exorciza, învia), a gustat din Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, căci a auzit glasul Tatălui spunând: **„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”**. Aceste cuvinte, pe de-o parte i-au confirmat că acceptând botezul El a împlinit voia lui Dumnezeu, nu ca conducătorii religioși din vremea Sa care au zădărnicit planul divin în ce privește botezul (Luca 7:29,30). De asemenea, i-a confirmat că El este Fiul Tatălui ceresc, și pe de altă parte i-au confirmat aprobarea Sa, fiind persoana în care Tatăl își găsește toată plăcerea.

Cu toate că Iesus avea o relație cu Dumnezeu și înainte de botez, totuși acum spiritul Lui L-a umplut în mod supranatural de dragostea lui Dumnezeu (comp. cu Romani 5:5), Domnul Iesus a primit Spiritul fără măsură (Ioan 3:34), cu o putere deosebită deoarece după botez, era plin de puterea Spiritului (Luca 4:1), cu daruri spirituale, cum ar fi: darul de apostol (Evrei 3:1), profet (Luca 24:19), păstor (Ioan 10:11), învățător (Matei 23:9,10), evanghelist (Marcu 1:14,15), darul minunilor (Fapte 2:22), darul vindecărilor și exorcizărilor (Luca 4:40,41), etc.

Tot atunci a fost sigilat (pecetluit) cu Spiritul Sfânt, ca proprietate a lui Dumnezeu, precum și cu o sigilare specială spre a da viață veșnică celor ce cred în El (Ioan 6:27). El a fost

și uns cu Spirit Sfânt, cu putere, cu un undelemn de bucurie (Evrei 1:9), astfel El a avut puterea Spiritului de a face lucrări de putere, și bucuria Spiritului Sfânt pentru a vindeca pe cei cu inima zdrobită, toate acestea pentru slujirea altora.

Despre Iesus a fost profețit că va fi uns cu Spiritul Sfânt în Psalmul 2:6; 45:7; Isaia 61:1; și într-adevăr aceste profeții s-au împlinit după cum este confirmat în: Luca 4:18 Fapte 4:27; 10:38; Evrei 1:9.

În Luca 4:18,19, se spune: **„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului”**. Ungerea Lui este descrisă și în Fapte 10:38, prin cuvintele: **„Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El”**.

Tot atunci a primit împuternicirea de a începe lucrarea lui Dumnezeu, primind Spiritul fără măsură, și în timp ce Ioan Botezătorul urma să scadă, El urma să crească (Ioan 3:30-34).

Acum după ce am văzut pe scurt ce a însemnat nașterea de sus în cazul Domnului Iesus, să vedem: de ce să ne naștem din nou?

5. DE CE TREBUIE SĂ TE NAȘTI DIN NOU?

Jesus Christos personal, ne oferă motivul pentru care trebuie să ne năștem din nou, El spune în Ioan 3:3: „...**Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu este născut din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.**” Să nu uităm că aceste cuvinte, Jesus le-a adresat unui conducător religios pe nume Nicodim, care nu a cunoscut această învățătură importantă. Astfel faptul că ești membru într-o religie care se numește creștină, nu este o garanție că te-ai născut din nou, chiar dacă ești conducător în acea biserică. De aceea asigură-te că te-ai născut din nou, căci fără nașterea din nou sau din Dumnezeu, **nu poți intra în Regatul (Împărăția) lui Dumnezeu**, indiferent câte lucruri ai făcut pentru Dumnezeu sau în cadrul bisericii, acestea nu pot produce în tine: viața veșnică, decât nașterea de sus.

Un alt motiv important pentru care tu trebuie să te naști din nou este descris în 1Ioan 5:4, unde se spune: „**pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea...**”. Deci având în vedere că cineva care nu s-a născut din nou nu poate birui lumea și poftele ei, deoarece este *din lume* nu *din Dumnezeu*, el nu are natura divină primită cu ocazia nașterii din nou care-i permite să învingă lumea, astfel el are doar natura umană păcătoasă fiind astfel din lume și vrășmaș cu Dumnezeu (Iacob 4:4). Iată doar cel născut din Dumnezeu biruie lumea, doar el poate să fie învingător și să stea cu Isus pe scaunul Lui de domnie (Apocalipsa 3:21).

Doar cel născut din Dumnezeu poate să nu practice păcatul, cel care NU este născut din Dumnezeu, este din (greacă: *ek* = *din, dinspre, de la*) Diavolul, și de aceea Biblia spune: 1Ioan 3:8-10: „**Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu s-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său**”.

Iată motivul pentru care creștinul nu păcătuiește, pentru că **„sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu”**.

Orice om, care merge la biserică, se silește să asculte, poate este chiar membru într-o biserică, citește Cuvântul, depune tot efortul susținut și perseverent de a împlini, nu poate trăi în dreptate, tot este rob de păcate, de ce? Deoarece el nu are decât un motor, cel uman, al voinței proprii de a nu păcătui, însă este nevoie de Spiritul Sfânt ca să fie motorul principal ca să spunem așa, ca prin El să învingem păcatul (Romani 8:13), nu este suficientă hotărârea sau voința noastră.

Un om care este într-o mlaștină, oricât se trage de păr în sus, tot nu va reuși să se scoată afară, un om care este pe punctul de a se îneca, oricât se trage de păr în sus nu se salvează, are nevoie de un Salvator puternic care să intervină din exteriorul lui. În mod asemănător, nu este suficient să ne silim sau să ne străduim să ascultăm, avem nevoie de călăuzirea și puterea Spiritului Sfânt, de natura nouă care rodește în mod natural roada Spiritului Sfânt (Galateni 5:22,23), ca să îngenunchiem păcatul, avem nevoie de Spiritul lui Dumnezeu care ne dă o viață nouă, o inimă nouă, un Spirit nou, ca să putem face, faptele bune pregătite mai dinainte în care doar trebuie să pășim și să umblăm în ele (Efeseni 2:10).

Un alt motiv pentru care trebuie să te naști din nou, este că fără această naștere, regenerare, tu nu poți iubi pe semenii tăi în sensul cerut de Dumnezeu, Biblia spune în 1Petru 1:22,23: **„Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou pe dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”**. Și tot la fel în 1Ioan 4:7,12,13, se spune: **„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu... Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi. Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său”**.

Poate zici, bine dar eu mă rog lui Dumnezeu sau studiez în fiecare zi Biblia, frecventez biserica, nu fac rău la nimeni, duc o viață morală și cinstită... Vezi tu iubite cititor, dacă nu te-ai întâlnit cu Dumnezeu ca să-L cunoști, și te-ai întâlnit, doar cu informație despre El, atunci viața ta curată este doar o spoială, sau doar ceva de suprafață, numai Spiritul ne poate face să ne căim profund, numai El ne poate conștientiza de starea noastră de păcat, numai prin nașterea din El primim o viață nouă, o natură nouă care ne face să rodim roada Lui.

Noi putem să ne schimbăm viața prin forțe proprii, am cunoscut atei care s-au lăsat de țigări, sau de băutură, sau de alte practici greșite, dar ei nu avea *viața din Dumnezeu*, viața veșnică, natura divină! Doar Dumnezeu poate schimba lăuntru nostru, omul lăuntric, dar El poate pune pe Christos, viața veșnică în noi, doar primind dragostea Lui, putem iubi pe alții în modul cum iubește El. Indiferent cât ne silim, eforturile umane sunt limitate, energia omului se epuizează repede, dragostea firească sau bunăvoința omului sunt până la un punct, doar Spiritul lui Dumnezeu ne poate ajuta să iubim și să facem fapte bune dincolo de normal, după voia lui Dumnezeu. Noi nu putem da ceea ce nu avem, doar primind dragostea necondiționată a lui Dumnezeu putem arăta o astfel de dragoste față de alții, după cum este scris în 1 Ioan 4:19: „**Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi**”. Dumnezeu este Cel ce ne-a turnat dragostea Lui prin Spiritul Sfânt (Romani 5:5), și de aceea iubim! Dar să vedem în continuare:

6. ESTE NAȘTEREA DIN NOU LIMITATĂ LA UN NUMĂR RESTRÂNS DE CREȘTINI?

Această învățătură este promovată de Martorii lui Iehova, și de alte grupări, cum că doar un număr restrâns de creștini se bucură de nașterea din nou. Însă Biblia învață că prin nașterea din nou, în cer vor merge mai mult de 144.000. Conform Bibliei, TOȚI cei care cred în El (Galateni 3:26-29), sunt fii ai lui Dumnezeu, născuți din El. TOȚI cei care sunt spălați în sângele Lui (1Petru 1:1-4; Apocalipsa 1:5,6), TOȚI care sunt ai Lui (Romani 8:9-17), vor merge în cer.

De fapt, nu există creștini născuți din nou și creștini care nu sunt născuți din nou, toți cei care nu sunt născuți din Dumnezeu, sunt copii ai Diavolului și nu creștinii (1Ioan 3:8,9). Toți cei ce cred în Christos sunt sigilați (pecetluiți) și unșii cu Spiritul Sfânt (Efeseni 1:13,14; 2Corinteni 1:21,22). Nu există creștinii ne-unși!

În plus, Domnul Iesus promite tuturor celor care îi slujesc că vor fi în cer cu El, prin cuvintele: „...și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul meu...” (Ioan 12:26). Deci dacă ești cu adevărat slujitor al lui Christos vei merge în cer. De fapt Biblia precizează că numărul celor care se vor naște din nou nu este limitat la 144.000, ci după cum se spune în Ioan 1:12,13: „**Dar TUTUROR** (nu doar 144.000) **celor ce l-au primit, adică celor ce cred în numele lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu ,care au fost născuți...din Dumnezeu**”, deci poate cu adevărat ca cineva să creadă în Isus Christos și să nu fie născut din Dumnezeu? Nu căci TUTUROR le-a dat acest drept. Iar cine este născut din nou sau din Dumnezeu are speranță cerească după cum reiese din 1Petru 1:3,4.

Un alt text biblic care arată ceva similar este 1Ioan 5:1, unde se precizează: „**ORICINE crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu...**”, deci cineva care nu este născut din Dumnezeu înseamnă că nu crede cu adevărat în Isus!

Dar cine sunt cei 144.000 din Apocalipsa 14:1-5?

Aceștia sunt din **semințele Israelului carnal** (Apocalipsa 7:4-8, chiar dacă semințele Dan și Efraim au fost înlocuite cu Iosif și Levi - compară cu Numeri 1:5-16, nu este prima dată când Dumnezeu în suveranitatea sa a înlocuit două seminții, vezi

Deuteronomul 27:12,13), cei 144.000 sunt **primul rod** pentru Miel din necazul cel mare, nu **întregul rod** (Apocalipsa 14:4). De fapt în cer există mai multe categorii de răscumpărați (Luca 22:28-30; Ioan 14:2,3; Apocalipsa 15:1-4). Să vedem în continuare:

7. CUM POȚI SĂ ȘTII DACĂ EȘTI NĂSCUT DIN DUMNEZEU ?

Există mai multe lucruri care mărturisesc și adevăresc când omul este născut din nou, îți sugerez să studiezi următoarele caracteristici ale celui născut din Dumnezeu, citind toate referințele Biblice.

1) Mărturia Cuvântului lui Dumnezeu:

Având în vedere că cel născut din Dumnezeu, este născut **prin** Cuvântul lui Dumnezeu (Iacob 1:18; 1Petru 1:22,23), că sigiliul Spiritului vine după *auzirea Cuvântului* (Efeseni 1:13), atunci trebuie să înțelegem că în viața celui regenerat, trebuie să existe o concordanță dintre viața acestuia și normele Cuvântului lui Dumnezeu, după cum se spune în Ioan 14:23: **„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.”**

Deci Tatăl și Fiul sunt în părtășie cu cei ce păzesc cuvântul lui Dumnezeu, deci cine păzește Cuvântul, este născut din nou și părtăș cu Dumnezeu prin Spiritul. Același lucru se subliniază și în 1Ioan 3:24 **„Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni l-a dat.”** Deci cine păzește poruncile divine, îl are pe Christos și rămâne în Christos, care este prezent în credincios prin Spiritul Său. Cine nu păzește poruncile nu este născut din nou.

Înțelegem însă, că există o evlavie falsă, o formă de pietate, de sfințenie falsă, care îi înșeală pe mulți oameni să creadă că sunt născuți din nou. Unii oameni încearcă doar prin propria înțelepciune să înțeleagă Cuvântul, și prin propriile puteri să se schimbe, să asculte de Cuvânt, ei fac unele fapte bune, ascultă de unele porunci, însă diferența dintre cei ce au mărturia Cuvântului lui Dumnezeu și cei ce nu o au, este că cei ce au fost născuți prin Cuvânt: a) Spiritul Sfânt îi ajută să: înțeleagă Cuvântul, sunt luminați supranatural, călăuziți: *când, unde și cum* să împlinescă Cuvântul, și le dă puterea Spiritului Sfânt să împlinescă Cuvântul (Ioan 14:24-26); b) cei care nu sunt născuți din nou, nu cred întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, sau minimalizează în diverse forme anumite părți ale Cuvântului, chiar dacă cu gura spun că cred întreg

Cuvântul, ei ignoră, sau nu iau în serios unele porunci, fie numindu-le depășite sau iraționale.

Aceștia dacă predică la alții, nu predică în general Cuvântul Evangheliei, ci cel mult „**o formă de evlavie**”, ei mărturisesc mai degrabă despre o religie, o denominație, despre doctrine, sau despre o lucrare, sau ritual, ce poate salva și nu despre persoana lui Christos (2Corinteni 4:5). Sau chiar dacă predică despre Christos ei nu predică pe Christosul Bibliei (comp. cu 2Corinteni 11:4), sau predică lucruri trunchiate despre Christos. Ei cel mult au frânturi de Cuvânt sădit în ei și nu pe Cuvântul ca întreg, sau ca sămânță roditoare care să aibă în ea însăși întregul cod genetic (caracter) al lui Christos.

Nu înseamnă că cel născut din nou, cunoaște întreg Cuvântul din momentul acela, însă el acceptă întreg Cuvântul, crede cu adevărat, și are sămânța Cuvântului care este esența adevărului salvator și ea se dezvoltă în el. Aceștia fac fapte vrednice de pocăință și fapte făcute în adevăr, pe când cei cu o viață reformată faptele lor sunt făcut din motivații îndoielnice de auto îndreptățire.

Iar diferența ascultării de Cuvânt este diferența între un rod al unui pom sălbatic de un pom altoit. Omul născut din Dumnezeu face faptele lui Dumnezeu, acele fapte pe care Dumnezeu le-a pregătit mai înainte pentru umblarea în ele (Efeseni 2:10). Pe când omul cu o viață reformată, face faptele unui om bun, în cel mai bun caz, nu fapte făcute prin puterea Spiritului Sfânt. Ei nu ascultă de Cuvânt, pentru că sunt făpturi noi în Christos, ci pentru că doresc să facă unele schimbări în viața fie din motivație corectă sau nu, ei își peticesc cel mult haina veche, dar ei nu abandonează haina veche și nu o iau pe cea nouă, ei își disciplinează omul cel vechi, dar cel născut din nou își răstignesc omul cel vechi pentru a deveni un om nou.

Astfel nașterea din nou este **o regenerare** nu doar **o reformare** a vieții prin disciplină, nu doar o schimbare sau peticire a vieții, ci atunci primești **o viață nouă**, o inimă nouă, un Spirit nou și statornic (Ezechiel 36:25-27; Romani 2:29; Efeseni 1:3-13; 4:30). Astfel în timp ce în viața omului cu viața reformată putem vorbi doar de o ascultare provenită dintr-o disciplinare a vieții, în viața celui născut din nou, vorbim de o ascultare venită nu doar din disciplină; ci, din

noua natură pe care ei au primit-o (1Corinteni 15:10; Galateni 2:20).

De asemenea, pe lângă **calitatea** ascultării de Cuvânt, la cel care nu este născut din nou, ascultarea este de cele mai multe ori superficială. În mod similar, putem vorbi și de **cantitatea** faptelor bune, dacă în cazul celor care au „o formă de evlavie”, ascultarea este ceva sporadic, în cazul celor născuți din nou, este un mod de viață, după cum se spune și în 1Ioan 2:29; 3:8-10: „**Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El... Oricine este născut din Dumnezeu, nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său.**”

Apostolul Ioan nu vrea să spună aici că cel născut din Dumnezeu nu ar mai păcătui de loc, căci atunci s-ar contrazice singur (vezi 1Ioan 1:8,9), ci el vrea să sublinieze că cel născut din Dumnezeu accidental mai păcătuiește, păcatul nu este un mod de viață pentru el, căci el nu „**practică păcatul**” (GBV), și îi displace păcatul și îi place să facă binele (compară cu Proverbe 21:15). Motivul este că sămânța lui Dumnezeu (Spiritul) îl îndeamnă la aceasta, dar și pentru că are legea lui Dumnezeu în mintea și inima lui (Evrei 10:16). După cum un om alergic la praf, nu înseamnă că nu poate merge într-o zonă unde este praf, dar lucrul acesta îi displace și nu-i face bine, tot așa mediul unde se simte bine creștinul este **mediul Cuvântului** nu a păcatului. Astfel cel născut din nou, nu continuă să păcătuiască, chiar dacă a căzut o dată sau de mai multe ori, într-un păcat, el se căiește își mărturisește păcatul și dorește **cât mai repede** restabilirea în relația lui cu Dumnezeu, deoarece Spiritul lui Dumnezeu din el, unit cu spiritul lui, este întristat și mâhnit (Efeseni 4:30).

Cel născut prin Cuvânt, iubește Cuvântul, se bucură de Cuvânt, gândește Cuvântul, citește Cuvântul, vorbește Cuvântul, trăiește Cuvântul, predică Cuvântul lui Dumnezeu (Psalmul 119:9,11,24,97,162; 2Corinteni 2:17; 1Petru 2:2; Apocalipsa 1:3). El citește Cuvântul nu pentru a acumula doar cunoștință și informație, ca apoi să se mândrească cu cât

cunoaște (1Corinteni 8:1), ci el citește cu regularitate Cuvântul, în primul rând, pentru ca Dumnezeu să-i vorbească în mod personal, să-l cunoască pe Dumnezeu, să afle cum gândește El, cum acționează, ce fel de persoană este El, care sunt principiile Lui, care sunt legile Lui (Psalmul 119:130).

În concluzie: cel născut din apă și Spirit Sfânt, are o viață ascultătoare de Cuvânt, din motivații corecte, adică nu pentru a fi salvat; ci, pentru că este deja salvat, nu pentru a câștiga o anumită apreciere din partea unor oameni, lideri religioși, sau biserici, ci pentru că dorește să răspundă la dragostea lui Dumnezeu cu iubire și ascultare. Ei au o împlinire a Cuvântului calitativă și cantitativă, și pot împlini mult mai bine cuvântul pentru că lor le spune Spiritul: **când, cum și unde** să aplice vreo anumită poruncă, și le dă putere în acest sens, pe când cei cu o formă de evlavie, ascultarea lor este o poleială, superficială, făcută de multe ori din motivații greșite, nu au o ascultare deplină de Cuvânt, nici o călăuzire practică în domeniul aplicării Cuvântului.

2) Mărturia Spiritului Sfânt:

Semnul interior a lucrării Spiritului: ești **convins de starea de păcate** prin Spiritul (Ioan 16:8), Dumnezeu îți dă o revelație a cine este El, și ce ești tu, care te conduce la o căință adâncă.

Pe baza căinței tale și a credinței urmează botezul în apă unde primește **dragostea lui Dumnezeu turnată în inima ta prin Spiritul** (Romani 5:5), simți **iertarea lui Dumnezeu**, ai pace cu El, ți-a luat povara păcatului, a înlăturat vina ta, ți-a dat o **conștiință curată**, ești **îndreptățit și sfânt** (Romani 5:1,2; 1Corinteni 1:30; 6:11; Evrei 9:14).

La ieșirea din apă primești **înfierea** despre care vorbește Pavel în Romani 8:15,16: „**Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!”**” Însuși **Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că Suntem copii ai lui Dumnezeu.**” și în Galateni 4:6: „**Și pentru că Sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!”**”

Astfel imediat după botez te rogi la Dumnezeu și îi spui: Tată, prin Spiritul Sfânt și acesta este un semn al lucrării Spiritului din tine.

Un copil al lui Dumnezeu nu a primit un spirit de robie sau de frică; ci, a primit un **Spirit de înfiere**, acest Spirit ne îmboldește să îl chemăm și să ne rugăm la Dumnezeu ca la un *Tată*, el nu poate fi contrafăcut de Satan, iar cei din V.T. nu l-au avut, iar acesta constituie o barieră despărțitoare clară între cei care sunt copii ai lui Dumnezeu și cei ce nu sunt copii ai lui Dumnezeu. În plus, un alt semn este mărturia dublă a spiritului nostru împreună cu Spiritul lui Dumnezeu care ne conving lăuntric că suntem copii ai lui Dumnezeu, având astfel libertatea și bucuria de al invoca pe Dumnezeu spunându-i „Tată”.

Bineînțeles că unii oameni au tras concluzia că au Spiritul de înfiere **nu** pentru că spiritul lor și Spiritul lui Dumnezeu au mărturisit acesta; ci, emoțiile și sentimentele lor, sau pur și simplu mediu religios i-a făcut să creadă că sunt copii ai lui Dumnezeu înfiați de El. Însă ei trebuie să fie ajutați să deosebească emoțiile lor de „**Spiritul Fiului**”, care striga: „Tată”, în inima noastră, și care ne face să gândim lucrurile Spiritului (Romani 8:5); să omorăm faptele cărnii (Romani 8:13); care ne conduce și călăuzește (Romani 8:14); care ne-a eliberat de frică și de robia păcatului și al lui Satan (15); care ne-a făcut moștenitori împreună cu Christos (Romani 8:17). În plus, Pavel i-a îndemnat pe Corinteni următoarele în 2Corinteni 13:5: **„Pe voi înșivă încercați-vă dacă Sunteți în credință. Pe voi înșivă cercăți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă Sunteți lepădați.”** Este Christos în tine? Dacă da, ești al Lui, dacă nu, nu ai Spiritul lui Christos și nu ești al Lui (Romani 8:9). Există un semn interior care identifică nașterea din nou, astfel în momentul când te naști din nou primești confirmarea sau mărturia Spiritului Sfânt că ești copil al lui Dumnezeu, simți în inima ta că ești înfiat ca copil al lui Dumnezeu, după cum am văzut mai sus, aceasta înseamnă că Spiritul te convinge înăuntrul tău că ești copil al lui Dumnezeu, având libertatea și bucuria de al invoca pe Dumnezeu spunându-i „Tată”. În plus, guști în mod anticipat din moștenirea cerească, simți că ești **cetățean al cerului**, că ai primit o natură și o viață pe care

trebuie să o trăiești pentru cer. Simți că ești al Lui Dumnezeu, și că trebuie să trăiești pentru El, fiind pecetluit cu Spiritul Sfânt ca proprietate a lui Dumnezeu (Evrei 6:4,5; Efeseni 1:13,14; 4:30; Filipeni 3:20; Coloseni 1:13). Simți că ai primit o mare putere de a lupta cu păcatul (Romani 8:13). Observi că Dumnezeu prin Spiritul Sfânt **te învață** în mod personal și îți răspunde la întrebările sau la neînțelegerile asupra vreunui pasaj Biblic, căci în momentul când te-ai născut din nou, El ți-a pus **legile Sale în inima ta** (Ioan 6:45; Evrei 8:10,11; 1Ioan 2:20,27), astfel mărturia lui Christos în **orice cuvânt și cunoștință** se vede în aceea persoană (1Corinteni 1:5,6). De fapt, **Christos locuiește în tine** prin Spiritul.

Semnele exterioare ale lucrării Spiritului Sfânt de la nașterea din nou: manifestările exterioare sunt efectul lucrării interioare a Spiritului Sfânt, dacă în interior Spiritul lucrează: convingere de păcat, curățire, iertare, îndreptățire, înfiere, etc. în exterior pot apărea manifestări ale câinței, ale păcii, împăcării cu Dumnezeu, speranței, bucuriei, în exterior se poate vedea: roada Spiritului, pacea primită, bucurie, veselie (Fapte 8:39; 13:52; 16:34; Romani 15:13; Evrei 1:9). Copilul lui Dumnezeu poate să se simtă îndemnat prin Spiritul să cânte sau să se roage (Efeseni 5:18-20), să strige: Tată (Romani 8:15; Galateni 4:6).

Mărturia Roadei Spiritului: roada Spiritului Sfânt descrisă în Galateni 5:22,23, apare în viața unui om indicând că omul a primit Spiritul și este copil al lui Dumnezeu manifestând însușirile divine. Însă să nu confundăm aceste însușiri: iubirea, bucuria, pacea, înfrânarea, îndelunga răbdare, facerea de bine, etc. ca fruct sau lucrare a Spiritului, cu obținerea acestor calități prin străduință proprie. Adică una este ca Spiritul din tine să te ajute să le ai în mod natural, fără să te forțezi, ele curg prin tine, deoarece Spiritul este în tine, și alta este să le ai doar prin efort propriu. Din această cauză este greu de deosebit aceste însușiri ca roadă a Spiritului, de aceste însușiri ca străduință umană. Astfel aceste calități pot fi într-o anumită măsură falsificate, deoarece există roade contrafăcute de carne (puterea naturală a omului), de pildă, Biblia vorbește de **„dragoste firească”** (Romani 1:31; 2Timotei 3:3; Filimon 16); o bucurie și veselie lumească (Ioan 16:20; Apocalipsa 11:10); **„pacea...cum o dă lumea”** (Ioan 14:27); o facere de

bine făcută din firea pământească, etc. Singurul lucru care ne poate ajuta să deosebim roada Spiritului de străduința proprie, este *calitatea* și *cantitatea* acestor însușiri. O răbdare sau o iubire naturală, firească, funcționează în anumite cazuri dar nu în toate și doar pentru un timp, calitățile prin străduință umană, vor falimenta după un timp, și va ieși la suprafață adevărata natură, adevăratul izvor, care le-a produs: omul păcătos și limitat. Pe de altă parte, putem afirma că roada Spiritului manifestă o iubire, bucurie, răbdare, etc. supranaturală, și nu este obositoare pentru omul care o manifestă, căci izvorul ei este Spiritul Sfânt. Rода Spiritului este un semn după care putem identifica copiii lui Dumnezeu, Diavolul nu îi împinge pe oameni spre roade bune, iar Isus a spus că după roade îi vom cunoaște pe profeții adevărați (Matei 7:15-20), și că iubirea este semnul adevăraților discipoli (ucenici) ai Săi (Ioan 13:34,35). Deci în concluzie, roada Spiritului este un semn al nașterii de sus, mai ales dacă există discernământ pentru a deosebi roadele naturale de cele spirituale care sunt mai profunde și de calitate. Înțelegem însă că roadele nu sunt singurul criteriu după care ne putem da seama dacă cineva este spiritual sau nu.

Mărturia Darurilor spirituale: Darurile Spiritului Sfânt le primim când devenim copii ai lui Dumnezeu, cei 12 discipoli au primit darurile: vindecării, exorcizării, evanghelizării, apostoliei (Matei 10:1-8). Fiecare copil al lui Dumnezeu prin primirea Spiritului a primit **cel puțin un dar** (1Petru 4:10). Însă, unele daruri suplimentare se pot da și mai târziu credincioșilor (Fapte 4:29-31). Aceste daruri mai sunt numite și daruri ale harului (Romani 12:6), sau daruri spirituale (Romani 1:11). Darurile sunt niște dovezi ale harului și puterii lui Dumnezeu în aceea persoană, mai ales dacă sunt însoțite de roada Spiritului. Este demn de știut totuși, că Diavolul are darurile lui contrafăcute (2Tesaloniceni 2:9), și există darurile naturale din naștere care sunt asemănătoare cu cele spirituale ca de pildă darul învățării, darul ospitalității, dărniceii, etc.

În concluzie, darurile pot fi un semn al lucrării Spiritului din credincios, mai ales dacă el zidește adunarea și este însoțit și de roada Spiritului. Astfel fiecare copil al lui Dumnezeu are cel puțin un dar al Spiritului Sfânt, pe care trebuie să-l afle și să lucreze cu el în dragoste, pentru a nu se atrofia, spre zidirea

altora (Romani 12:4,5; 1Petru 4:10). Pentru a cunoaște ce dar ai primit este bine să cunoști listele cu daruri spirituale din Biblie care cu toate că nu sunt complete ne oferă o imagine despre darurile bunătații nemeritate ale lui Dumnezeu (Exod 31:3-5; Rom.12:6-8; 1Corinteni 12:7-11,28-30; Efeseni 4:11; 1Petru 4:9-11). De asemenea, este bine să știm că Dumnezeu împarte darurile sale în general după necesități și după înclinațiile noastre naturale, dar pot fi și excepții de la aceste principii generale (Exod 4:10-16; Fapte 18:24-28).

3) Mărturia Spiritului tău:

În momentul renașterii, spiritul tău, omul dinăuntru, sau omul ascuns al inimii (2Corinteni 4:13; 1Petru 3:4), este renăscut, regenerat, înnoit, curățit, sfințit (Romani 15:16; 1Petru 1:1-3,22,23; Tit 3:5), și de aceea se poate spune că ai un spirit și o inimă nouă (Ezechiel 36:25-27; Romani 2:29; 7:6; Efeseni 1:3-13; 4:30). Nașterea de sus este schimbarea din lăuntru, faptul că nu mai ai povara păcatului, ai primit o conștiință curată conectată la Spiritul Sfânt (Romani 9:1; Evrei 9:14; 10:22), spiritul tău s-a conectat la Spiritul Sfânt, și unit cu acesta devine un singur spirit (1Corinteni 7:17).

În momentul înfierii, spiritul tău mărturisește împreună cu Spiritul lui Dumnezeu că ești copil al lui Dumnezeu (Romani 8:15,16), spiritul tău mărturisește că ai un nou: Tată, pe Dumnezeu.

Este imposibil să aibă loc atâtea schimbări în spiritul tău și tu să nu știi sau să nu-ți dai seama dacă ești sau nu născut din Dumnezeu și înfiat de El ca fiu!

4) Mărturia unei vieți schimbate:

Comportarea unui născut din nou este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu cu adevărul (1Petru 2:22,23), cu chipul lui Dumnezeu, cu însușirile Lui, caracterul Lui (Efeseni 4:22-24; Coloseni 3:9,10), el are roada luminii și face faptele luminii (Efeseni 5:7-14), el iubește oamenii, urăște fărădelegea (Evrei 1:9; 1Ioan 4:7), el are o gândire schimbată (Efeseni 4:22), o vorbire schimbată (Efeseni 4:24,25), o viață și o trăire schimbată (2Corinteni 5:17; Galateni 5:16).

Cel născut din Dumnezeu **nu practică păcatul** (1Ioan 3:9), pentru că păcatul nu-i mai face plăcere. Astfel cel născut din

nou din momentul nașterii de sus, se raportează complet diferit la păcat, el le lasă, renunță la obiceiuri păcătoase, și nu numai atât, dar chiar începe să urască ceea ce înainte a iubit, în plus, încearcă să repare, restaureze ceea ce a stricat, furat, pierdut și a aparținut altcuiva (Luca 19:8).

Viața lui este foarte diferită de cea veche, este o schimbare profundă, modul de viață sfânt diferă total de cel trăit în păcat. Înainte de nașterea din nou, un om era condus de poftă și de demoni, acum el este condus de Iesus prin Spiritul Sfânt, dacă înainte el era păcătos, murdar, întinat, imoral, egoist, lacom, zgârcit, mândru, violent, mânios, cu o gândire și o vorbire murdară, acum s-a schimbat, primind Spiritul care l-a făcut: drept, sfânt, înnoit în Spiritul minții, având viața lui Dumnezeu, are iubire, are milă, este darnic, smerit, pașnic, cu o vorbire dreasă cu sare și cu o gândire curată (Efeseni 4:17-25; 5:1-20; 1Corinteni 6:9-11; Coloseni 3:5-17).

Întrebă-te: *S-a schimbat relația ta cu păcatul, cu Dumnezeu, cu Biblia, cu Spiritul Sfânt? S-a produs o schimbare față de viața în păcat, trecând la o viață sfântă, spălată în sângele mielului Iesus? Ai trecut de la o viață fără Dumnezeu, sau doar cu un Dumnezeu la nevoie sau cu un Dumnezeu scos din cutie doar la sărbători, la o viață trăită într-o părtașie permanentă cu El? Ai trecut de la o viață fără Cuvânt, la o viață trăită prin El și în ascultare de El? Simți că Dumnezeu îți vorbește și de învață personal prin Cuvânt? Ai simțit când Spiritul Sfânt ți-a mărturisit în spiritul tău că ești copil al lui Dumnezeu? Vezi o nouă viață în ființa ta? Ai o conștiință curată și o inimă nouă? Ți s-a luat povara păcatului și ai fost iertat complet de păcat? Trăiești Cuvântul lui Dumnezeu? Este Christos în tine și te călăuzește și-ți dă putere spre a trăi ca El? Observi o apropiere de Dumnezeu? Observi că viața ta este schimbată? S-a produs în viața ta o transformare radicală în ce privește gândirea, vorbirea și faptele? Ai primit un dar spiritual spre slujirea altora?*

8. CARE SUNT PAȘII PENTRU A DEVENI CREȘTIN?

Mulți oameni spun că sunt creștini, deoarece așa s-au născut, au mărturisit alții (nașii) în locul lor, nu ei și-au mărturisit propria credință la botez. Mulți sunt fomali înscriși în cult, ei nu urmează nici regulile cultului lor, darămite cele peste 100 de porunci ale Noului Legământ ce le găsim în Scripturile Creștine sau Noul Testament. Astfel ei nu sunt creștini care Îl urmează pe Domnul, ci urmează oamenii sau principii omenești, și chiar dacă se roagă, Domnul avertizează: **„Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri”** – Matei 7:21, BO.

Pe lângă aceștia sunt destui protestanți și neoprotestanți, care își auto-intitulează gruparea ca fiind: „evangelică”, însă ei predică o altă evanghelie (2 Corinteni 11:4). În care omul este învățat să creadă într-un Hristos, dar ei nu se sinchiesc să predice pe Domnul, cine este El, etapele vieții Lui, etc., ci bazându-se pe fărâmele de cunoștință ale auditoriului, preluate din cultele tradiționale, și din filmele despre viața lui, ce conțin destule greșeli și adăugiri, care duc în rătăcire pe oameni!!! Iar acești predicatori le spun oamenilor care îi ascultă, că sunt păcătoși (fără să le dovedească temeinic cu legea lui Isus), că oamenii au nevoie să creadă în Isus (fără a explica cine este cu adevărat Isus și ce înseamnă a crede în El), și să-și predea viața Lui (fără ca să le explice de care legi trebuie să asculte pentru a trăi cu adevărat pentru El)!!!

Oamenii care ascultă această evanghelie falsă sunt îndemnați să ridice o mână sau să repete o rugăciune după un om, după care sunt declarați: „mântuiți”!!! Găsim așa ceva în Biblie? NU!!! Dar ce găsim?

Biblia învață următorii pași spre mântuire (salvare) din păcat și moarte:

1. Auzirea Evangheliei: evanghelia este vestea bună a faptului că oamenii cu toate că sunt păcătoși, nelegiuiți, morți în păcatele și greșelile lor, despărțiți spiritual de Dumnezeu pentru că au călcat poruncile lui Dumnezeu, vrășmași cu El (Romani 3:9-23; 5:12-19; 8:5-8; Efeseni 2:1-4), ei se pot împăca cu Dumnezeu, pot fi iertați și salvați din păcat și

moarte, datorită harului (bunătății nemeritate) lui Dumnezeu, și datorită jertfei lui Isus Christos (Romani 6:23; Efeseni 2:8,9; Evrei 10:12-14), care a satisfăcut dreptatea divină (Romani 5:1,15-19; Efeseni 5:2), luând păcatele omenirii asupra Lui și fiind pedepsit de Dumnezeu în locul nostru (Isaia 53:4-6; 2Corinteni 5:19-21).

Omul prin nașterea fizică a moștenit păcatul și robia spirituală a celui rău. Prin auzirea evangheliei, el este luminat de Cuvântul lui Dumnezeu și Spiritul Sfânt (Romani 8:5-9; Efeseni 4:17-24; 5:8-21), și astfel își dă seama, de faptul că el a trăit o viață fără Dumnezeu, în păcat, în robia Satanei, în întuneric (Efeseni 2:1,2,12). Apoi omul îndemnat de Evanghelie, prin Spiritul Sfânt se căiește amarnic de păcate, își pune încrederea în Christos în ce privește obținerea iertării de păcate, nu mai în forme religioase inventate de oameni sau în faptele lui (2Timotei 1:9). Această căință și credință vine ca urmare a auzirii evangheliei și a însușirii Cuvântului lui Christos, care tot mai mult pătrunde în El și prin Cuvânt pătrunde Spiritul Sfânt care este sămânța lui Dumnezeu (1Ioan 3:9). Ea se dezvoltă în om, pe prapurs ce omul își însușește poruncile divine, le trăiește, se leapădă de sine, își i-a crucea și Îl urmează pe Christos (1Petru 1:22-25).

Evanghelia Adevărului conține următoarele subiecte de învățătură:

- 1) Dumnezeu ca Creator care a creat lumea
- 2) Păcătoșenia omului
- 3) Harul lui Dumnezeu
- 4) Nașterea Fiului din Tatăl
- 5) Profețiile și promisiunile privitoare la Mesiah
- 6) Nașterea ca om prin Maria
- 7) Botezul lui Iesus
- 8) Lucrarea lui Iesus pe pământ
- 9) Jertfa pe cruce ca preț de răscumpărare
- 10) Coborârea lui Iesus în abis cu păcatele omenirii
- 11) Învierea lui Iesus
- 12) Înălțarea la cer a Domnului Iesus
- 13) Venirea din nou a Domnului Iesus
- 14) Învierea morților
- 15) Judecata lui Dumnezeu
- 16) Regatul lui Dumnezeu

- 17) Căința față de Dumnezeu
- 18) Credința din inimă în Iesus Christos
- 19) Mărturia cu gura - rugăciunea dinainte de botez
- 20) Botezul în apă
- 21) Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, salvarea și îndreptățirea
- 22) Rugăciunea de după botez

După auzirea Evangheliei, în care creștinul îi predică acelui om: Evanghelia prin Spiritul Sfânt (1 Petru 1:12), reacția omului sincer, care este din adevăr (Ioan 18:37) va fi:

2. Căința față de Dumnezeu: cuvântul căința sau pocăință, înseamnă părere de rău pentru faptele rele, și lucrări în virtutea acestei căințe. Cuvântul pentru „căință” în Scripturile Creștine din greacă este: **„metanoeo”**, tradus înseamnă *„schimbarea minții”*, dar implică nu doar o schimbare interioară, a gândirii, atitudinii și voinței, ci și una exterioară a comportamentului și stilului de viață, căci o schimbare în gândire și atitudine, duce la un alt mod de a trăi!

Unii oameni au o căință falsă sau o întristare după voia lumii, dar nu după voia lui Dumnezeu (2Corinteni 7:9-11; Evrei 12:16,17). Astfel ei manifestă o întristare (chiar lacrimi), motivată de pierderea prestigiului, a avantajelor, a poziției sau privilegiilor, din Societate sau biserică, când s-a aflat de păcatul lui. Însă el nu recunoaște că este un păcat împotriva lui Dumnezeu, că a adus o pată numelui lui Dumnezeu, nu își dă seama de cât rău a produs păcatul Său, în relația lui cu Dumnezeu, și cât rău a produs semenilor săi acest păcat direct sau indirect. Însă, pocăința adevărată trebuie să atingă întreaga ființă: intelectul, sentimentele și voința, la unii căința înseamnă să plângă, dar nu înseamnă să ia unele decizii (acte de voință) în viața lor, la alții știu ce au de făcut pentru a duce roadă vrednică de pocăință dar nu fac, iar alții încearcă să facă, însă nu vor să-și deschidă inima pentru a se lăsa atinși emoțional de Spiritul lui Dumnezeu pentru a aduce roadă din inimă.

Atunci când cuvântul „căință” era folosit în vremea lui Isus și a apostolilor, conceptul era construit pe o baza istorica din Scripturile Ebraice. În Isaia 1:16-17, profetul Isaia strigă: **„Spălați-vă, deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul!**

Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!”

Căința sau pocăința era mai mult decât o părere de rău pentru pacate, ea însemna oprirea faptelor rele și începerea faptelor bune. Sfatul lui Daniel pentru Nebucadnețar era: **„Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți și poate că ți se va prelungi fericirea!”** (Daniel 4:27). Ideea ce rezidă din text, este că pocăința înseamnă: a te elibera de un stil de viață vechi, în favoarea unui stil de viață nou. A te întoarce la Dumnezeu și a te căi (Fapte 3:19), înseamnă o întoarcere de la preocupările inimii tale, la precupărilor inimii lui Dumnezeu.

Când Ioan Botezatorul a predicat în deșertul iudaic, el le-a spus mulțimilor: **„Faceți dar roade vrednice de pocăință”**. El le-a explicat practic cum pot face asta: **„Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una; și cine are de mâncare, să facă la fel”** (Luca 3:2-11).

Tot la fel apostolul Pavel, își descrie serviciul prin cuvintele: **„Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor”** (Fapte 26:20). Iată căința nu este doar o schimbare a minții, sau o emoție, o părere de rău, un sentiment; ci, ea implică și sentimente, și voință, dar ea trebuie să ducă la fapte vrednice de căință!

Urmează după căință:

3. Credința în Iesus Christos: cuvântul grecesc: **„pistis”**, înseamnă atât *credință* cât și *credincioșie*. Credința este o siguranță în lucrurile în care sperăm, o convingere a lucrurilor nevăzute (Evrei 11:1), o încredere în Dumnezeu (Evrei 11:6), în Christos (Ioan 14:1), în promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:12).

A crede în Iesus, nu înseamnă doar a crede că El există, sau că El este Fiul lui Dumnezeu, a crede în Isus, înseamnă a te încrede în El, atât în ce privește salvarea ta, nebizuindu-te pe faptele tale bune, pe evlavia ta, pe religia ta; ci, pe El și jertfa Lui, dar ea implică a ne încrede în El în toate domeniile vieții, și a asculta în toate de El. Biblia este clară și învață: **„Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el”** (Ioan 3:36, GBV).

Mulți spun că cred în Iesus, dar în realitate, ei nu cred, mărturisirea lor este doar una cu buzele, căci inima lor este departe de Iesus Ei nu-și pun încrederea cu adevărat în El în toate domeniile vieții. Unii nu cred în Iesus pentru că se încred în altceva: propria înțelepciune, propria putere, metodele proprii, lor le place să ducă o viață independentă, în care ei să conducă, ei să controleze totul, lor nu le place ca Dumnezeu să conducă cu adevărat și să-i ducă pe drumuri necunoscute, să-i surprindă. De fapt ei nu-și dedică viața **necon condiționat** lui Dumnezeu pentru că nu au realmente încredere în Tatăl ceresc și de aceea încearcă să-și conducă și controleze singuri viața. Sunt unii care doar spun că au credință, dar nu au, pentru că duc o viață în care nu doresc să se implice, să se sacrifice, să sufere, pentru că a crede în Isus implică: renunțare la tine, când te încrezi **deplin** în altcineva și în principiile Lui, nu te mai încrezi în tine și în principiile tale (Luca 6:46; Ioan 3:36; 12:46; 14:12).

Să vedem mai departe:

4. A deveni discipol prin învățare și împlinirea poruncilor:

un om, devine discipol al Domnului Iesus, prin auzirea Evangheliei, dacă omul se căiește de păcate, apoi crede din inimă în Iesus Christos (Marcu 1:15; Matei 4:17; Fapte 20:20,21).

Un discipol, este o persoană care urmează pe Învățător (Marcu 6:1), urmează exemplul Său (1Corinteni 11:1; 1Petru 2:21), este învățat de El (Matei 11:29; Luca 6:40). Astfel, din acest proces prin care o persoană devine un discipol, face parte și învățarea adevărilor începătoare ale lui Christos (Evrei 6:1,2), a poruncilor Domnului (Matei 28:20), a învățăturii lui Christos (2Ioan 1:9; Luca 8:21).

Această pregătire, poate să difere de la o persoană la alta, ca durată de timp și pregătire, dar ea este necesară înainte de botez – Ioan 4:1.

Astfel se fac discipoli (ucenici) prin învățătură după cum Domnul a zis: „**Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate națiunile; învățându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Și iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul epocii**” (Matei 28:19,20, SCC). Și doar după ce ei încep „**să respecte toate câte v-am poruncit**”, cele peste 100 de porunci ale Domnului, noi vedem lucrul acesta și atunci putem

să-i botezăm în apă în Numele Domnului Iesus. Din acel moment, încep și ei să învețe pe alții și să facă discipoli.

A învăța pe cineva, se realizează și prin relația pe care copiii spirituali (elevii, învățăceii), o au cu părinții spirituali (învățători), și în care, copiii spirituali învață din Cuvântul predat de aceștia și din modul cum ei împlinesc Cuvântul și-L urmează pe Domnul (Luca 22:28; Matei 11:29; 1Tesalonicieni 2:7-11).

Vedem din exemplul Domnului Isus Christos, care i-a învățat pe cei 12: Cuvântul lui Dumnezeu, dar și a avut o relație de prietenie cu ei, o relație învățător-discipol, și astfel prin învățătură, dar și prin exemplu Său personal (comp. 1Corinteni 11:1 cu Filipeni 4:9), El a făcut discipoli, instruindu-i în învățătura Tatălui și apoi îi boteza (Ioan 4:1,2, SCC). Evanghelistul Ioan relatează că Isus „**Iesus face și botează mai mulți discipoli decât Ioan**”, să reținem, că prima dată El *facea discipoli* din oamenii care Îl ascultau și Îl urmau, și după ce aceștia deveneau discipoli, însușindu-și învățătura Lui și trăind-o, apoi El îi boteaza!

Cum putea dovedi cineva că a învățat învățătura Domnului? Să vedem în continuare:

5. Ascultarea vocii Păstorului și a-l urma pe El: după ce o persoană are temelia Cuvântului lui Christos (Evrei 6:1,2), el trebuie să Îl caute pe Dumnezeu până ce Acesta se lasă găsit de el (Ieremia 29:13,14), și apoi Dumnezeu îl sfătuiește și Îl călăuzește în toate pe acest credincios (Psalmul 73:23,24; Proverbe 3:5,6), fie că e bărbat sau femeie. Doar aceasta îl va califica pentru a fi o oaie a lui Iesus (Ioan 10:1-16), și pentru a se boteza în apă. În Ioan 10:1-16, Domnul arată condiția pentru a intra în staulul oilor, adică în poporul lui Dumnezeu, și descrie cum este o oaie a Lui! Din această învățătură a Domnului, observăm că oile care sunt ale Păstorului cel bun, au următoarele caracteristici: 1. **“Oile ascultă vocea Lui”**, astfel oile pot face diferența dintre vocea străinilor, lucrătorilor falși, profeților falși și a Păstorului cel bun, oile cunosc vocea lui Iesus. Astfel o condiție pentru a intra în staul în poporul lui Dumnezeu prin botez, este ca discipolul care a învățat despre Păstorul Iesus din Învățătura Adevărului, să intre într-o părtășie cu El care să Îl ducă ca să audă vocea Lui, să fie călăuzit, învățat, sfătuit de Păstorul și Învățătorul: Christos.

2. O altă caracteristică a oilor, este că **“oile îl urmează”** pe Domnul, oile nu se duc după străini, ei fug de străini, de lideri religioși falși! Însă cum poate cineva să îl urmeze zilnic pe Domnul (Luca 9:23), dacă nu are călăuzirea Lui, dacă nu relaționează zilnic cu El (1Corinteni 1:9), iar părtășia cu Fiul înseamnă a vorbi cu El și El cu noi.

3. O altă caracteristică a oilor, este că ei intră prin ușă în staul, așa cum a spus Domnul Iesus: **“Eu sunt ușa! Dacă cineva are să intre prin Mine, va fi salvat”**. Oile intră în staul prin ușa care este Christos, nu prin altă parte, nu prin alte metode, decât prin întâlnirea cu Ușa, Christos, astfel ei Îl cunosc pe Iesus Christos, și Domnul le-a îngăduit să intre în staul, deoarece ele s-au întâlnit cu El, Domnul i-a transformat viața, și oile ascultă de El.

4. Oile **„Mele Mă cunosc pe Mine, după cum Mă cunoaște Tatăl, iar Eu Îl cunosc pe Tatăl”**. Oile cunosc atât de bine Păstorul așa cum Fiul a fost cunoscut de Tatăl, doar aceasta este garanția că ulterior cineva nu va fi înșelat de Satan, care se poate preface în înger de lumină (2Corinteni 11:13-14), și care să îl înșele în a deveni: apostat, a crea o sectă, sau a strecura erezii sau profeții greșite, etc.

De ce trebuie ca cineva să audă glasul Păstorului Iesus înainte de botez?

În primul rând, nu putem să facem voința lui Dumnezeu dacă noi nu o cunoaștem, dacă noi nu suntem călăuziți în toate nu putem ști într-o anumită situație care este voința lui Dumnezeu. Și atunci soluția este să ne rugăm ca Domnul să ne călăuzească, așa cum s-a rugat Psalmistul, în Psalmul 143:10, SCC: **„Învață-mă să fac voința Ta, pentru că Tu ești Dumnezeul meu. Spiritul Tău cel bun să mă conducă într-o țară a dreptății”**.

Nici un apostol, profet sau păstor, nu va putea sta cu noi 24 de ore din 24, ca să fim călăuziți prin oamenii lui Dumnezeu, de aceea, ca să fim plăcuți lui Dumnezeu, trebuie personal să auzim glasul Păstorului, și El să ne ghideze în toate domeniile vieții.

Apoi un alt motiv este că Dumnezeu ne vorbește prin lucrători sau frații mai maturi, însă uneori când ni se cere lucruri grele de făcut, omul are tendința să spună că ceea ce a primit fratele lucrător pentru noi, este opinia lui, nu a Domnului, însă fiecare

având o legătură spirituală cu Dumnezeu, va putea să i se confirme personal că ceea ce i-a spus lucrătorul este de la Spiritul lui Dumnezeu, astfel nu vor mai apărea conflicte între frați și surori, și cei care îi învață, mustră și sfătuiesc în Domnul (1Tesaloniceni 5:12,13).

O adunare sau o turmă în care fiecare oaie, chiar înainte de botez și de a intra în adunare ca mădular, are o părtașie personală cu Păstorul Iesus, care aude vocea Păstorului, și prin urmare umblă pe calea trasată de Acesta, în toate domeniile vieții, după ce umblă în lumină (1Ioan 1:5-7), intră în adunare, și astfel cu toții devin o adunare unită, condusă de Același Păstor prin Spiritul Sfânt, în aceeași direcție, fără diviziuni, certuri sau contraziceri. Doar așa ajungem indiferent de naționalitate, de cultură, de pregătire școlară: **“o turmă”** sub conducerea unui singur Păstor (Ioan 10:16).

Mai departe:

6) Lepădarea de sine și a lua crucea, urmându-L pe Domnul: condițiile pentru a fi discipol (ucenic) creștin, sunt expuse clar în Evanghelie când Domnul a precizat: **„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga”** (Matei 16:24,25: vezi și Marcu 8:34-38; Luca 9:23-26). În acest pasaj sunt precizate trei condiții: **1. „să se lepede de sine”**. Ce înseamnă aceasta? Cu toate că mulți preoți, conducători religioși, „pastori”, vorbesc doar de ce câștigăm dacă devenim ucenici ai lui Isus, El însă ne spune din start, că ucenicia înseamnă în primul rând, a pierde ceva, trebuie să te pierzi pe tine, planurile tale, preocupările tale, ca să-L câștigi pe El. Doar dacă te vei lepăda de sine și vei asculta de El, Îl vei câștiga pe El și te vei umple cu El, și vei câștiga o altă viață: viața veșnică; o altă avere: o comoară cerească-spirituală, o altă familie: familia Domnului.

Nu putem vorbi de o ucenicie, fără lepădare de sine, căci trebuie să lepădăm de orice poftă, dorință, preocupare, care nu este în armonie cu voia Stăpânului. Astfel dacă până acum am avut dorințe care erau îndreptate spre noi (înspre Sine), prin lepădarea de sine, ajungem să avem doar dorințe îndreptate spre Christos. Devenind un singur spirit cu Stăpânul (1Corinteni 6:17), voința Lui va fi voința voastră, dorința Lui,

dorința voastră, plăcerea Lui, plăcerea voastră! Dar și Viața Lui, va deveni și viața noastră, natura Lui, natura noastră (fiind părtași la natura divină – 2Petru 1:4), împărăția Lui, va fi și împărăția noastră (2Timotei 2:11,12).

Dar ce mai înseamnă a ne lepăda de noi înșine? Domnul Isus explică în Ioan 12:25 (GBV) spunând: „**Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viață veșnică.**” Deci această lepădare începe cu a ne urî viața noastră! Ucenicii Domnului își urăsc viața lor, ei nu au iubire de sine, deoarece au ceva mult mai demn, mult mai de preț de iubit: **viața lui Isus**. Atunci când te uiți la El, la gloria Lui, și te uiți apoi la starea ta de păcătos, de sclav al păcatului, nu mai pregeți nici o clipă, în a da viața ta, pentru a câștiga viața Lui perfectă, sfântă și fără păcat (Galateni 1:16; 2:20), atunci viața ta veche, modul tău de viață în păcat, ți se pare o scârbă, o lepădătură, în fața Celui care este Adevărul și Viața, Lumina și iubirea desăvârșită! Astfel cei cel urmează pe El, iubesc mai mult pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, decât viața lor, și sunt dispuși să punem (să sacrificăm) pe altarul acestei iubiri, orice lucru din viața noastră care ne-ar împiedica la ascultare, la a fi ucenici Celui ce ne-a chemat la a trăi viața Lui în noi. Prin urmare, dacă ne urâm viața, suntem dispuși la orice sacrificiu pentru Stăpânul și Învățătorul nostru. *Dar oare nu se merită să dăm ceea ce nu putem ține, și anume ,viața noastră pe acest pământ’, pentru a câștiga ceea ce nu trece, ,viața veșnică’* (Ioan 12:26)? A fi discipol al Domnului mai implică: **2. „să-și ia crucea”**. La ce se referă aici Isus? El nu se referă la a purta o cruce la lăntșor, sau a venera crucea, acest instrument de ucidere și batjocură. Nu.

A lua crucea înseamnă, a lua decizia zilnic să crucifici în viața ta: păcatul, firea (natura păcătoasă), lumea, plăcerile păcătoase (Galateni 2:20; 5:24; 6:14). A-ți lua crucea poate însemna la a suferi batjocori sau persecuții pentru Numele Lui! A purta crucea zilnic implică o viață de sacrificiu, la o viață guvernată de jertfire pentru alții, căci nici Isus nu a venit să fie slujit; ci, El să slujească și să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți (Marcu 10:45), la o viață la care sacrificăm, confortul nostru personal, luxul și comoditatea pentru al urma pe Mielul lui Dumnezeu, și a sluji pe orice om cu atitudinea de miel, chiar până la moarte (Romani 8:36; 1Petru 2:21). Crucea

trebuie purtată zilnic nu doar în anumite ocazii, Domnul a spus clar în Luca 9:23 (GBV 2001): „**Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze.**”

A lua zilnic crucea înseamnă să decidem în orice moment pentru ascultare, aceasta implică a crucifica pornirile cărnii ce vrea să ne tragă în altă direcție, a sacrifica orice plăcere nelegiuită de dragul sfințeniei! Aceasta înseamnă a rămâne în Cuvântul Lui în orice situație (Ioan 8:31) chiar dacă ascultarea aceasta înseamnă: suferință, înseamnă: a duce crucea! Apoi: **3. „și să Mă urmeze”**. Ce înseamnă a-L urma pe Isus? A-l urma pe Isus înseamnă, a ne topi în voia Lui, a da la o parte interesele personale, a fi fideli în ciuda încercărilor, ca cei 11 discipoli fideli (Luca 22:28). A fi discipol, nu înseamnă al urma pe Isus ocazional; ci, permanent. El Însuși îi spune unui om care dorea ca mai întâi să pună interesele personale următoarele: „**Isus i-a răspuns: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este digne pentru Împărăția lui Dumnezeu.”**” (Luca 9:62). Prin urmare, nu este vorba de-al urma pe Isus, doar duminica sau în unele perioade de timp, noi trebuie să-l urmăm încontinuu, fără să ne mai uităm înapoi la ce am pierdut, să nu privim înapoi ca soția lui Lot (Geneza 19:26; Luca 17:32); ci, înainte la Cel ce ne iubește și a murit pentru noi. A-l urma încontinuu, mai înseamnă a călca în mod fidel pe urmele Domnului fiind cârmuiți înspre aceasta de Spiritul Sfânt (Efeseni 3:17; 5:17,18).

După ce omul dovedește că este discipol prin faptul că împlinește poruncile Domnului, el s-a lepădat de sine, a luat crucea și Îl urmează, atunci pasul următor este:

7. Mărturia cu gura - rugăciunea dinainte de botez: atunci acel discipol este dus la apă, și înainte de a fi scufundat (botezat), el se roagă la Domnul Iesus, atunci el cheamă Numele Domnului spre salvare (Fapte 22:16), iar prin acea rugăciune el dă o frumoasă mărturie înaintea martorilor, mărturisind pe Iesus ca Domn și că Dumnezeu l-a înviat din morți (Romani 10:9,10; 1Timotei 6:12), apoi el este scufundat în Numele lui Iesus pentru iertarea păcatelor (Fapte 2:38; Romani 10:9,10).

8. Botezul în apă: după ce credinciosul s-a rugat la Iesus, lucrătorul (lucrătorii) îl va scufunda în apă spunând: „*te botez în Numele lui Iesus*”. Lucrătorii vor avea grijă să fie o scufundare completă! Căci în limba greacă pentru botez este expresia: „**baptizo**”, ce înseamnă: „*scufundare, cufundare, afundare, imersiune*”. Astfel, botezul în apă este o scufundare completă în apă pentru o clipă, care se face *în Numele lui Iesus Christos* mediatorul Noului Legământ (Fapte 2:38; 8:16; 10:44; 19:5; Romani 6:2; Galateni 3:27).

Prin botezul în apă, credinciosul moare față de păcat, față de lume, când este scufundat în apă, și astfel este îngropat împreună cu Christos; iar când iese din apă, el înviază împreună cu Christos la o viață nouă pentru Dumnezeu (Romani 6:2,3,11; Coloseni 2:12).

În apă se realizează curățirea, sfințirea prin Spiritul și sângele lui Christos prezent în apă (1Corinteni 1:30; 6:11; Evrei 10:22; 1Ioan 5:6,8; 1 Petru 1:2), astfel în momentul când iasă din apă credinciosul este iertat de păcate (Coloseni 2:13), renăscut, regenerat (Tit 3:5), este îmbrăcat în Christos (Galateni 3:27).

Botezul este „**cererea**” către Dumnezeu pentru a primi salvarea prin învierea lui Christos (1Petru 3:21).

Atunci are loc nașterea de sus, fiind prezent: Spiritul lui Christos, omul este născut din apă și Spirit (Iona 3:5), primind spălarea de păcatele pe care deja le-a comis (Fapte 22:16), o rupere a legăturilor cu satan (Fapte 26:18), și circumcizia cărnii – Romani 6:6; Coloseni 2:11,12). Astfel omul devine o făptură nouă în Christos (2Corinteni 5:17), un om nou (Efeseni 4:24), care a fost iertat, salvat, îndreptățit, luminat (Evrei 6:4,5). Să vedem mai departe:

9. Rugăciunea de după botez: De aceea după ce iasă credinciosul din apa botezului, el trebuie să se roage de data aceasta la Tatăl ceresc, nu la Iesus ca înainte de scufundare, cu ce scop? Ca să ceară înfierea. În momentul când se va ruga, se va produce lucrarea de înfiere, acel născut de sus, va primi spiritul de înfiere care strigă: „**Tată!**” – Romani 8:15 SCC.

Spiritul Sfânt, pe lângă lucrarea nașterii de sus, lucrează mai multe lucrări care sunt asociate nașterii din nou, lucrări care totdeauna au loc împreună cu nașterea de sus, având ca efect, transformarea unui om din fiu al satanei, în copil al lui Dumnezeu.

Aceste lucrări au loc după nașterea de sus imediat (Ioan 3:3-5), una dintre ele este: înfierea!

Conform Bibliei, cei care s-au născut ca fii, sunt înfiați! În Galateni 4:6,7, se spune: „**Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!”** Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu”. În primul rând, observăm că fiilor lui Dumnezeu născuți din El, Dumnezeu le trimite Spiritul Fiului Său, care strigă: Ava, adică Tată. Astfel, li se toarnă dragostea lui Dumnezeu prin Spiritul în inimile lor (Romani 5:5).

De ce Dumnezeu după ce naște fii, îi mai înfiază? Deoarece, înfierea sau adopțiunea, este o **mărturie publică** și dublă a Spiritului Sfânt și a spiritului nostru, că nu mai suntem robi ai Satanei, ci am devenit fii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Christos (Romani 8:15-17). Dacă nașterea din nou este o lucrare lăuntrică, în om, înfierea ne duce să **strigăm** cuvintele: „**Tată**”, este ca un certificat exterior, care atestă că un om este fiu al lui Dumnezeu! – Romani 8:15-17.

Această lucrare are un corespondent fizic, un bebeluș nou născut după ce iese din mama sa, pentru a se vedea dacă respirația lui este normală, este lovit peste fund, iar bebelușul strigă.

În mod asemănător, strigătul: „**Tată**”, este la fel de spontan și natural ca strigătul bebelușului, este strigătul nostru care adevărește că suntem copii ai lui Dumnezeu. Înfierea are loc imediat după nașterea de sus, așa cum strigătul unui bebeluș, are loc imediat după nașterea lui din pântecul mamei!

Urmează **ungerea cu Spiritul** ce aduce bucurie (2Corinteni 1:21; Evrei 1:9), care are rolul: numirii ca rege alături de Isus (2Samuel 2:4; comp. Psalm 2; cu Fapte 4:27; și Ps. 45:6,7; cu Evrei 1:8,9), ca preot alături de marele preot (comp. Exod 40:15 cu Evrei 5:4-10; 1 Petru 2:9; Apocalipsa 1:5,6), și primirea cunoștinței profetice (1Ioan 2:20,27), în slujba profetului Iesus Christos (comp. cu 1Regi 19:16, cu Luca 4:18,19; 24:19); și implicit primirii autorității în aceste lucrări (Luca 4:18; Fapte 10:38).

În concluzie prima dată credinciosul este născut și înfiat ca Fiu, apoi este rânduit ca rege, preot și primește ungerea profetică. Primind ungerea, el primește numele de **creștin** de

la Christos, deoarece cuvântul „creștin” vine de la Christos care înseamnă „unsul” (Matei 1:16, GBV, n.s.), astfel creștinii înseamnă: „unșii”. Numele *Christos* romanii l-au luat de la greci sub forma de *Christus*, de unde a derivat adjectivul: *christianus*, adică originea cuvântului român: „creștin”. Iar astfel expresia: *creștinii*, semnifică: ‘unșii’ cu referire la ungerea lor cu Spiritul Sfânt (1Petru 4:14,16; Evrei 1:9). De fapt, TOȚI care cred în Isus, au primit acontul și ungerea Spiritului (comp. 2 Corinteni 1:21,22, cu Efeseni 1:13,14).

Viața de discipol va continua și după botez, cu ascultarea de Domnul Iesus (Matei 21:6), urmarea Lui (Marcu 6:1), cu învățarea Cuvântului Său și călăuzirea Lui în toate domeniile vieții (Matei 11:29; Luca 6:40) până la sfârșitul vieții (Luca 9:23).

9. CE ESTE BOTEZUL CU SPIRIT SFÂNT, PENTRU CINE ESTE ȘI CÂND SE PRIMEȘTE?

Expresia „*botezați în Spiritul Sfânt*”, (după o traducere literală din greacă), în diferite forme ale sale, nu apare decât în 7 pasaje Biblice după cum urmează: Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; Fapte 1:4,5; 11:15-17.

Matei 3:11: „cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, și eu nu Sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

Marcu 1:8: „Eu, da, v-am botezat cu apă; dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt.”

Luca 3:16: „Ioan, drept răspuns, a zis tuturor: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine, și căruia eu nu Sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

Ioan 1:33: „Eu nu-L cunosc; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-se și oprindu-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”

În versetele de mai sus este redată declarația lui Ioan Botezătorul despre Iesus, fără a defini sau explica ce este botezul în Spirit Sfânt, el precizează doar că Domnul Iesus este Cel ce efectuează acest botez!

În continuare voi reda versetele unde este prezentată declarația Domnului Iesus despre botezul în Spirit:

Fapte 1:5: „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

Fapte 11:16: „Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

Din aceste versete reiese că botezul în Spiritul Sfânt, este botezul (scufundarea – afundarea) în care Domnul Iesus Christos este Botezătorul, sau Cel ce botează pe credincios (Luca 3:16; Ioan 1:33); substanța în care ești cufundat este Spiritul Sfânt (Fapte 1:5; 2:2-4); iar persoana botezată sunt discipolii lui Iesus.

Aceste pasaje fac referire la două evenimente istorice: Pentecosta, botezul în Spirit a celor adunați la 50 de zile după înviere Lui (Fapte 2:1-4); și botezul în Spirit din casa lui Corneliu (Fapte 10:44-48; 11:16).

Conform cuvintelor lui Ioan Botezătorul, botezul în Spirit Sfânt era pentru cei botezați în apă de el (ucenici lui Ioan), cu care el de fapt vorbește, și pe care în final îi numește: „**grâu**” (Matei 3:5-12; Marcu 1:4-8). Astfel, botezul în Spirit, este un botez pentru poporul lui Dumnezeu care-l aștepta pe Mesia (Luca 3:15,16), în mod normal poporul pregătit prin lucrarea lui Ioan Botezătorul (Luca 1:17), trebuia să experimenteze botezul în Spirit, însă doar unii dintre ucenicii lui Ioan, care ulterior au devenit ucenici sau discipoli ai lui Isus, au experimentat botezul în Spirit Sfânt (Ioan 1:29-40; Fapte 1:5-8; 2:1-4), ulterior însă, acest botez este pentru toți oamenii din orice națiune, care se căiesc și cred (Fapte 2:38,39).

Acesta poate să aibă loc fie înainte de botezul creștin în apă (Fapte 10:47), sau după botezul în apă (Fapte 8:14-16; 19:5,6).

10. CUM MAI ESTE NUMIT BOTEZUL ÎN SPIRIT ȘI CE LUCRĂRI ALE SPIRITULUI AU LOC ÎMPREUNĂ CU BOTEZUL

Botezul cu Spirit Sfânt este numit și: **Turnare a Spiritului** (Fapte 2:33); **Primirea Spiritului Sfânt** (Fapte 8:15; 19:2); **Căderea Spiritului** (Fapte 11:15); **Umplere cu Spiritul Sfânt** (Fapte 2:4); **Darul Sfântului Duh** (Fapte 2:38; 11:17); **Mărturia lui Dumnezeu prin Spiritul** (Fapte 15:8).

Primirea acestui dar, este numită în Scripturi și Botez în Spirit sau sigilare!

După auzirea evangheliei adevărului și după credința în Domnul Iesus Christos, numai atunci poate avea loc: **sigilarea cu Spiritul Sfânt** (2Corinteni 1:22; Efeseni 1:13; 4:31; Efeseni 4:30).

Pecetluit sau sigilat cu Spiritul Sfânt (2Corinteni 1:22; Efeseni 1:13,14; 4:30; Apocalipsa 7:3):

Aceste pasaje fac referire la sigilarea (pecetluirea) cu Spiritul Sfânt în momentul când un om devine credincios. Mai există și alte pasaje care fac referire la un sigiliul de la finalul cursei, după ce ai biruit lumea (Apocalipsa 3:12), sau un sigiliu protector din timpul necazului celui mare (comp. Apocalipsa 7:1-4, cu Ezechiel 9:6), însă noi analizăm sigiliul Spiritului primit atununci când ești botezat în Spirit.

Dar se ridică câteva întrebări despre acest sigiliu pe care-l primesc credincioșii: *Cine sigilează? Pe cine sigilează? Ce este sigiliul? Ce rol are? Când este credinciosul sigilat? Cu ce lucrare se asociază sigilarea?*

Cine sigilează?

Conform Scripturilor Cel ce sigilează este Dumnezeu Tatăl, în 2Corinteni 1:21,22, se spune: „Și Cel ce ne **întărește împreună cu voi, în Hristos și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului**”. Cred că este clar că Dumnezeu ne pecetluiește prin Spiritul Sfânt.

Pe cine sigilează?

Pe toți cei care au auzit Evanghelia adevărului și au crezut în Domnul Iesus Christos (Efeseni 1:13), toți cei cunoscuți de Dumnezeu ca fii ai Lui (2Timotei 2:19).

Ce este sigiliul?

Sigiliul sau pecetea Spiritului Sfânt este o lucrare a Spiritului Sfânt prin care un om primește pe frunte un sigiliu (pecete), și acesta rămâne în el permanent până în ziua răscumpărării, adică până în ziua răpirii la cer (Romani 8:23), sau până în ziua morții. Atunci când un om sigilat păcătuiește, Spiritul se întristează (Efeseni 4:30), sau se stinge (1 Tesaloniceni 5:19), dar El nu pleacă definitiv din acel om, decât în cazul hulei împotriva Spiritului Sfânt sau a păcatului de neiertat (Marcu 3:29; Evrei 6:4-6; 10:26; 1 Ioan 5:16).

Astfel în timp ce un om poate fi cercetat de Spiritul, Spiritul poate fi cu el, îl poate călăuzi, are pe Spiritul Sfânt ca vizitator care pleacă și vine, în cazul celui sigilat, Spiritul locuiește permanent în acel om, căci el a fost sigilat pentru ziua răscumpărării. Sigilarea sau pecetluirea, este o lucrare făcută de Dumnezeu (2 Corinteni 1:21,22); care prin Spiritul Sfânt (Efeseni 4:30), ne pune pe frunte un sigiliu (pecete) a cărui substanță este tot Spiritul Sfânt (Efeseni 1:13), și pe care este scris: Numele Tatălui și Numele Fiului lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:1).

Ce rol are?

Scripturile vorbesc și de un sigiliu primit în momentul când crezi Evanghelia - Efeseni 1:13,14; 4:30, adică unul inițial, (Estera 3:12; 8:18; Apocalipsa 14:1,9-11; 16:2; 19:20; 20:4), adică că ești cetățean al cerului și proprietatea lui Dumnezeu. Dar Scripturile vorbesc de un sigiliu la finalul cursei, după ce ai biruit lumea (Apocalipsa 3:12), precum și de un sigiliu cu rol de a fi identificat și protejat înainte de manifestarea unei judecăți asupra oamenilor ca și în Ezechiel 9:3-6; Apocalipsa 7.1-4.

Atunci când Biblia vorbește de lucrarea de sigilare sau pecetluire la primirea Spiritului Sfânt, ea se referă la acest sigiliu spiritual cu următoarele semnificații: 1) toate persoanele la care au pus pe fruntea lor sigiliul Spiritului aparțin sau sunt în proprietatea Stăpânului sigiliului (Ieremia 32:10; Hagai 2:23; Romani 14:10). 2) Avem o salvare sigilată pe care doar Dumnezeu o poate înlătura, sigiliul indică o siguranță a mântuirii. 3) Toate aceste persoane sunt transformate după însemnele, caracterul pecetei (sigiliului), este lucrarea Spiritului care a început în momentul când am

crezut, de a ne transforma după chipul Stăpânului, căci pe pecete este Numele Tatălui și al Fiului (Apocalipsa 14:1). 4) Pecetea ne identifică (2Timotei 2:19). 5) pecetea autorizează, adeverești numirea noastră pentru o lucrare (Ioan 6:27). 6) Pecetea ne unește cu Dumnezeu și Christos (Iov 41:15; Romani 8:35). 7) Pecetea este un garant al promisiunilor lui Dumnezeu (Eстера 8:8; Daniel 6:8; 12:15).

Efesenii înțelegeau mai bine ca noi ce înseamnă pecetluirea. Oamenii din acel oraș făceau negoț cu lemne, Efes era un oraș portuar. Copacii erau tăiați în munți, și plutele ajungeau în vale pe râu, mulți negustori veneau în Efes ca să cumpere lemne, cu toții posedau o pecete de fier care arăta ca un ciocan. După ce cumpărau lemnele fiecare din ei își pecetluiau trunchiurile cu pecetea lui, apoi părăseau orașul. Ei puteau lăsa lemnele acolo fără grijă între trei și cinci luni, până când aveau nevoie de ele, trimiteau un om de încredere cu pecetea proprietarului care fiind în armonie cu semnul de pe lemn, astfel putea lua și prelucra lemnul.

Dumnezeu ne-a pecetluit pentru ziua răscumpărării, ce înseamnă aceasta? Ziua răscumpărării corpului nostru, este ziua venirii Domnului Iesus, când corpul nostru va fi răscumpărat din moarte și făcut perfect (Romani 8:23), deoarece spiritul/sufletul nostru a fost răscumpărat, spălat, sfințit în ziua nașterii din nou (1Corinteni 6:11,17), însă revenirea Domnului, va fi ziua când trupul acesta muritor va deveni prin transformare un trup nemuritor și neputrezitor (1Corinteni 15:52-55).

Cum recunoaște Domnul când va veni ca să-i i-a pe ai Săi? El îi recunoaște după pecetea spirituală ce o au. Astfel, cei ce au sigiliul Spiritului Sfânt, sunt ai Lui, iar cei care sunt ai Diavolului, au semnul fiarei pe frunte sau pe mâna dreaptă (Apocalipsa 13:15-18). Îngerii care îi vor aduna pe cei aleși, îi va cunoaște pe cei aleși după pecete (Matei 24:31).

Când este credinciosul sigilat?

În Efeseni 1:13, se spune: „**Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit**”.

Ce este cuvântul adevărului? Este adevărul despre mântuire. Noi am ascultat Evanghelia și am devenit credincioși, adică am crezut într-o persoană și anume în Iesus Christos.

Când am auzit Cuvântul, acesta ne-a încurajat să credem, și prin credința în Iesus am fost sigilați prin primirea Spiritului care s-a manifestat prin darul limbilor.

Cu ce lucrare se asociază sigilarea?

Cortect este să asociem sigiliul sau pecetluirea cu Spirit Sfânt cu botezul cu Spirit Sfânt, pentru și pentru botezul în Spirit și pentru sigilare este nevoie doar de credință nu e nevoie de botazul în apă (comp. Efeseni 1:13,14 cu Fapte 10:47).

De asemenea cu ocazia botezului în Spirit pe lângă sigilare mai are loc lucrarea prin care primim arvuna:

Arvună sau avans (2Corinteni 1:22; 5:5; Efeseni 1:14):

Arvuna este atât un avans, acont, primim un avans al paradisului, al cerului, dându-ne certitudinea că exită și întregul și că îl vom primi ulterior în mod sigur, dacă rămânem în Christos.

Ea este și o monștră din cer, din bucuria, dragostea, pacea și fericirea ce va fi în cer (Romani 14:17).

Arvuna se poate compara cu darurile făcute de Eleazar, lui Rebeca (Geneza 24:53). Astfel Rebeca, reprezintă adunarea, mireasa lui Christos, Eleazar, robul lui Avraam pe Spiritul Sfânt, care a dat anumite daruri ca o monștră din ce va primi Rebeca dacă va veni și se va căsători cu Isac. Iar Isac Îl reprezintă pe Mirele Isus, iar Avraam pe Dumnezeu Tatăl.

Sau Iscoadele care au mers să spioneze țara Cananului, au tăiat în valea Eșcol o bucată de viță cu un cirochine de struguri și l-au dus doi pe o prăjină, acel strugure gigant, precum și rodiile și smochinele luate ca monștră, erau o arvună a moștenirii lor în Canan, acel fruct arăta calitatea țării și era un gust anticipat din aceea țară. Cei ce au dus strugurele i-au spus lui Moise Numeri 13:26,27: „**le-au arătat roadele țării. Iată ce au istorisit lui Moise: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat, este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele”**.

În mod asemănător, arvuna (avansul, acontul) este strâns legat de moștenirea noastră cerească, apostolul Pavel spune în 2Corinteni 5:2-5: „**Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul nostru ceresc...Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului**”. Spiritul ne face să gustăm darul ceresc, să gustăm din puterile epocii viitoare, ne face să

gustăm din Regatul lui Dumnezeu în mod anticipat (Evrei 6:4,5), și el este asociat cu răscumpărarea omului, în Efeseni 1:14, se spune: **„și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui”**.

Iată arvună ne face să primim darul ceresc și ca și sigiliul, ea este dată pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, referindu-se la răscumpărarea ce va avea loc în ziua venirii Domnului, când trupul nostru muritor se va îmbrăca în nemurire, și când viața noastră va ajunge la scopul final de a fi o viață: **„spre lauda slavei Lui”**, pentru eternitate și neumbrită de vreun păcat sau de vreo abatere.

Dar să vedem în continuare alte lucrări asociate cu botezul în Spirit și cu arvuna descrise în Evrei 6:4,5, SCC: **„Pentru că este imposibil, ca cei odată luminați și gustând darul cel ceresc, și făcându-se părtași ai Spiritului Sfânt, și gustând cuvântul bun al lui Dumnezeu, și puterile epocii viitoare”**.

În timp ce expresiile: „luminați” și „gustând cuvântul bun al lui Dumnezeu”, se referă la lucrarea în legătură cu nașterea din nou, căci atunci ești luminat de Spiritul Sfânt, fiind îmbrăcat cu Christos și ai gustat Cuvântul prin care te-ai renăscut, celelalte expresii sunt lucrări asociate cu botezul în Spirit.

Astfel, **„gustând darul cel ceresc”**, se referă că am gustat darul limbilor, **„făcându-se părtași ai Spiritului Sfânt”**, se referă la faptul că am fost făcuți prin sigilare părtași la sigiliul ce este pe fruntea noastră și la Spiritul care ne va călăuzi, iar **„gustând...puterile epocii viitoare”**, se referă că guști prin darul limbilor puterea promisă de Iesus în Fapte 1:8, și îi poți fi martor a lui Iesus predicând Cuvântul cu îndrăzneală.

11. ESTE BOTEZUL ÎN SPIRIT DOAR PENTRU UNELE EPOCI SAU DOAR PENTRU UNII CREȘTINI?

Unii teologi învață că botezului în Spirit Sfânt, a fost doar pentru primii discipoli, pentru primul secol și nu pentru toți creștinii. Ei spun că despre acest botez nu se vorbește în Biblie decât ca profeție pentru ziua Pentecostei. Însă analizând cu atenție pasajul biblic, vedem că turnarea Spiritului Sfânt, nu este doar pentru o ocazie, sau pentru epoca bisericii primare; ci, pentru toată perioada zilelor din urmă, de la Pentecosta până la venirea Domnului, căci profeția din Ioel privește toată perioadă zilelor din urmă, nu doar strict evenimentul Pentecostei, un punct sau o zi din zilele din urmă.

Apostolul Petru, spune clar în Fapte 2:17-20: **„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură, feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită”**. Cât va dura deci această perioadă când se va turna Spiritul ca lucrare a botezului în Spirit Sfânt? Această perioadă de turnare a Spiritului și cu semne în natură va fi de la Pentecostă până **„înainte ca să vină ziua Domnului”**.

Alți susțin că vorbirea în alte limbi a fost doar până în anul 70 d.Ch. fiind un semn pentru necredincioșii iudei, care primesc avertizări prin vorbirea în limbi, să creadă în Iesus ca Mesia, până când Dumnezeu va aduce judecata supra Ierusalimului, căci o dată adusă judecata, limbile nu mai sunt necesare, așa susține Fernand Legrand un teolog francez. El se leagă și de afirmația din Fapte 11:15,16: **„Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”** El spune, de ce Petru spune aici: **„Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început”**, și nu **„Spiritul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste toți care au primit Spiritul”**? Ca și cum experiența de la Pentecosta s-a

repetat aici, dar ea nu constituie o experiență valabilă pentru toți credincioșii. Asta sugerează Fernand Legrand un teolog francez care a scris cartea: „**Eu vorbesc în limbi mai mult ca voi toți**”.

Răspunsul este simplu, Petru s-a raportat la o experiență la care el a fost martor, faptul că Petru nu a spus „*Spiritul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste toți care au primit Spiritul*”, nu înseamnă că în afară de cei de la Penticostă și cei din casa lui Corneliu, alții nu au mai vorbit în limbi, căci darul Sfântului Spirit este pentru toți (Fapte 2:38,39). De fapt, observați ce spune Petru în versetul următor: „**Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?**” Chiar dacă în v. 16, face referire la experiența de la început (Penticosta), în v.17, el explică că darul Spiritului Sfânt manifestat prin limbi, este dat celor ce au crezut în Domnul Iesus Christos, fără a limita acest dar la vreo cifră, sau la o origine etnică, sau la o perioadă de timp.

Alții, de pildă: Martorii lui Iehova, învață că botezul cu Spirit Sfânt este doar pentru 144.000 de persoane. Însă Biblia învață altceva, ea învață că acesta este pentru toți creștinii. Tocmai de aceea se spune în Fapte 2:38,39 GBV: „...și veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copii voștri și **PENTRU TOȚI cei ce sunt departe acum, ÎN ORICÂT DE MARE NUMĂR îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.**” Deci acest botez în Spirit Sfânt numit de Petru și „**darul Sfântului Duh**”, este pentru **TOȚI** în oricât de mare număr, căci **oricine** se căiește, se botează în apă poate primi: „**darul Sfântului Duh**”, adică botezul în Spirit Sfânt. Iată Petru spune că făgăduința sau promisiunea de a primi „**darul Sfântului Duh**”, nu este limitată la vreo epocă, sau număr de persoane, sau la vreo origine etnică (vezi și Galateni 3:14).

De unde știa el lucrul acesta? Din profețiile V.T. cât și din învățătura Domnului Iesus. Profeția lui Ioel care s-a împlinit la Penticosta declara clar: „**voi turna Duhul Meu peste orice făptură**” (vezi și Isaia 44:3; Ezechiel 39:29).

Învățătura Domnului spunea la fel că Tatăl ceresc va da Spiritul Sfânt celor cel cer (Luca 11:13), iar binecuvântarea lui Avraam, adică Spiritul Sfânt promis, va veni peste națiuni prin

credința în Iesus Christos (Galateni 3:14). Aceste promisiuni sunt universale și nu doar pentru o epocă, sau pentru un grup cu un număr fix de oameni.

Apoi în Matei 3:11,12, Luca 3:16,17, se arată că botezul cu Spiritul Sfânt și cu foc, este pentru grâu, care va fi strâns în grânar, botezul în Spiritul Sfânt este pentru ca grâul (creștinii autentici) să aibă putere de slujire. Astfel botezul în Spirit, nu este doar pentru un număr restrâns sau pentru o perioadă de timp, ci el este pentru toți creștinii.

12. VORBIREA ÎN ALTE LIMBI ESTE SEMNUL EXCLUSIV AL BOTEZULUI ÎN SPIRIT SFÂNT?

Unii condiționează salvarea credinciosului de vorbirea în alte limbi, alții consideră că un om care nu vorbește în alte limbi nu a primit Spiritul Sfânt, în timp ce alții susțin că pot exista copii ai lui Dumnezeu fără acest dar, chiar dacă el este cel mai mic dar, fiind pus la urmă pe lista de daruri din 1Corinteni 12:28-30.

În timp ce unii susțin că nașterea din Spiritul este tot una cu botezul cu Spiritul Sfânt, alții susțin că este o lucrare diferită a Spiritului Sfânt, alții susțin un botez în Spirit *fără limbi*, alți teologii susțin că botezul în Spirit Sfânt, se manifestă doar prin *vorbirea supranaturală în alte limbi*, ei spun că acesta este **singurul semn sigur** al botezului.

Însă, tocmai pentru a trage o concluzie obiectivă despre vorbirea în alte limbi ca semn al botezului în Spirit, să cercetăm toate pasajele care fac referire la botezul în Spirit, pentru a vedea cum s-a manifestat Spiritul Sfânt în cazul acestora, ca apoi să tragem o concluzie bazată pe toate pasajele:

Fapte 2:1-4: „**În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească**”.

În Fapte cap. 2, se arată cum cei doisprezece apostoli ai lui Christos (Fapte 2:14) adunați în ziua Pentecostei, au fost botezați în Spirit Sfânt și au primit ca dar spiritual, darul vorbirii în alte limbi omenesti, însă necunoscute pentru vorbitori. O vorbire în alte limbi cunoscute pentru auditoriu, dar necunoscute de cei ce o vorbeau, fiindcă vorbeau după cum le dădea Spiritul să vorbească, controlul în vorbire nu îl avea omul, nu era o vorbire ca efect al gândirii, ci o vorbire ca efect al umplerii cu Spiritul Sfânt, care controla limba lor și le dădea cuvinte spre premărirea lui Dumnezeu.

Acest pasaj este împlinirea atât a promisiunii lui Ioan Botezătorul despre Iesus care va boteza în Spirit Sfânt (Matei 3:11; Ioan 1:29-34), cât și împlinirea promisiunii lui Iesus de după înviere (Fapte 1:5), precum și împlinirea profeției lui Ioel din V.T. că în zilele din urmă Dumnezeu va turna Spiritul Său peste orice făptură (Ioel 2:28-32). Iar împlinirea acestor promisiuni, s-a materializat prin primirea botezului în Spirit, care s-a manifestat în exterior prin vorbirea în alte limbi, indicând astfel că botezul în Spirit are ca semn, sau ca manifestarea exterioară: vorbirea în alte limbi.

Obiecțiile la acest argument sunt:

Obiecție: profeția lui Ioel se referă la faptul că oamenii (de diferite vârste) prin turnarea Spiritului, primesc: profeții, vise, vedenii, viziuni (comp. Ioel 2:28-32 cu Fapte 2:16-18), manifestare care a apărut la botezul în Spirit în Fapte 19:6, și nu doar vorbirea în alte limbi.

Răspuns: Atunci când Petru în ziua Pentecostei, citează din profetul Ioel (2:28-32a), el spune în Fapte 2:16-21: **„Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci. Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va prefăce în întuneric, și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”** În mod normal, în ziua Pentecostei s-a împlinit un fragment din această profeție, și anume fraza: **„voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”**, profeția din Ioel, se va împlini în întregime ei, pe tot parcursul zilelor din urmă, care sau extins până în prezent, pe parcursul a aproape 2000 de ani, și în această perioadă unii vor profeții, alți vor avea vise, alți viziuni (vedenii).

Petru se referă la vorbirea în limbi, prin fraza: **„voi turna din Duhul Meu peste orice făptură”**, prin care argumentează, lucrarea ce a avut loc în Ierusalim la Pentecosta. Dar, Petru, redă și contextul frazei, citând profeția din Ioel în mod

complet, de aceea este inclusă și lucrarea profetică în cuvintele lui, lucrare care de fapt se va împlini între ziua Pentecostei și „ziua Domnului”.

În ce privește pasajul din Fapte 19:6, da, profeția poate apărea ca dar, alături de darul vorbirii în limbi, însă aceasta nu se întâmplă în toate cazurile de botez în Spirit (Fapte 2:1-4; 8:15-17; 10:44-48), iar botezul în Spirit este primirea darului (la singular) Spiritului Sfânt (Fapte 2:38; 10:45), nu darurilor (la plural) Spiritului Sfânt, astfel primirea darului prorociei, la botezul în Spirit este primirea unui dar în plus, pe lângă lucrarea botezului în Spirit Sfânt fără legătură cu botezul în Spirit!

Obiecție: pasajul din Fapte 2:1-4, nu spune că TOȚI cei ce vor mai fi botezați în Spirit vor vorbi neapărat în limbi.

Răspuns: însă pasajul nu spune nici contrariul, el nu lasă să se înțeleagă că la unii botezul în Spirit se va manifesta altfel. Este interesant că **toți cei adunați la Pentecosta** au vorbit în alte limbi, nu doar o parte din ei, ca la ceilalți să se manifeste altfel. Astfel nu unii au profețit, alții au avut vedenii, alții au avut o stare de bucurie, iar alții au avut o stare de pace, etc. NU; ci, **toți au vorbit în alte limbi**. Prin urmare, ceea ce s-a întâmplat la Pentecostă este **un model** pentru toți cei botezați în Spirit Sfânt.

În plus, dacă adăugăm la Fapte 2:1-4, și ceea ce spune apostolul Petru în predica sa despre acest eveniment, putem afirma că botezul în Spirit manifestat prin vorbirea în alte limbi, este tiparul nou testamental al botezului cu Spirit Sfânt. În Fapte 2:38-40, apostolul Petru spune: „**Pocăiți-vă**” le-a zis Petru „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.” Și, cu multe alte cuvinte, mărturisea, îi îndemna și zicea: „Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.” Ce este însă darul Sfântului Spirit? Dacă aflăm răspunsul corect la această întrebare, aflăm cheia pentru a înțelege semnul botezului în Spirit.

Unii cred că este vorba de Spiritul Sfânt pe care-l primește credinciosul ca dar, cadou, însă dacă era așa, atunci Petru ar fi

spus: „*veți primi Spiritul Sfânt ca dar*”, sau „*veți primi în dar Spiritul Sfânt*”, ci el spune „**veți primi darul Sfântului Spirit**”, la ce se referă el, când spune aceste cuvinte?

Să nu uităm contextul, discipolii lui Iesus, adunați în ziua Pentecostei, primesc darul vorbirii în alte limbi, alți oameni aud zgomotul, se adună, unii batjocoresc lucrarea Spiritului spunând că sunt beți, însă Petru explică că este vorba de împlinirea profeției lui Ioel, și el le spune ce trebuie să facă ca și ei să beneficieze de darul Sfântului Spirit. Cu siguranță el s-a referit la vorbirea în alte limbi, căci cei ce-l ascultau, cei ce erau sinceri, voiau și ei să aibă ceia ce aveau acei discipoli, și de aceea Petru le spune: „**fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.**” Petru știa că făgăduința de a primi darul Spiritul Sfânt este pentru fiecare din ei, pentru toți, el a înțeles că botezul în Spirit nu înseamnă a primi doar Spiritul Sfânt ca dar; ci, înseamnă a primi darul Sfântului Spirit, darul legat, sau asociat de botezul în Spirit Sfânt, și anume vorbirea în alte limbi!

Cu alte cuvinte Petru a spus în ziua Pentecostei, parafrazez: „*darul Spiritului Sfânt, adică vorbirea în alte limbi, nu este doar pentru noi cei 12 adunați în ziua pentecostei, NU, ci el este pentru toți în oricât de mare număr*”. Astfel cuvintele lui Petru, arată, ce dar primești când primești botezul în Spirit Sfânt și anume darul vorbirii în alte limbi!

Observați un argument în plus, în Fapte 10:44-46: „**Pe când rostea Petru cuvintele acestea, s-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și măbind pe Dumnezeu**”.

Ce s-a coborât, sau ce s-a vărsat peste cei din casa lui Corneliu? Un răspuns simplist ar fi: Spiritul Sfânt, însă textul spune mai mult, peste ei s-a coborât: „**darul Duhului Sfânt**”, care dar al Spiritului? Vorbirea în alte limbi, deoarece „**îi auzeau vorbind în limbi și măbind pe Dumnezeu**”.

Deci argumentul din Fapte 2, este foarte solid, nu doar că TOȚI cei botezați în Spirit în ziua Pentecostei au vorbit în limbi, dar însuși faptul că Petru spune că darul Sfântului Spirit este pentru **toți**, astfel, el numește botezul în Spirit: „primirea darului Sfântului Spirit”, astfel nu mai încapă nici o îndoială că: botezul în Spirit se manifestă la toți prin vorbirea în limbi, deoarece este vorba de a primi un dar anume al Sfântului Spirit și anume vorbirea în alte limbi!

Să analizăm și celelalte pasaje ce descriu botezul în Spirit, pentru a fi obiectiv și nepărtinitori.

Fapte 8:15-19: **„Aceștia au venit la Samariteni, și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani, și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.”**

După ce Filip a predicat Evanghelia în Samaria, bărbați și femei au crezut și s-au botezat fiind renăscuți din apă și Spirit (Fapte 8:12). Ulterior au venit în Samaria: apostolii Petru și Ioan, aceștia s-au rugat, și-au pus mâinile peste samariteni ca să primească Spiritul Sfânt și samaritenii l-au primit. Se referă *primirea Spiritului Sfânt la botezul în Spirit Sfânt sau la altceva?* Textul în sine nu ne răspunde, însă cu siguranță se referă la botezul în Spirit, din cel puțin trei considerente:

1) nici o dată în N.T. nu găsim ca nașterea din Spiritul, înfierea, ungerea, etc. [lucrări ce au loc în botezul în apă] să se dea prin punerea mâinilor; doar darurile Spiritului se dau prin punerea mâinilor (1Timotei 4:14; 2Timotei 1:6); 2) Totdeauna în N.T. a da Spiritul prin punerea mâinilor, a însemnat: botez în Spirit nu naștere din Spirit (Fapte 19:5,6); 3) Expresia: *primirea Spiritului* este asociată cu *botezul în Spirit*, în Fapte 10:44-48; 11:15,16, unde este relatat cazul din casa lui Corneliu, *botezul în Spirit* este descris ca fiind: *primirea Spiritului Sfânt* (Fapte 10:47; 19:1-6).

Deci în cazul samaritenilor primirea Spiritului a însemnat lucrarea botezului cu Spirit Sfânt, deoarece ei înainte, în momentul când au crezut și s-au botezat în apă au fost născuți

din nou, născuți din apă și Spirit în baia regenerării (Tit 3:5; Evrei 10:22), căci ei nu puteau învia împreună cu Christos în botez fără lucrarea Spiritului Sfânt din ei (Romani 6:2-5; Coloseni 2:11).

Ioan Gură de Aur, vorbește de „*Duhul iertării*”, primit de samariteni la botezul lor și despre „*Duhul care făcea semne și minuni*”, primit în v.17. prin punerea mâinilor. El mai spune: „*Căci nu este tot una a primi iertare de păcate și a primi o asemenea putere*” (Homily on the Acts of the Apostoles 18, NPNF 1:11;114,116).

Această diferențiere este făcută și de către teologul: H. Schlier și de alții.

Totuși unii insistă și afirmă că relatarea biblică spune că samaritenii nu au primit Spiritul Sfânt, peste ei nu s-a coborât sau nu a căzut (Fapte 8:15-17, BCR n.s.) Spiritul, iar Petru cu Ioan s-au rugat ca ei să primească Spiritul Sfânt. Însă, cele trei expresii: „**primit**” și „**coborât**” sau „**căzut**”, indică venirea Spiritului Sfânt ca botez, ca dar al vorbirii în limbi. Expresia: „**primit**” mai apare în cartea Faptelor la 10:47, referindu-se la botezul în Spirit, iar „**coborât**” sau „**căzut**”, apare și în Fapte 11:15, referindu-se tot la botezul în Spirit.

Apoi trebuie precizat, că dacă un om are Spiritul Sfânt, asta nu înseamnă că nu-l mai poate primi sub o altă formă, adică o altă lucrare a Lui, un alt dar.

De pildă, creștinii din Efes aveau Spiritul Sfânt conform cu Efeseni 1:13,14, și totuși Pavel se roagă că ei să primească Spiritul Sfânt (Efeseni 1:17)!

Ei aveau Spiritul ca sigiliu și arvună, dar Pavel se roagă ca ei să primească un Spirit de înțelepciune și dezvăluire.

În mod asemănător, creștinii din Samaria aveau Spiritul Sfânt ca naștere din nou, însă nu-l aveau ca botez cu Spiritul Sfânt!

Este adevărat, textul în sine, nu ne spune că samariteni ar fi vorbit în limbi, totuși samariteni au vorbit în limbi, doar că Luca nu a consemnat (comp. cu Ioan 21:25).

Din text reiese că ceva s-a întâmplat când apostolii Petru și Ioan și-au pus mâinile peste samariteni, deoarece textul ne spune că Simon „**A VĂZUT...că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor**”. *Ce a văzut Simon?* Luca nu ne spune, dar este evident că a fost ceva vizibil sau audibil, ceva ce l-a convins pe Simon că punerea mâinilor a făcut ca acești

oameni să primească Spiritul Sfânt. Cu siguranță că nu a fost o punere a mâinilor, fără să se întâmple ceva în exterior, care să-l convingă pe Simon că cu adevărat samaritenii au primit Spiritul Sfânt.

Să punem altfel întrebarea: *Ce NU a văzut Simon?* Simon prin lucrarea lui Filip a văzut minuni, vindecări, scoateri de demoni (Fapte 8:6-13), lucrarea făcută prin Filip la pus atât pe el, precum și pe poporul Samaiei în extaz sau în uimire. În limba greacă este: „**exestakenai**” = *extaziind, uimind* (Fapte 8:10), sau „**existato**” = *a fost extaziat, a fost uimit* (Fapte 8:13).

Însă primirea Spiritului a fost ceva nou, inedit pentru Simon, la rugăciunea lui Petru și Ioan, care s-au rugat specific ca samaritenii botezați în apă să primească Spiritul Sfânt ca botez (Fapte 8:15,16), Simon era prezent, a auzit cererea lor față de Dumnezeu, și a văzut ceva nou, nu doar lucrarea Spiritului de vindecare și eliberare ca și lucrarea făcută de Filip, ci a văzut: primirea Spiritului, sau botezul în Spirit care **nu putea fi decât vorbirea în alte limbi după tiparul de la Penticostă**, tipar care nu era limitat la evrei sau la Ierusalim, Domnul Iesus a spus că discipolii Lui îi vor fi martori când va veni Spiritul peste ei, în Ierusalim, Iudeea, Samaria, și până la marginile pământului (Fapte 1:8).

Este interesant că atunci când a văzut Simon că Spiritul este dat prin punerea mâinilor, a spus lui Petru și Ioan: „**Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duhul Sfânt.**” Iată el a încercat să cumpere această putere (*autoritate, drept*, în greacă: **exousia**), el a văzut ceva inedit, o manifestare nouă și a încercat imediat să obțină această autoritate sau drept, de a da această manifestare prin punerea mâinilor. Simon a văzut efectul punerii mâinilor și primirii Spiritului, care nu putea fi decât vorbirea în alte limbi, raportat la celelalte trei relatări care conțin botezuri în Spirit (Fapte 2:1-4; 10:44-48; 19:6).

Nu doar, teologii Penticostali spun că a fost vorbire în alte limbi, chiar și teologi proeminenți ne-penticostali cum ar fi: teologul contemporant al Noului Testament - F.F. Bruce, precum și teologul baptistul Dr. A.T. Robertson susțin același lucru.

F.F. Bruce, face această remarcă: „*Contextul ne spune, fără nici un dubiu, că primirea Spiritului a fost însoțită de*

manifestări exterioare ca acelea ce au marcat pogorârea Lui peste primii apostoli la Cinzecime” (The Book of Acts, New International Commentary p. 181).

Acest mare teolog al Noului Testament, nu este apărător al doctrinei penticostale, dar el este de acord cu faptul că în această instanță particulară, cu ocazia acestui eveniment, că acești samariteni au vorbit în alte limbi după cum le dădea Spiritul Sfânt.

Renumitul teolog baptist, Dr. A.T. Robertson, a scris: „*Acest participiu care este al doilea timp aorist activ cuvântului „horau”, arată deslușit că cei ce au primit darul Spiritului Sfânt au vorbit în limbi” (World Pictures in the New Testament III p. 107).*

Iată un teolog care nu susține doctrina penticostală a botezului în Spirit, dar interpretează acest pasaj ca fiind un botez în Spirit care a adus darul Spiritului, vorbirea în alte limbi.

În concluzie, această primire a Spiritului, sau botez al Spiritului în cazul samaritenilor, chiar dacă textul în mod explicit nu vorbește de vorbire în alte limbi, în mod implicit, se subînțelege că a existat o manifestare exterioară, vizibilă, văzută de Simon, și care nu putea fi decât vorbirea în limbi în armonie, atât cu celelalte trei relatări care conțin botezuri în Spirit (Fapte 2:1-4; 10:44-48; 19:6), cât și cu principiul expus de Petru în ziua Pentecostei (Fapte 2:38,39).

Să trecem la un alt caz:

Fapte 8:17,18, SCC: „**Iar Anania s-a dus și a intrat în casă; și punând mâinile peste el, a zis: Saul, frate! Domnul m-a trimis la tine; Iesus, Cel arătându-ți-se pe drumul pe care veneai; ca să vezi iarăși și să fi umplut de Spirit Sfânt. Și îndată a căzut de pe ochii lui, ca niște solzi, și a văzut iarăși; și ridicându-se, a fost botezat”.**

Vedem un alt caz în care Saul primește prima dată pe baza credinței botezul în Spirit căci la aceasta se referă: „**umplut de Spirit Sfânt**”, și apoi este botezat în apă. Cu siguranță că Pavel atunci a vorbit în limbi, la aceasta se referă umplerea lui cu Spiritul Sfânt, compară cu Fapte 2:4.

Să trecem la un alt caz:

Fapte 10:44-48: „**Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au**

rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis: „Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi?”

Primi oameni dintre națiuni, ne-evrei, care au primit botezul în Spiritul Sfânt, sunt cei din casa lui Corneliu, atunci când apostolul Petru a predicat. Cum a știut Petru că aceștia au primit Spiritul? Prin faptul că au vorbit în limbi, pur și simplu Spiritul Sfânt s-a coborât peste acești oameni ai națiunilor, iar ei au început să vorbească în alte limbi, mărinku-l pe Dumnezeu. Din nou se repetă tiparul de la Penticostă, **TOȚI VORBESC ÎN LIMBI**, nici aici, nu au fost unii la care Spiritul să se manifeste altfel, prin alte daruri. Chiar Petru spune despre ei că „**aceștia...au primit Duhul Sfânt ca și noi?”**.

Din nou un caz clar de botez în Spirit, la care au participat mai mulți în casa lui Corneliu, familia lui Corneliu, rudele și prietenii apropiați (Fapte 10:24), și este interesant că ei au primit: „**darul Spiritului Sfânt**”, adică vorbirea în alte limbi, acest caz este un caz clar de botez în Spirit, deoarece ulterior Petru comentează în Faptele Apostolilor 11:15-17: „**Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar, ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?**”

Iată cei din casa lui Corneliu au împlinit vorba Domnului din Fapte 1:5, de a fi botezați cu Spiritul Sfânt, ei au primit Spiritul ca și cei din ziua Penticostei, au primit același dar: vorbirea în alte limbi!

Să vedem un alt caz:

Fapte 19:1-6: „**Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ținuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câțiva ucenici, și le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Duh Sfânt.” Dar cu ce botez ați fost botezați?” le-a zis el. Și ei au răspuns: „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel a zis: „Ioan a botezat cu botezul**

pocăinței, și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.” Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi, și prooroceau”.

Un alt caz de primire a Spiritului Sfânt (și deci de botez în Spirit, fiindcă primirea Spiritului este sinonimă după cum am văzut în cazul Corneliu cu botezul în Spirit), de data aceasta este vorba de 12 ucenici ai lui Ioan Botezătorul, pe care apostolul Pavel îi întâlnește și îi întreabă: **„Ați primit voi Spiritul Sfânt când ați crezut?”** Atunci când aceștia răspund și spun: **„Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Spirit Sfânt”**, Pavel îi chestionează despre botezul cu care au fost botezați, deoarece cineva botezat în apă, *în Numele lui Iesus*, primea automat la botezul în apă și Spiritul ca naștere, deoarece învierea împreună cu Christos și îmbrăcarea cu Christos din botezul în apă o realiza Spiritul Sfânt (Coloseni 2:11,12; Galateni 3:27) și nu putea spune: **„Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Spirit Sfânt”!**

Însă Pavel aflând că cei 12, au fost botezați doar cu botezul căinței al lui Ioan Botezătorul, îi botează în apă *în Numele lui Iesus*, și atunci are loc nașterea lor din nou, apoi el își pune mâinile peste ei, și aceștia primesc Spiritul Sfânt ca botez în Spirit.

Cum s-a manifestat botezul în Spiritul Sfânt la acești 12 bărbați? Ei **„vorbeau în alte limbi, și prooroceau”**, din nou și din nou: vorbirea în alte limbi prezentă, este interesant că nu doar unii au vorbit în limbi, nu au vorbit 6 în limbi, și 6 au profetizat; ci toți au vorbit în limbi dar și profeteau, deoarece pe lângă semnul exclusiv al limbilor, în anumite ocazii Spiritul poate da și alte manifestări suplimentare. Dar nu primirea darului prorociei a însemnat lucrare botezului în Spirit, ci vorbirea în limbi, căci botezul în Spirit este primirea darului (la singular) al Spiritului Sfânt. Însă cu aceea ocazie, Spiritul Sfânt le-a dat și darul profeției pe lângă botezul în Spirit.

Pe de o parte putem afirma că argumentele din Fapte 2:1-4,38,39; 10:45,46; 19:5,6, sunt suficiente pentru a demonstra că vorbirea în alte limbi este **manifestarea tipică** a botezului cu Spirit Sfânt, lucrul care îl are în comun toate aceste trei relatări este vorbirea în alte limbi, ea a apărut în

momente cheie, cum ar fi: împlinirea profeției lui Ioel și inaugurarea botezului în Spirit la Pentecosta (Fapte 2:1-4); adevărarea lui Dumnezeu față de Petru, că și oamenii națiunilor pot fi primiți în adunare (Fapte 10:44-48).

Este interesant că în toate aceste cazuri, vorbirea în limbi a apărut nu ca ceva izolat, pentru unii botezați în Spirit din grup; ci, **pentru toți cei botezați**, astfel la Pentecosta toți au vorbit în alte limbi, credincioșii din Samaria probabil și la ei s-a manifestat la fel, cu toate că relatarea nu ne dă amănunte, dar totuși spune că Simon a văzut că Spiritul Sfânt era dat prin punerea mâinilor lui Petru și Ioan, deci deducem că manifestarea Spiritului a fost nu doar lăuntrică; ci, și în exteriorul samaritenilor ceea ce i-a dat posibilitate lui Simon să vadă ceva, în concordanță cu celelalte relatări a fost vorba de vorbirea în alte limbi (Fapte 8:14-18 comp. cu Fapte 19:6). În casa lui Corneliu și în cazul celor 12 ucenici din Efes, din nou **toți** cei ce au primit Spiritul au vorbit în alte limbi, lucrul acesta nu este de neglijat deoarece dorim să fim cinstiți cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Unii au putea venii cu acest contra argument, la vorbirea în alte limbi ca manifestare a botezului în Spirit, că în Fapte 2, se relatează că la coborârea Spiritului Sfânt peste cei 12, au mai avut loc următoarele manifestări: sa auzit un sunet ca vâjâitul unui vânt care a umplut casa; sa văzut niște limbi de foc; dar aceste manifestări nu au mai apărut în casa lui Corneliu (Fapte 10:43-46). Tot la fel în cazul celor 12 ucenici ai lui Ioan din Efes care s-au botezat în apă în Numele lui Isus, dar au primit Spiritul prin mâinile lui Pavel, ei vorbeau în limbi, dar și profeteau (Fapte 19:1-6). Iată din nou o manifestare în plus, față de Pentecosta!

Însă chiar dacă pe lângă darul vorbirii în alte limbi, a mai fost darul profeției sau alte manifestări, aceasta indică că pe lângă botezul în Spiritul, Dumnezeu simultan cu darul și cu lucrarea botezului spiritual, poate da și alte daruri, precum și alte manifestări, dar nu aceste daruri sau manifestări sunt botezul în Spirit, ci darul vorbirii în alte limbi, care a fost prezent în toate cazurile, profeția, limbile de foc sau vâjâitul unui vânt nu a fost prezent în toate cazurile.

Alte argumente suplimentare:

Cum putea Pavel să spună în 1Corinteni 14:5: „**Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți**”, dacă TOȚI corinteni nu ar fi avut posibilitatea să vorbească în alte limbi? Sau dacă dorința lui Pavel nu exprima voia lui Dumnezeu, ca acest dar să fie un dar universal al credincioșilor, cum putea el afirma acest lucru?

Trebuie de asemenea să știm, că limbile nu s-au manifestat doar în adunarea din Corint, chiar dacă celelalte adunări nu primesc epistole corective pentru exercitarea limbilor în adunare, este pentru că nu aveau nevoie, ei își exercitau darul într-un mod corect, iubitor și înțelept.

Conform Bibliei acest dar al limbilor, s-a manifestat în adunarea din Ierusalim (Fapte 2:1-4), în Samaria (Fapte 8:15-18), în Cezareea (Fapte 10:1,44-48), în Efes, nu doar prin cei 12 (Fapte 19:6); ci, și ulterior (Efeseni 1:13,14), s-a manifestat la mulți creștinii (Fapte 2:38,39; 1Corinteni 14:5).

Un alt argument, este: UNICITATEA VORBIRII ÎN ALTE LIMBI PRIN SPIRITUL, unicitatea vorbirii în alte limbi este de asemenea revelată prin faptul că toate celelalte manifestări ale Spiritului pot fi găsite în V.T. sau în N.T. înainte de Penticosta, găsim: profetie, vindecări, exorcizări, învieri din morți, înțelepciune, credință, dragoste, administrare, apostolie, învățătură, evanghelizare, etc. înainte de Penticostă. Însă doar vorbirea în limbi cu darul asociat tălmăcirea limbilor, este o lucrare și o manifestare nouă a Spiritului Sfânt asociată cu botezul în Spirit Sfânt (Fapte 1:5; 2:1-4). Iată dar, un alt motiv pentru a crede că vorbirea în limbi este dovada botezului în Spirit, acest dar specific și distinctiv pentru epoca care a început la Penticosta când s-au inițiat botezurile în Spiritul Sfânt.

APA VIE:

„Iesus a răspuns, și i-a zis: oricine, bând din apa aceasta, va înseta iarăși. Dar care are să bea din apa care Eu i-o voi da, nicidecum nu va înseta, în etern; ci, apa pe care i-o voi da, se va face în el un izvor de apă țâșnitoare pentru viață eternă” – Ioan 4:13-14, SCC.

„Iar în ultima zi, cea mare a sărbătorii, Iesus stătea și striga, zicând: dacă cineva are să înseteze, să vină la Mine și să bea! Cel crezând în Mine, după cum a zis scriptura; dinăuntrul lui, vor curge râuri de apă vie. Zicea însă

acestea despre Spiritul pe care urmau să Îl primească cei crezând în El; pentru că Spirit încă nu era, deoarece Iesus încă nu fusese glorificat” – Ioan 7:37-39, SCC.

Domnul Iesus face o promisiune minunată oamenilor care cred în El, și anume că aceștia nu vor înseta niciodată! Apa dată de Iesus are rolul ca ea să se transforme în „**apă țâșnitoare**”, pentru totdeauna!

Se ridică câteva întrebări: ce este apa vieții? Cum nu va înseta niciodată cel având-o? Cum va curge din el râuri de apă vie? Care este condiția pentru a o primi?

Să vedem în primul rând:

Ce este apa vie?

Apa vieții este Spiritul Sfânt care urma să fie turnat la Penticosta: Spiritul ce aduce vorbirea în alte limbi!

Discipolii Domnului avea Spiritul Sfânt ca renaștere (Matei 10:20; Ioan 4:1, Ioan 4:2; Tit 3:5), Spiritul le dădea călăuzire de a predica, a face vindecări, minuni, exorcizări de demoni (Matei 10:1, Matei 10:7, Matei 10:8), dar El încă nu lucra darul vorbirii în alte limbi!

De aceea Domnul vorbește la viitor când spune: „**Spiritul pe care urmau să Îl primească cei crezând în El; pentru că Spirit încă nu era, deoarece Iesus încă nu fusese glorificat**”.

În timp ce Spiritul lucrează la botezul în apă: adăparea celui ce se renaște atunci (1Corinteni 12:13), la botezul în Spirit, el nu doar personal se adapă, ci adapă pe alții, din el curgând izvoare de ape vii pentru alții, prin vorbirea în alte limbi și puterea ce o dă acest dar (Fapte 1:8; 1Corinteni 14:12).

În concepția evreului, apa vie însemna un izvor, o fântână ce avea în ea un izvor, în contrast cu o fântână ce aduna apa din sezonul ploios și care uneori se crăpa și toată apa se scurgea! (Comp. cu Ieremia 2:13)

Domnul compară acest izvor de apă fizică, ce menține viața din punct de vedere fizic, primită din părinți, cu un izvor spiritual de viață, ce menține viața spirituală a omului primită din Dumnezeu la botezul în apă, când s-a născut de sus (Ioan 3:3, Ioan 3:5).

Să vedem în continuare:

Cum nu va înseta niciodată cel având: apa vieții? Cum va curge din el râuri de apă vie?

Acest credincios nu însetează niciodată deoarece, îi vine continuu un izvor de vorbire în alte limbi de la Spiritul Sfânt, așa cum curg izvoarele, el astfel se roagă neîncetat (1Tesaloniceni 5:17). Tocmai de aceasta s-a dat această poruncă, ea nu se poate împlini decât prin darul Spiritului, al vorbirii în alte limbi, indiferent dacă rugăciunea este cu voce tare sau pentru sine și pentru Dumnezeu – 1Corinteni 14:28. Această vorbire în alte limbi dă putere, viață, spiritului persoanei care se roagă (1Corinteni 14:4)! Dar prin tălmăcirea ei se poate da: înțelepciune, descoperire, profeție (1Corinteni 14:6).

Să vedem în continuare:

Care este condiția pentru a o primi?

Domnul Iesus vorbește de următoarele condiții: să înseteze, apoi în urma acestei însetări să vină la El, și apoi să creadă în El! - Ioan 7:37-39. Botezul în apă nu este o condiție pentru primirea acestui dar, așa cum este o condiție pentru primirea salvării (1Petru 3:21), el se poate primi înainte de botezul în apă (Fapte 10:44-48). Dar este neapărat nevoie ca în scurt timp cel primind darul vorbirii în alte limbi să se boteze și în apă.

CONCLUZIA FINALĂ: Argumentele din Fapte 2:1-4,38,39; 10:45,46; 19:5,6, care descriu botezul în Spirit, sunt suficiente pentru a demonstra că *vorbirea în alte limbi* este manifestarea exclusivă a botezului cu Spirit Sfânt pentru toți credincioșii, botezul în Spiritul nu s-a manifestat în nici un caz altfel. De asemenea, făgăduința la care face referire Petru în predica sa din ziua Penticostei, pe de o parte definește botezul în Spirit ca fiind primirea: „**darul Sfântului Duh**”, adică primirea darului vorbirii în alte limbi, iar pe de altă parte, arată că făgăduința aceasta este universală, pentru toți în oricât de mare număr (Fapte 2:38,39).

Putem afirma cu toată încrederea, că în teologia lui Luca, vorbirea în alte limbi capătă valoare de semn teofanic al coborârii Spiritului Sfânt. Așa cum afirmă teologul Howard M. Ervin, „*un botez cu Spiritul Sfânt fără dovada unei manifestări harismatice nu este un datum biblic; este o găselniță teologică, dictată de experiența bisericii din perioada postapostolică ...*”.

În plus, alte versete indică același lucru, universalitatea acestui dar pentru toți creștinii (1Corinteni 14:5), faptul că botezul în Spirit numit și *darul Sfântului Spirit* și că este pentru toți în oricât de mare număr (Fapte 2:38,39), faptul că vorbirea în limbi este unică, manifestându-se doar în epoca începută la Penticosta, eveniment profețit de Ioan și Isus ca fiind botezul în Spirit Sfânt. De asemenea, nu mai punem la socoteală argumentul cu apa vieții și altele toate indică că botezul în Spirit se manifestă prin darul vorbirii în alte limbi.

13. ESTE OARE BOTEZUL CU SPIRIT SFÂNT ACEIAȘI LUCRARE CU NAȘTEREA DIN SPIRIT, SAU ESTE O ALTĂ LUCRARE DIFERITĂ?

Unii teologi susțin că botezul în Spirit Sfânt este același lucru cu nașterea din nou, oare așa să fie?

Alți teologii susțin că botezul cu Spiritul Sfânt, este „a doua binecuvântare”, „a doua lucrare de har”, sau „a doua lucrare a Spiritului”, sau a doua treaptă sau experiență a credinciosului care se primește pentru a-l împuternici pentru lucrare. Astfel în timp ce nașterea din Spirit, face pe un om să devină copil al lui Dumnezeu, și frate cu Isus Christos, botezul cu Spirit Sfânt este ceva ulterior, prin care creștinul primește putere pentru lucrare (Fapte 1:8), adică darul vorbirii în alte limbi, se primește pentru a-l împuternici pe cel născut din nou pentru lucrarea Domnului cu putere.

Acum care este adevărul, este botezul în Spirit același lucru cu nașterea din Spirit, sau este o lucrare diferită și în cele mai multe cazuri ulterioară nașterii de sus?

Putem spune că Biblia nu ne dă un răspuns direct la această întrebare, nu vom găsi expresia: *născut din nou și botezat în Spirit Sfânt*, în aceleași pasaj, ca să putem vedea dacă sunt echivalente sau nu; ci, le găsim în pasaje diferite⁵ cu contexte diferite. În plus, nici într-un pasaj lucrarea nașterii din nou și a botezului în Spirit nu este descrisă complet.

Deci din start sunt câteva dificultăți de a stabili adevărul cu privire la aceste lucrări ale Spiritului Sfânt. Totuși pentru că Biblia ne dă niște detalii clarificatoare, putem ajunge la un răspuns sigur și la această problemă. Să analizăm argumentele pro și contra. Pentru a susține că botezul în Spirit este nașterea din Spirit se aduc următoarele argumente, pe care să le analizăm în continuare.

⁵ Referințele directe cu privire la *botezul în Spirit* apar în următoarele pasaje: Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16; Ioan 1:33; Fapte 1:4,5; 11:15-17, iar cele directe referitoare la *nașterea din nou* sau din Dumnezeu: Ioan 1:12,13; 3:3-7; Evrei 11:28; Iacob 1:18; 1Petru 1:3,23; 1Ioan 2:29; 3:9; 4:7; 5:1,4,18.

Argumente că nașterea din Spirit este botezul în Spirit

ARGUMENT: În nici un pasaj nu ni se spune că botezul cu Spiritul Sfânt ar fi a doua experiență spirituală, a Spiritului în viața credinciosului.

RĂSPUNS: Exemplul celor 11 apostoli, indică că ei avea Spiritul înainte de Penticosta (Matei 10:20; Ioan 14:17; 20:21,22), și totuși au primit Spiritul ca botez la Penticosta (Fapte 1:4,5; 2:1-4).

ARGUMENT: Nu există nici un exemplu Biblic, **după** Penticosta, care să indice că acest botez este a doua treaptă, după nașterea din Spiritul.

RĂSPUNS: Găsim cazul celor doisprezece ucenici ai lui Ioan care au fost botezați în apă și au înviat cu Christos prin Spiritul și apoi Pavel și-a pus mâinile și au primit botezul în Spirit (Fapte 19:1-6).

ARGUMENT: cel mai favorit argument biblic, pentru a susține că botezul în Spirit, este tot una cu nașterea din Spirit, cu regenerarea, cu convertirea, cu momentul mântuirii este 1Corinteni 12:12,13, unde se spune: „...**Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup, fie iudei fie greci...**”. Astfel acești teologi spun: botezul cu Spiritul Sfânt te face să devii mădular în trupul lui Christos, iar mădulare a lui Christos sunt toți cei ce îl au pe Christos (Efeseni 4:13-16,22-25); sunt toți cei ce s-au îmbrăcat cu omul cel nou, deci născuți din nou.

Însă textul grecesc nu susține că aici se face referire la *botezul în Spirit*, ci la un *‘botez într-un trup’*, la lucrarea Spiritului în (prin) botezul în apă, pentru a fi mădular în trup. Traducerea literală este: **„Și pentru că într-un Spirit, noi toți într-un corp am fost botezați, fie iudei, fie greci, fie sclavi, fie liberi. Și toți am fost adăpați dintr-un Spirit”** (1Corinteni 12:13, SCC). Astfel v.13 se referă la primirea Spiritului odată cu convertirea, renașterea, în botezul în apă, unde ești scufundat pentru a fi parte dintr-un corp!

Având în vedere că pentru botezul în Spirit este nevoie doar de credință cum s-a văzut, pe când nașterea din nou are nevoie de botezul în apă, ele sunt diferite.

Prin urmare, nașterea din Spiritul, nu este tot una cu botezul în Spiritul Sfânt!

Argumente că nașterea din nou, NU este botezul în Spirit

Pentru a formula o doctrină corectă cu privire la botezul cu Spirit Sfânt, este esențial să cunoaștem, printre altele, dacă a existat posibilitatea nașterii din nou, înainte de Penticosta, și care a fost statutul spiritual al apostolilor Domnului înainte de Ziua Cincizecimii, cel de născut din nou, mântuit sau nu?

Teologii care consideră că ucenicii nu au fost născuți din nou decât în Ziua Cincizecimii, atribuie evenimentului coborârii Spiritului Sfânt peste ei, conotații de: *mântuire, iertare de păcate, încorporare în trup, îndreptățire, justificare, înfiere*. Cei care consideră că ucenicii au fost regenerați înainte de Cincizecime, interpretează botezul cu Spiritul Sfânt ca fiind o experiență suplimentară convertirii, îndreptățirii, iertării de păcate, salvării (mântuirii), înfierii și ulterioară acesteia. Așadar, *au fost ucenicii născuți din nou și deci mântuiți înainte de Cincizecime?* Este întrebarea cheie, să lăsăm ca Biblia să ne răspundă.

Spiritul Sfânt era în ei înainte de Penticosta sau nu?

Conform multor teologii, credincioșii din V.T. și cei din Evangheliile dinainte de Penticosta, nu erau locuiți lăuntric de Spiritul Sfânt, acesta era *cu ei, peste ei* (Numeri 11:17,25,26,29; Judecători 3:10; 6:24; 11:29; 14:6; 1Samuel 10:6; 1Samuel 16:13,14; 2 Regi 2:9; 2 Cronici 15:1; 20:14; 24:20), dar nu *ÎN EI*, era însoțitorul, ajutorul lor, dar nu îi locuia înăuntru pe credincioși. Este această teză biblică și valabilă?

Dacă vom căuta într-o concordanță, vom vedea și cazuri în care Spiritul era cu ei sau peste ei, dar și cazuri de oameni care aveau Spiritul, erau umpluți de Spiritul Sfânt, și nu doar era cu ei sau peste ei, ci *ÎN ei*. Observați:

Geneza 41:38: „**Și Faraon a zis slujitorilor săi: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?”**

Exodul 31:3: „**L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări”**.

Exodul 35:31: „**L-a umplut cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări”**.

Numeri 27:18: „Domnul i-a zis lui Moise: „la-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el”.

2Samuel 23:2: „Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea”.

Ezechiel 3:24: „Duhul a intrat în mine, și m-a făcut să stau pe picioare. Și Domnul mi-a vorbit și mi-a zis: „Du-te și închide-te în casă!”

Daniel 4:8: „La urmă de tot, s-a înfățișat înaintea mea Daniel, numit Belșațar, după numele dumnezeului meu și care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți. I-am spus visul și am zis” (vezi și 5:11,14; 6:3).

Daniel 6:3: „Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția”.

Mica 3:8: „Dar eu Sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, Sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacob nelegiuirea lui, și lui Israel păcatul lui.”

În Noul Testament înainte de Penticosta și de botezul lui

Isus:

Luca 1:15: „Căci va fi mare înaintea Domnului. [Ioan Botezătorul] Nu va bea nici vin, nici băutură amestecată, și se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale”.

Luca 1:41: „Cum a auzit Elisaveta urarea Mariei, i-a săltat pruncul în pântec, și Elisaveta s-a umplut de Duhul Sfânt”.

Luca 1:67: „Zaharia, tatăl lui [Ioan Botezătorul], s-a umplut de Duhul Sfânt, a proorocit...”.

Să fie cei 12 apostoli mai prejos decât acești credincioși din V.T.?

În Noul Testament înainte de Penticosta și după botezul lui

Iesus:

Cazul Domnul Isus, demontează și mai evident teoria potrivit căreia, cei dinaintea de Penticostă nu avea Spiritul, ci Spiritul Sfânt era doar cu ei. Isus avea Spiritul Sfânt, și Acesta i-a dat putere să vindece, după cum se spune la Luca 5:17: „Într-una din zile, Isus învăța pe noroadă. Niște Farisei și învățători ai Legii, care veniseră din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim, stăteau acolo; iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece”.

Luca 6:19: „Și tot norodul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere, care-i vindeca pe toți”.

Luca 8:46: „Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.”

Unde era puterea care vindeca? Atât cu Isus dar și în Isus, ce era aceea putere? Era puterea Spiritului Sfânt, de care El era plin, după cum se spune în Luca 4:14: „Isus, plin de puterea Duhului, S-a întors în Galilea, și I s-a dus vestea în tot ținutul deprimprejur”.

Dar ce spune Biblia, despre ucenicii Domnului?

Matei 10:1-8,18-20: „Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, și le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate, și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință... Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați... Din pricina Mea, veți fi duși înaintea dregătorilor și înaintea împăraților, ca să slujiți ca mărturie înaintea lor și înaintea Neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi”.

În Matei 10:18-20, unde se spune: „Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi”, unii interpretează că această promisiune se aplică doar după Penticosta când vor predica la neamuri nu doar la evrei. Însă contextul precum și alte texte asemănător ce conțin promisiunea Domnului formulată puțin diferit, indică că promisiunea lui Isus de aici, se aplică la trei perioade: 1) perioada lucrării celor 12 atunci când Isus era pe pământ și i-a trimis în lucrare (Luca 12:1-12); 2) perioada după Penticosta când apostolii cu evanghelia vor ajunge la neamuri (Luca 21:11-15); 3) perioada necazului cel mare (Marcu 13:8-11).

Pasajul din Matei 10:18-20, se aplică la toate cele trei perioadele, se aplică în primul rând la serviciul celor 12 din timpul vieții pământești a Domnului Isus, deoarece a) aceste cuvinte sunt spuse în contextul primei trimeri a celor 12 ucenici (vezi tot cap. 10); b) Isus nu putea să le dea instrucțiuni care să nu fie valabile atunci și acolo pentru ei; c) nu putea să le dea o făgăduință sau o promisiune deșartă pe care ucenicii să nu se poată baza; d) În Luca 12:1-12, promisiunea este din nou încadrată la prezent, la timpul vieții pământești a lui Isus, ba mai

mult, El le spune atunci și acolo, să nu se teamă, îndemn ce viza pe cei 12, ci să-L mărturisească, căci oricine Îl va mărturisi pe Domnul Isus, și Acesta îl va mărturisi în fața îngerilor, și le spune să nu se îngrijoreze căci Spiritul Sfânt îi va învăța chiar în timpul acela.

Pasajul din Matei 10:18-20, se aplică și perioadei de după Pentecosta când ucenicii urmau să dea mărturie împăraților și neamurilor (v.18).

Pasajul din Matei 10:18-20, se aplică și perioadei necazului cel mare care se va finaliza cu venirea Lui, deoarece Isus a promis în v.23, următoarele: „**Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului**”.

În concluzie, promisiunea lui Iesus: „**Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune; căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi**”, viza și timpul acela când cei 12 au fost trimiși să predice, ei încă de atunci, aveau în mod indubitabil Spiritul Sfânt ÎN ei, fără de care promisiunea lui Isus și sfatul Lui pentru lucrarea ce urmau să o facă, erau vorbe goale. Prin urmare, chiar dacă urmau să primească din nou Spiritul în ei, să se re-umple la Pentecostă cu ocazia botezului în Spirit, ei aveau deja dinainte Spiritul ÎN ei. Să vedem și alte argumente.

Marcu 3:14,15: „**A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimeată să propovăduiască. Le-a dat și putere să vindece boalele și să scoată dracii**”.

Marcu 6:7,12,13: „**Atunci a chemat la Sine pe cei doisprezece, și a început să-i trimeată doi câte doi, dându-le putere asupra duhurilor necurate. Ucenicii au plecat, și au propovăduit pocăința. Scoteau mulți draci, și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vindecau**”.

Luca 10:1-19: „**După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici, și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile, pe unde avea să treacă El...Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie, și au zis: „Doamne, chiar și dracii ne Sunt supuși în Numele Tău. Isus le-a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer. Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea**

vătăma. Totuș, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă Sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre Sunt scrise în ceruri.

Cum puteau ei călca pe toată puterea vrășmașului și nimic nu-i putea vătăma dacă nu aveau Spiritul Sfânt?

Ei (cei 12+70) au primit autoritatea (greacă: exousia) de a predica, vindeca, exorciza, cum au primit această autoritate? Ce era această autoritate pe care ei au primit-o? Oare nu Spiritul Sfânt (compară Marcu 6:12,13 cu Iacob 5:14-16; vezi și: Matei 9:6-8; Luca 4:36). Ce autoritate scoate demonii conform Scripturii? - Matei 12:28: **„Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi”**. Autoritatea este: SPIRITUL SFÂNT, și este evident că nu există o altă autoritate, autoritatea primită de ucenici era: Spiritul Sfânt, ei nu puteau avea autoritate, dar să nu aibă Spiritul Sfânt, deoarece cuvântul cu autoritate rostit de ei asupra bolnavilor și demonizaților trebuia să fi un cuvânt care să fie plin de spirit și viață (Ioan 6:63). Ei nu le puteau porunci demonilor să plece dacă Cuvântul lor nu era îmbrăcat și plin de puterea Spiritului Sfânt, doar dintr-o viață care are Spiritul Sfânt, pleacă cuvinte care sunt pline de Spirit Sfânt. O formulă, fie ea și divină, biblică, nu funcționează fără Spiritul Sfânt – vezi cazul fiilor lui Sceva, care avea formula de exorcizare: „*în Numele lui Isus*”, dar nu aveau Spiritul Sfânt (Fapte 19:13-16).

Care era sursa autorității Domnului și a ucenicilor?

În Luca 4:18,19, se spune: **„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”**

Tot la fel în Fapte 10:38, se spune: **„cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsăți de diavolul; căci Dumnezeu era cu El”**.

Ce l-a făcut capabil pe Domnul Iesus să elibereze și să vindece? UNGEREA SPIRITULUI SFÂNT! O avea doar El? Nu, căci în Evrei 1:9, se spune: **„Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii**

Tăi”. Astfel, ce i-a făcut capabili pe ucenici, pe tovarășii Domnului, să scoată demoni, să vindece bolnavii, să predice evanghelia, să curățească leproșii, să învieze morții? UNGEREA, ei avea ca și Domnul, ungerea Spiritului, deoarece ungerea este o lucrare a Spiritului ce se primește simultan cu nașterea din Dumnezeu (comp. 2Corinteni 1:21,22 cu Efeseni 1:13,14; și 1Ioan 2:20,27; cu 3:9).

Care este sursa puterii de viață pentru a învia morții?

De fapt, cum puteau ei învia morții (Matei 10:8), decât numai dacă avea Spiritul Sfânt, și prin Spiritul care este Spirit de viață dătător, au înviat pe morți (Ezechiel 37:1-10; Apocalipsa 11:11). Biblia arată clar că morții sunt înviați prin Spiritul Sfânt (Romani 8:11; 1Corinteni 6:14), chiar și Isus a fost înviat de Tatăl prin Spiritul Sfânt, puteau ucenicii să învieze morții dacă ei nu avea Spiritul Sfânt?

Care este sursa și energia kharismelor care s-a manifestat în ucenici?

Luca 6:12,13: „În zilele acela, Isus S-a dus în munte să Se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece pe care i-a numit apostoli...”. Ce a însemnat aceasta? A însemnat că 12 dintre mulțimea de ucenici, au primit slujba de apostol de la Domnul Isus care dă slujbele (1Corinteni 12:5), o slujbă de supraveghere peste poporul lui Dumnezeu (vezi Fapte 1:20,21). Putea Isus să le dea această slujbă fără darul aferent, darul apostoliei, un dar al Spiritului Sfânt (1Corinteni 12:28; Efeseni 4:7,11)? Cu siguranță, NU! Astfel cei 12 au avut Spiritul și harul lui Dumnezeu care mântuie (Efeseni 2:8,9), de unde știm, din faptul că ei au avut kharisme, ce sunt kharisme? Cuvântul „*kharisma*” (1Corinteni 1:7; 12:4,9,28) provine din greacă și înseamnă: „*daruri ale harului*”, ele sunt expresia sau lucrarea harului din credincios, prin urmare un om nu poate avea darurile harului (numite și daruri ale Spiritului), dar să nu aibă harul lui Dumnezeu, pentru că kharismele se dau „după harul care ne-a fost dat” (Romani 12:6).

Luca 9:1-6: „Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii, și să vindece boalele. Apoi i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui

Dumnezeu, și să tămăduiască pe cei bolnavi...Ei au plecat, și au mers din sat în sat, propovăduind Evanghelia, și săvârșind pretutindeni tămăduiri".

Cum puteau ei să predice Evanghelia și Regatul dacă nu avea Spiritul Sfânt, cum puteau ei să aibă stăpânire peste demoni, dacă Spiritul mai întâi nu-i stăpânea pe ei, cum puteau să vindece bolnavii, dacă nu avau darul vindecării de la Spiritul Sfânt?

Toate aceste lucrări: apostolia, vindecarea, exorcizarea, darul minunilor, darul predicării – evanghelizării, sunt kharisme, sunt daruri pe care le primești prin har și prin Spiritul Sfânt, și nu le poți avea dacă nu ai harul și Spiritul Sfânt care este *Spiritul harului* (Evrei 10:29).

Revenind la problema noastră, întrebarea care se ridică, dacă cei 12, și cei 70, au avut în ei Spiritul Sfânt, au fost născuți din Spirit, de ce Isus spune despre Spiritul Sfânt: „**căci rămâne cu voi și va fi în voi**”? Nu indică aceasta că Spiritul era doar CU ei, însă doar în viitor va fi ÎN ei?

În primul rând aș dori să precizez că în ce le mai bune manuscrise apare: „**este** [la prezent] **în voi**”. Tot la fel apare în NT. Psacal și în NW.

Astfel în următoarele manuscrise apare „**estin**” = „**este**” (și nu „**estai**” = „**va fi**”), în: P-66* (original-200 d.Ch.); B03(~300-350 d.Ch.); D05*(original-sec. IV d.Ch.); W032 (sec. IV d.Ch.); f1; 1; 22; 69; 251; 254; 565; 597; it-a (sec. IV d.Ch.); it-b; it-c; it-d; it-e; it-f; it-ff2; it-q; vg-ms; syr-cu (sec. IV d.Ch.); syr-peshitta; got.

Argumente în favoarea lui: „**estin**” = „**este**”:

1) Se găsește în doua manuscrise, importante ca și calitate și datare, înainte de corectarea lor : P-66* și D* ale căror arhe-tip este din secolul II !

Doar după corectare ele sprijină cealalta variantă!

2) Timpul verbului estin, se potrivește cu celelalte două verbe:

γινώσκετε indicativ prezent activ a 2 persoană plural = voi îl cunoașteți.

μένει indicativ prezent activ a 3 person singular = el continuă să fie

ἐστιν indicativ prezent activ a 3 personă singular = el este

3) Este sprijinit de un parinte al biseicii din anul 304 d.Ch., Victorinus, cel mai timpuriu dintre părinții menționați în acest caz, și anterior de concilii.

4) Greutatea calității manuscriselor: P-66*(original-200 d.Ch.); B03 (~300-350 d.Ch.); D05*(original~400 d.Ch.); W032 (sec. IV d.Ch.); toate fiind cele mai reprezentative mss, pentru evanghelia după Ioan, ale tipurilor de text : alexandrin, western și mixt.

Deci argumentele din manuscrise și din scrierile părinților biseicii, cu cea mai mare greutate, indică spre varianta: „**este în voi**”.

În Ioan 15:26 și în 16:7-15, Isus le mai vorbește de Mângâietorul, este interesant că în Ioan 16:7, El le spune: „**Totuș, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite**”.

Conform acestei afirmații a Domnului, Mângâietorul, Spiritul, va veni la ei, păi, nu era deja Spiritul cu ei? Ba da, dar va veni la ei în lucrarea nouă de Mângâietor și de dar al vorbirii în alte limbi. Faptul că Spiritul adevărului era cu ei, nu anula ca Spiritul Sfânt să fie trimis din nou la ei, pentru că este trimis cu o lucrare nouă, de Mângâietor.

Un alt pasaj clarificator, tot din Evanghelia lui Ioan, arată că încă înainte de Pentecosta, ucenicii aveau Spiritul Sfânt în ei, este vorba de Ioan 20:21-23: „**Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.” După aceste vorbe, a suflat peste ei, și le-a zis: „Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute.”**

După învierea Domnului Isus Christos, El apare în mijlocul lor, și după ce-i salută, suflă peste ei și spune: „**Luați Spirit Sfânt!**”, în alte traduceri: „**Primiți Duh Sfânt**” (GBV). În limba greacă: „**lambano**”, exact același cuvânt care apare și în lucrarea de primire a Spiritului de după Pentecosta (vezi: Fapte 2:38; 8:15,17).

Acest pasaj demonstrează că ei au primit Spiritul Sfânt înainte de Pentecosta, de fapt, pe parcursul serviciului pământesc al lui Isus, au primit de mai multe ori Spiritul Sfânt, adică L-au primit la nașterea din nou cu ocazia botezului lor în apă, apoi au experimentat mai multe reumpleri, primind diferite daruri

(kharisme) sau autorități de a face anumite lucruri, cum ar fi: predicarea evangheliei, exorcizări, vindecări, învieri din morți, slujba de apostoli, și acum după înviere autoritatea de a ierta păcatele, iar la Penticosta L-au primit ca: PUTERE, MÂNGÂIETOR, ÎNVĂȚĂTOR, au primit o mare îndrăzneală de a predica, îndrăzneală care nu au avut-o înainte, prin darul vorbirii în alte limbi.

II. Argumente că cei 12 au fost născuți din nou înainte de Penticostă:

Pentru a vedea și mai deslușit aceste adevăruri, în continuare voi aduce următoarele categorii de dovezi, că a existat nașteri din nou înainte de Penticosta:

1) Afirmările lui Iesus în acest sens; 2) cazul celor 12 discipoli; 3) cazul altor discipoli; 4) faptul că exista adunarea (eklesia), adică corpul lui Iesus înainte de Penticosta.

1) Afirmările lui Isus susțin posibilitatea nașterii din nou, în perioada: botezul Său – Penticosta:

Atunci când Domnul Isus vorbește cu Nicodim, El îi spune în Ioan 3:3-9: „Drept răspuns, Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?”

Să spunem că nașterea din nou este aceeași cu botezul în Spirit, întrebarea care se ridică, este de ce Isus vorbește de nașterea din nou *la prezent* în timpul serviciului Său pământesc, cu cca. trei ani înainte de Penticosta, ca și despre o lucrare care era atunci posibilă? El descrie starea unuia născut din nou la prezent când spune: „asa este cu oricine este născut din Spiritul”, El nu spune: „asa este cu oricine va fi născut din Spiritul”. El spune că dacă un om nu se naște din nou, nu poate să intre în Regatul

lui Dumnezeu, Regat în care discipolii au intrat, dând năvală din zilele lui Ioan Botezătorul (Matei 11:12; Luca 16:16). Nu indică aceasta că ei erau născuți din nou atunci, înainte de Penticostă dacă ei au intrat în Regatul cerurilor?

Ba mai mult, cum putea Isus să-i spună la Nicodim: „**Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou”**”, dacă de fapt această naștere nu putea să aibă loc decât cca. trei ani mai târziu? Nicodim putea să-i spună: cum să mă nasc din nou Doamne, căci nu a venit încă Penticosta!

În plus, Domnul Iesus afirmă în timpul serviciului Său, în mod constant, că cine aude Cuvântul și crede „**are** [la prezent nu la viitor] **viață veșnică**” (Ioan 3:36; 5:24; 6:47), nu indică aceasta că cei ce credeau atunci în El, erau mântuiți, născuți din nou și aveau viața veșnică, adică Spiritul, prezența lui Christos în ei? În contrast cu frați naturali ai lui Iesus care nu au crezut în El (Ioan 7:5), discipolii au crezut în El (Ioan 6:68,69).

El afirmă că cine cere Tatălui ceresc Spiritul Sfânt, îl va primi (Luca 11:13), și iertarea era disponibilă pentru cei ce iertau (Matei 6:14,15; 18:21-25; Marcu 11:25,26), deoarece Isus avea atunci autoritate să ierte păcatele (Marcu 2:10).

2) Cazul celor 12 discipoli:

Chiar dacă nașterea din Dumnezeu a celor 12 la botezul lor în apă, nu întrunea toate lucrările Spiritului, pe care le întrunește o naștere din nou actuală, o naștere de după evenimentul: Penticosta, totuși lucrarea Spiritului din ei întrunea condițiile minime și esențiale pentru o naștere din Dumnezeu, o naștere care să-i transforme pe cei ce o experimentează în: copii ai lui Dumnezeu și frați cu Iesus Christos. Într-o anumită ocazie, Domnul Iesus întinde mâna spre cei 12 ucenici, și afirmă, că cei ce fac voia lui Dumnezeu sunt frați și surori cu El (Matei 12:48-50; Marcu 3:35; Luca 8:21).

Conform Scripturilor, ei erau socotiți înainte de Penticosta: discipoli ai lui Iesus (Matei 8:25; 10:42; Ioan 4:1,2), care trebuiau să se leapăde de sine și să-și ducă crucea zilnic (Marcu 8:34; Luca 9:23-26), erau pescari de oameni (Matei 4:19,20), lucrători spirituali (Matei 9:37,38; 10:10), aveau autoritate să vindece, exorcizeze și chiar să învieze morții (Matei 10:1-8; Marcu 3:13-15; 6:7,12,13; Luca 9:1,2), ei erau identificați cu Christos, cei care îi primeau pe ei, Îl primeau pe Christos (Matei

10:40; Luca 10:16), erau considerați oameni drepti (Matei 10:40,41); ei avea călăuzirea Spiritului Sfânt (Matei 10:19,20; Luca 12:12), revelații sau dezvăluiri (Matei 16:16), erau considerați a fi: frații lui Iesus (Matei 12:48-50; Marcu 3:35; Luca 8:21), Îl avea pe Dumnezeu ca Tată, pe Iesus ca Învățător, și ei toți, erau frați spirituali (Matei 23:8-10), ei erau în noul legământ, luând parte la Cina Domnului (Matei 26:26-29; Luca 22:14-20). Conform cu Ioan 8:47, cei ce ascultau Cuvântul erau „**din Dumnezeu**”, expresie folosită de Ioan ca sinonimă pentru „**născuți din Dumnezeu**” (Ioan 1:13; 1Ioan 4:4-7; 1Ioan 5:18,19; 3 Ioan 1:11), iar cei 11, ascultau Cuvântul (Ioan 17:8), în contrast cu evreii care doar declarau că nu sunt născuți din desfrânare; ci, din Dumnezeu, dar nu erau în realitate, ci ei aveau pe Diavolul ca Tată (Ioan 8:41-44).

Domnul Iesus personal afirmă despre cei 11 apostoli, de două ori că sunt „**curați**” (Ioan 13:10; 15:3), nu știu dacă putem spune despre un om neregenerat că este curat spiritual! Dar mai mult decât atât, El afirmă că ei sunt mlădițele din butucul care era Isus (Ioan 15:1,4), ucenici nu erau doar niște adepți, sau însoțitori ai lui Isus, ei erau spiritual chiar de atunci, plasați *în El*, de aceea Isus le spune de mai multe ori: „**rămâneți în Mine**” (Ioan 15:4-7). Isus nu spune că doar la Pentecostă, apostolii vor fi introduși în El; ci, de atunci El le spune: „**rămâneți în Mine**”!

Despre ei, Domnul Iesus spune că ei nu sunt din lume (Ioan 15:18,19; 17:14,16), ba chiar sunt îndemnați să îndrăznească în a birui lumea (Ioan 16:33), îndemn valabil doar pentru cei născuți din Dumnezeu (1Ioan 5:1,4), care nu sunt din lume; ci, cetățeni ai cerului și care prin credință biruiesc lumea. Ba mai mult, Isus declară despre cei 11 că sunt sfinți prin adevărul lui Dumnezeu (Ioan 17:17,19).

Pe lângă toate acestea, în Ioan 20:21,22, este relatat cum cei 11, primesc Spiritul Sfânt, cu scopul de a avea autoritate să ierte sau să țină păcatele oamenilor neiertate, ne întrebăm cum poate cineva să ierte păcatele, dacă el personal nu are păcatele iertate? Cu siguranță că ei aveau păcatele iertate, și fiind una cu Domnul, și *în Iesus*, puteau ierta sau nu păcatele (comp. 1Corinteni 5:3-5 cu 2Corinteni 2:10), de pildă, Petru a ținut neiertat păcatul lui Anania și Safira și aceștia au murit pedepsiți (Fapte 5:1-11).

Putea fi ucenici salvați (mântuiți), iertați, regenerați, îndreptățiți înainte de jertfa lui Isus?

Domnul Iesus în mod constant le spune că trebuie să meargă la Ierusalim ca să moară, să-și dea viața ca preț de răscumpărare (Matei 16:21; 20:28; Marcu 10:45), asta indică că ei au fost iertați și mântuiți pe baza jertfei Sale ce urma să aibă loc, prin Cuvântul sigur al lui Dumnezeu care se va împlini. Ei așa au luat și Cina Domnului, mâncând dintr-un corp și consumând sângele Domnului înainte ca El să fie dat pentru omenire. Dacă noi în ce privește mântuirea, privim înapoi la jertfa Domnului, ei priveau înainte, pe baza promisiuni Cuvântului. Cu alte cuvinte ai au fost mântuiți pe baza a ceea ce urma să facă Christos, nu pe baza a ceea ce a făcut, ca și în cazul nostru.

Întrebarea care se ridică este: când au fost cei 12, născuți din nou?

Unii spun că ei s-au născut din nou, în momentul când au primit autoritatea de a scoate demoni și a vindeca (Matei 10:1,2; Luca 9:1), fie la primirea Spiritului pentru iertarea păcatelor după învierea Domnului (Ioan 20:21,22).

În ziua învierii Sale, Isus suflă peste ucenici spunându-le: „**Luați Spirit Sfânt**” (Ioan 20:22). Versetul acesta a făcut atâta vâlvă printre teologi, încât pe el s-au clădit teorii întregi cu privire la convertire. Unii teologi liberali numesc evenimentul „Cincizecimea ioinină”, văzând în el o împlinire a promisiunii lui Ioan Botezătorul și a multiplelor promisiuni ale lui Isus cu privire la trimiterea Spiritului Sfânt (Ioan 1:33; 7:37-39; cap. 14-16). Pentru teologii penticostali, în general, dar nu numai, pentru ei, acordarea Spiritului în Ioan 20:22, coincide cu experiența regenerării (nașterii din nou) ucenicilor.

Însă textul este clar, nici pomeneală de naștere din nou atunci, căci textul arată că ucenicii au primit Spiritul Sfânt, dar nu pentru a se naște din nou, ci cu scopul: „**Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute**” (Ioan 20:23). Este incorect să sucim Scripturile pentru a ne susține teologia proprie, să nu trecem peste ce este scris (1Corinteni 4:6), nu este scris că ei s-au născut din nou atunci; ci, că au primit Spiritul ca autoritate să ierte păcatele. Dar atunci când s-au născut ei din nou?

Aș răspunde cu o întrebare la această întrebare, *când s-a născut Iesus din nou, adică din apă și Spirit?*

Să nu uităm că Isus este exemplul, El urma să fie Cel întâi născut din mulți frați (Romani 8:29), în El s-a inaugurat lucrarea nașterii din nou. Domnul Isus s-a născut din apă și Spirit, la botezul Său în Iordan, când s-a ridicat din apă, s-a deschis cerul, a coborât Spiritul Sfânt sub formă de porumbel, iar Spiritul Sfânt a rămas peste El (Matei 3:16,17; Marcu 1:9,10; Luca 3:21,22; Ioan 1:29-33).

În mod asemănător, ucenicii s-au născut din nou, cu ocazia botezului lor nou testamental în apă, care a avut loc la începutul serviciului lui Isus. Relatarea biblică spune în Ioan 3:22-29: **„După aceea Isus și ucenicii Lui, a venit în ținutul Iudeii; și stătea acolo cu ei și boteza”⁶. Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape; și oamenii veneau ca să fie botezați...Au venit, deci, la Ioan și i-au zis: „Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan și despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți oameni se duc la El.” Drept răspuns, Ioan i-a zis: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: „Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină””.**

Ioan Botezătorul spune clar că nu el este Mesia (Christosul), ci că el este trimis înaintea Lui, iar Christosul era Iesus, lucrarea lui era dată „din cer”, și El avea o mireasă. La cine s-a referit Ioan cu termenul „mireasă”, având în vedere că Isus era celibatar, și că Ioan nu era mireasa spirituală a lui Mesia, ci prietenul mirelui? El s-a referit cu siguranță la ucenicii botezați la porunca lui Iesus.

Erau aceștia născuți din nou, adică au primit ei Spiritul Sfânt ca lucrare de regenerare cu ocazia botezului în apă? Da, dacă Ioan îi numește „mireasă”, puteau ei fi mireasă fără nașterea din nou? Cu siguranță că nu (vezi și Efeseni 5:23-32).

Deci în conformitate cu concepția bisericii primare, nașterea lor din nou, a avut loc la botezul în apă, fiind acolo născuți din apă

⁶ Nu Iesus personal boteza, conform cu Ioan 4:1,2, probabil ucenici s-au botezat inițial unul pe altul, ca ulterior cei botezați au făcut alți ucenici pe care i-au botezat.

și Spirit, chiar dacă ulterior, ei au primit anumite daruri, sau au primit Spiritul cu autoritate peste demoni și boli, căci fiind trimiși de Isus, care le-a dat autoritate, ei au: vindecat bolnavi, exorcizat demoni, chiar au înviat morți (Matei 10:1,2,8), și după înviere au primit autoritate de a ierta păcatele (Ioan 20:22,23). Toate aceste sunt reumpleri de Spiritul, sau primirea de daruri suplimentare ulterioare.

4) Cazul altor ucenici:

Chiar cei 70 de ucenici, au primit Spiritul Sfânt, ei aveau autoritate să vindece bolnavii, să exorcizeze, chiar să calce pe toată puterea vrășmașului, însă Isus le spune nu să se bucure că demonii le sunt supuși, ci că numele lor este scris în ceruri (Luca 10:1-20). Probabil și ei au fost botezați în apă, iar ulterior din mulțimea de ucenici, în primul rând El a rânduit 12 apostoli (Luca 6:12-16), apoi pe cei 70 de lucrători în câmpul evangheliei trimiși, împuterniciți cu autoritatea semnelor și a minunilor.

Conform relatării din Luca 10:1-24, cei 70 de ucenici, erau trimiși de Domnul, în greacă: „**apostello**”, de la rădăcina cuvântului: „**apostolos**” = apostoli (trimiși). Prin urmare, pe lângă cei 12 apostoli cu slujba de supraveghere, Domnul a mai rânduit alți 70 de apostoli, trimiși să predice evanghelia și să facă semne și minuni ca cei 12, să nu uităm că semnele și minunile sunt SEMNUL sau DOVADA unui apostol (2Corinteni 12:12). De fapt, în biserica primară au fost mai mult decât cei 12 apostoli (vezi: Fapte 13:2; 14:14; Romani 16:7; Galateni 1:19; 1Tesalonicieni 1:1; 2:6; Filipeni 2:25).

Faptul că cei 70 au fost împuterniciți ca apostoli, este deja o dovadă că ei aveau harul și Spiritul Sfânt, o dată ce au primit kharisma apostoliei, ei au fost considerați: lucrători (v.2,7), miei (deci copii spirituali din turma Domnului – v.3), aveau puterea să transmită pacea lor peste o casă (v.5,6), ceea ce indică că ei aveau pace în ei; aveau puterea să vindece bolnavii ca manifestare a apropierii Regatului lui Dumnezeu (v.9), ei au fost identificați cu Domnul, ascultarea față de ei însemna ascultare față de Domnul, neascultarea față de ei însemna neascultare față de Domnul Isus (v.16), ei au venit din lucrare *plini* de bucurie (v.17), în lucrare ei au manifestat autoritatea Domnului supunând demonii în Numele lui Isus (v.17), o lucrare atât de puternică încât domnia Diavolului s-a micșorat, Satana căzând ca un fulger din cer adică a fost detronat din

locurile cerești ale localităților: Tir, Sidon și Capernaum și azvârlit de lucrarea de putere a celor 70 de discipoli (v.18), Domnul Iesus precizează că le-a dat autoritate să calce peste demoni (șerpi și scorpi) și peste toată puterea vrășmașului și nimic nu-i putea vătăma (v.19). Oare ce putea să-i facă să calce peste toată puterea (gr. dynamis) vrășmașului, oare nu o putere mai mare, oare nu puterea Spiritului Sfânt?

Ba mai mult, Iesus le spune că numele lor erau scrise în ceruri, adică scrise în cartea vieții (v.20), căci oamenii Îl pot cunoaște pe Tatăl prin intermediul descoperii Fiului (v.22), iar a-L cunoaște pe Tatăl prin Fiul este viața veșnică (Ioan 17:3), apoi în final le spune că lucrarea pe care ei o fac, este o lucrare superioară celei din V.T. deoarece: **„mulți proroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi și n-au văzut, să audă ce auziți voi și n-au auzit”** (v.24). Toate aceste indici conduc spre ideea că și cei 70 erau salvați (mântuiți) și născuți din nou având în ei o lucrare superioară cele din V.T.

4) Faptul că exista adunarea (ekklesia), adică trupul lui Isus înainte de Penticosta:

Faptul că Isus Christos a organizat prima adunare (ekklesia) în Noul Testament din ucenicii botezați de Ioan Botezătorul este un lucru elementar. Adunarea pe care Christos a zidit-o nu este doar o continuare a ierarhiei evreiești, sau o reformare a adunării lui Israel, așa cum susțin unii protestanți. A fost o instituție cu totul nouă, neînțeleasă clar de sfinții Vechiului Testament (Efeseni 3:1-7). Casa zidită de Moise (poporul iudeu) și casa zidită de Christos (adunarea nou testamentală) sunt două case diferite (Evrei 3:1-6), și nu două camere în aceeași casă. Noul Testament face o distincție clară între poporul iudeu și adunare (biserică): **„Să nu fiți pricină de păcătuire nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu”** (1Corinteni 10:32).

Conform cuvintelor Domnului nostru Isus Christos, Ioan Botezătorul a botezat cu toată autoritatea pe care Cerurile i-au dat-o (Matei 21:23-37). Ioan **„un om trimis de Dumnezeu”** (Ioan 1:6) care avea un mandat divin pentru întreg Israelul, conform planului lui Dumnezeu (Luca 7:29,30), L-a botezat pe Isus Christos (Mat. 3:13-17) și pe mulți alții (Matei 3:5-6; Ioan 3:23; 4:1; Fapte 19:4). Cu

autoritate divină și cerească, Ioan și-a îndeplinit lucrarea, și anume, **„să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”** (Luca 1:17).

Piatra de temelie a bisericii a fost pusă când Ioan L-a botezat pe Isus în Iordan, și astfel Iesus a devenit piatra de temelie a adunării, fiind născut din apă și Spirit (Marcu 1:9; 1 Cor. 3:11; Efeseni 2:20), Cel întâi născut din mulți frați (Romani 8:29).

Apoi, în Evanghelia după Ioan capitolul 1, Îl vedem pe Domnul Iesus Christos adăugând alte pietre la Piatra de temelie. El Și-a chemat unii dintre ucenicii botezați ai lui Ioan (Ioan 1:35-39; Matei 4:19; Marcu 1:17). Acești doi ucenici botezați ai lui Ioan Botezătorul erau: Andrei și Ioan. La numărul lor s-a adăugat Simon Petru (Ioan 1:40-42), Filip (Ioan 1:43-44) și Natanael (Ioan 1:45-51) și Iacob fratele lui Ioan (Matei 4:21,22). Aceștia au fost primii membrii ai adunării.

După botezul lui Iesus, a existat *un grup* de credincioși botezați care L-au urmat pe Domnul Iesus. S-au dus cu Christos la nunta din Cana Galileii **„Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Lui”** (Ioan 2:1). Acest grup de ucenici botezați L-a însoțit pe Christos la Capernaum: **„După aceea, S-a pogorât la Capernaum, împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n-au rămas multe zile...”** (Ioan 2:12). Acest grup loial de ucenici botezați a constituit prima adunare de pe fața pământului, iar Christos a fost Capul și Fondatorul ei.

Acest grup a predicat, a făcut ucenici și a administrat rânduiala botezului: **„După aceea Isus, și ucenicii Lui, au venit în ținutul Iudeii; și stătea acolo cu ei și boteza”** (Ioan 3:22). Ucenicii lui Ioan i-au spus: **„Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit tu, iată că botează, și toți oamenii se duc la El”** (Ioan 3:26). Apoi Ioan 4:1,2 spune: **„Domnul a aflat că Fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui”**.

Probabil ucenici înainte de a-i boteza pe alții, ei s-au botezat între ei la porunca Domnului Iesus. Ucenicii lui Ioan Botezătorul au primit botezul căinței față de încălcările de legea lui Moise, pe care evreii le-au avut, aceștia erau numiți

ucenicii lui Ioan căci Îl urmau pe el, însă ucenicii botezați la porunca Domnului, erau ucenici (discipoli) ai Lui, și este clar că atunci botezul efectuat era în Numele Lui!

Ioan Botezătorul L-a numit pe Isus: „**mire**”, pe sine: „**prietenul mirelui**” și pe grupul crescând de ucenici: „**mireasă**”, în Ioan 3:29, acesta fiind primul an al lucrării Domnului nostru.

În al doilea an al lucrării Sale publice, Christos a rânduit apostolii în biserica ce deja a format-o (Luca 6:13-16). Cei doisprezece au fost aleși dintr-un grup mare de ucenici (Luca 6:13). Apostolii au fost primii conducători ai bisericii lui Christos, fapt confirmat de Pavel în 1Corinteni 12:28: „**Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli. . .**”. Cu toate că primi rânduiți în slujbă după Penticostă, au fost diakoni (Fapte 6:1-6). Întrebarea care se ridică este: dacă adunarea nu exista înainte de Penticosta, cum au fost rânduiți „întâi apostolii” în adunare? Doar dacă adunarea a început să existe o dată cu primii ucenici, atunci în grupul primilor ucenici, Iesus a rânduit cei 12 apostoli, care au primit: „**supravegherea**” (SCC), sau „*slujba de supraveghere*” (GBVn.s.), slujba avută și de Iuda conform cu Fapte 1:20.

În Matei 18:17-20, Christos vorbește de adunarea care se adună pentru Numele Lui la prezent, adunarea lui Christos se distinge de toate celelalte adunări din lume pentru că este a Lui. În timpul lucrării lui Christos pe pământ Îl vedem zidindu-Și biserica Sa, până când a avut 120 de membrii (Fapte 1:15) și posibil mult mai mulți (1Corinteni 15:6). Acestui grup de ucenici botezați care L-au urmat pe Christos i s-au dat reguli privitoare la disciplina bisericii (Mat. 18:15-18), i s-a dat Cina Domnului (Matei 26:26-30) și marea trimitere (Matei 28:18-20). Este evident că a existat o adunare înainte de Penticosta, după cum descrie cartea Fapte cap.1, din ea făcea parte inițial: cei 11 apostoli, femeile, și frații lui Isus, ulterior și alți ucenici, toți formând o adunare în număr de 120 de suflete.

După înălțarea Domnului, ei au avut o întrunire a bisericii pentru rugăciune (Fapte 1:14) și o adunare generală (Fapte 1:21-26). Când biserica a ales pe cineva să îl înlocuiască pe Iuda, Petru le-a spus: „**Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între**

noi, cu începere dela botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El dela noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui” (Fapte 1:21-22). Se poate vedea clar că a existat un grup care l-a urmat pe Christos „**cu începere de la botezul lui Ioan.**”

Există exemple după Penticosta de botez în Spirit după regenerare (naștere din nou)?

Cartea Faptele Apostolilor, nu este o carte care să descrie în amănunțime, ce s-a întâmplat cu unii după nașterea lor din nou, după convertirea lor.

Totuși avem câteva cazuri după Penticosta, în care unii sunt convertiți, născuți din nou și doar ulterior au primit darul Spiritului Sfânt, vorbirea în alte limbi, adică: botezul în Spirit. Este vorba de cazul lui Timotei, cazul celor din orașul Corint și cazul celor 12 ucenici din Efes. Să le luăm pe rând:

Cazul lui Timotei:

În Fapte 16:1,2, se relatează despre un tânăr numit, Timotei: „**În urmă, Pavel s-a dus la Derbe și la Listra. Și iată că acolo era un ucenic, numit Timotei, fiul unei iudeice credincioase și al unui tată Grec. Frații din Listra și Iconia îl vorbeau de bine**”. Iată atunci când Pavel în lucrarea lui apostolică ajunge în Listra, acolo găsește un ucenic, adică un creștin pe nume: Timotei, era evident că Timotei era născut din nou, fiind ucenic, mădular din trupul lui Christos și având roade bune, având o bună mărturie de la frați a unei vieți schimbate, având o credință neprefăcută (2Timotei 1:5), însă era el botezat în Spirit Sfânt? Dacă el era botezat de Domnul în Spiritul, nu mai era necesar ca Pavel să-și pună mâinile peste el, ca acesta să primească darul Spiritului Sfânt așa cum s-a întâmplat. În 2Timotei 1:6, Pavel relatează: 2Timotei 1:6,7: „**De aceea îți aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mâinilor mele. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință**”.

La ce dar face referire aici Pavel? Ce daruri erau primit prin punerea mâinilor conform Scripturilor? Fie darul Spiritului Sfânt, adică botezul în Spirit, vorbirea în alte limbi (Fapte 8:17; 19:6), fie darul de apostol (Fapte 13:1-4), sau cel de supraveghetor (episcop), adică de bătrân, presbiter (1Timotei 5:17-22). Cu siguranță nu se referă la primirea darului de

apostol (comp. 1Tesaloniceni 1:1 cu 2:6) primit prin punerea mâinilor de către ceata presbiterilor prin care avea autoritatea să poruncească și să învețe cu autoritate (1Timotei 4:11-16). Darul dat de Pavel prin punerea mâinilor lui nu putea fi decât vorbirii în alte limbi, deoarece este asociat cu primirea Spiritului, nu un spirit de frică, ci unul de: putere, dragoste, chibzuință.

În plus, fraza: „**să înflăcărezi darul lui Dumnezeu**” BCR (n.s. să reaprînzi, să reînsuflătești), iar în NW: „**Să ațâți ca pe un foc darul lui Dumnezeu**”, nu se poate referi decât la vorbirea în limbi, rugăciunea prin Spiritul poate fi ațâțată, reaprinsă, reînsuflătită, dacă este pierdută, trebuie stăruit în rugăciune până când darul se reînflăcărează, cu siguranță limbile sunt darul înflăcărat al Domnului, care s-a manifestat sub formă de limbi de foc (Fapte 2:1-4).

În acest pasaj, Pavel evocă o imagine din casele evreilor, focul uneori consta numai din niște tăciuni aprinși, aceștia putea fi ațâțați pentru a da căldură mai mare (Osea 7:4). Prin urmare, prin sfatul lui Pavel, Timotei era încurajată nu să stingă Spiritul (1Tesaloniceni 5:19), ci să ațâțe darul lui Dumnezeu căci el nu a primit un Spirit de frică (lașitate, rușine), ca să-i fie rușine să vorbească în limbi, ci unul de putere, căci Însuși Isus a promis că botezul cu Spiritul Sfânt va aduce putere de a-i fi martori cu îndrăzneală (Fapte 1:5-8). El a primit un Spirit de dragoste prin care se poate ruga la Dumnezeu (Romani 16:30; Iuda 20,21). Și un Spirit de chibzuință prin care El se aseamănă cu feciorelor chibzuite (înțelepte, prudente) care au ulei de rezervă pentru candelă (Matei 25:1-13), căci au primit Spiritul Sfânt de dă pe deasupra, pe când cei ce nu au primit botezul cu Spirit Sfânt nu au undelemn de rezervă și nu vor intra la nuntă cu Mirele!

Cazul Timotei este un alt caz de botez în Spirit ulterior nașterii din nou, în epoca de după Penticosta.

Cazul celor din orașul Corint:

În Fapte 18:1-11, se descrie cum Pavel a plecat din Atena și s-a dus la Corint, acolo Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de sabat și îndupleca pe Iudei și pe greci. Dar fiindcă Iudeii i se împotriveau și-l batjocoreau, Pavel s-a dus la oamenii națiunilor din Corint predicând Evanghelia.

Care a fost rezultatul? Relatarea biblică spune: „**Dar Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre Corinteni, care auziseră pe Pavel, au**

crezut și ei și au fost botezați. Noaptea, Domnul i-a zis lui Pavel într-o vedenie: „Nu te teme; ci vorbește și nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți faci rău: vorbește, **fiindcă am mult norod în această cetate.**” Aici a rămas un an și șase luni și învăța printre Corinteni Cuvântul lui Dumnezeu”.

Iată conducătorul sinagogii a crezut în Domnul Iesus, la fel și alți corinteni care au crezut, au fost botezați în apă, și atunci s-a produs și nașterea lor din nou.

În plus, ei sunt considerați *ai Domnului*, Domnul Isus spune despre ei și despre viitorii convertiți: „**am mult norod în această cetate**”, cei ai Domnului au Spiritul Sfânt (Romani 8:9).

Dar ca să fim și mai siguri, vom apela la epistola lui Pavel către corinteni, unde se face referire la nașterea lor din nou. În 1Corinteni 4:15, apostolul Pavel spune: „**Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie**”.

Erau corintenii născuți din nou? Da, textul spune că Pavel i-a născut *în Iesus*, însă când i-a născut? Atunci când Pavel le-a predicat Evanghelia s-au născut corintenii din nou, ei fiind născuți prin Evanghelie. Când le-a predicat Pavel Evanghelia? La început, înainte de botezul lor, căci ulterior el a rămas cu ei un an și jumătate și le-a predat învățătura apostolilor.

Iată predicarea Evangheliei a adus prin credința și botezul lor în apă, nașterea lor în Christos Isus. Deci ei s-au născut din apă și Spirit, la botezul lor în apă. Alte texte din epistolă susțin același lucru. În 1Corinteni 6:11, se spune: „**Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeuului nostru**”. Când au fost corinteni spălați, sfințiți, îndreptățiți (justificați)? În Numele cui, și prin care agent?

Cu siguranță la botezul lor în apă „**în Numele Domnului Isus Hristos**”, când au primit Spiritul, care a făcut în ei această lucrare de sfințire și îndreptățire.

În primul rând, expresia „**spălați**”, se referă la iertarea primită în botezul în apă, același cuvânt în greacă: „**apolouo**”, apare în Fapte 22:16, cu ocazia botezului lui Pavel.

În al doilea rând, sfințirea și îndreptățirea se obține în Numele Domnului Iesus, Nume în care corintenii au fost botezați în apă (1Corinteni 1:13-16), dar ei au primit în botez și Spiritul Sfânt care a lucrat sfințirea lor, renașterea.

Iată nașterea lor din nou, din apă, și din Spirit, atunci la început când au primit Evanghelia, au crezut și s-a botezat, ei au fost „născuți în Christos Isus”, însă ei nu au primit atunci botezul în Spirit, darul Spiritului, vorbirea în alte limbi. Luca nu menționează că atunci când s-au botezat în apă au primit „**darul Sfântului Duh**”, vorbirea în alte limbi (Fapte 18:1-11). Evenimentul convertirii lor a avut loc apox. 50 d.Ch. însă prima epistolă scrisă către ei, a fost scrisă în cca. anul 55 sau 56 d.Ch. când aveau deja vorbirea în alte limbi (1Corinteni 14); probabil au primit-o fie în acel an și jumătate când Pavel i-a învățat după convertire, fie ulterior după plecarea lui Pavel. Un lucru este clar, corintenii primesc Evanghelia, cred, se botează, sunt spălați și sfințiți prin Spiritul Sfânt, dar nu vorbesc în limbi conform cu relatarea din Fapte 18, însă ulterior ei vorbesc în limbi conform cu relatarea din 1Corinteni 14, iată botezul în Spirit, darul Spiritului Sfânt primit după nașterea lor din nou.

Cazul celor 12 ucenici din Efes:

Un alt caz de primire a botezului în Spirit Sfânt, de data aceasta este vorba de 12 ucenici ai lui Ioan Botezătorul, pe care apostolul Pavel îi întâlnește și îi întreabă: „**Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?**” Atunci când aceștia răspund și spun: „**Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Duh Sfânt**”, Pavel îi chestionează despre botezul cu care au fost botezați, deoarece era curios pentru el ca să existe cineva botezat în apă, *în Numele lui Iesus*, și să nu fi primit Spiritul Sfânt ca renaștere. Pentru că în botezul în apă conform cu N.T. se primește Spiritul ca naștere, deoarece învierea împreună cu Christos și îmbrăcarea cu Christos din botez o realiza Spiritul Sfânt (Coloseni 2:11,12; Galateni 3:27) și deci cineva botezat în Numele lui Isus, nu putea spune: „**Nici n-am auzit cu toate că a fost dat un Duh Sfânt**”.

Însă Pavel aflând că cei 12, au fost botezați doar cu botezul pocăinței al lui Ioan Botezătorul, un botez prin care ei și-au exprimat căința lor față de călăcrile de lege din legământul cu Israelul. Apoi Pavel îi botează în apă *în Numele lui Iesus*, și

atunci are loc nașterea din nou a celor 12, apoi își pune mâinile peste ei, și aceștia primesc Spiritul Sfânt ca botez.

Cum s-a manifestat botezul în Spiritul Sfânt la acești 12 bărbați? Ei **„vorbeau în alte limbi, și prooroceau”**, din nou și din nou: vorbirea în alte limbi prezentă.

Iată că și în acest caz botezul în Spirit este ulterior nașterii din nou.

Iată câte cazuri de botezați în Spirit după nașterea din nou, după evenimentul: Pentecostă, iată chiar dacă cei 11 apostoli nu ar fi primit Spiritul înainte de Pentecostă, ar fi aceste cazuri care susțin același lucru: nașterea din nou și botezul în Spiritul sunt două lucrări separate. Iar botezul în Spirit, în cele mai multe cazuri are loc după nașterea din nou.

Dar se poate ridica următoarea întrebare:

14. CE ADUCE ÎN PLUS ÎN CREDINCIOS, LUCRAREA BOTEZULUI ÎN SPIRIT, FAȚĂ DE CEA A NAȘTERII DIN NOU?

Unii creștini spun: dacă sunt născut din nou, înfiat ca copil al lui Dumnezeu, iertat, spălat, curățit, sfințit, îndreptățit, justificat, luminat, plin cu Spiritul, ce nevoie mai am de botezul în Spirit Sfânt?

Botezul cu Spirit Sfânt este o urmare firească după ce te-ai născut din nou, este o continuare normală în viața de creștin. Ți-aduci aminte de pilda cu talanții (Matei 25:14-30), unde cel ce și-a îngropat talantul până la urmă l-a pierdut? Tot așa dacă ai primit talantul salvării, al iertării, și îl „îngropi”, te mulțumești cu el, s-ar putea să-l pierzi sau să nu ajungi în cer unde vrei să ajungi.

Căci Ioan Botezătorul a profețit că grâul va fi botezat de Domnul Iesus cu Spiritul Sfânt acest botez este indispenabil pentru a fi grâu și a ajunge în hambarul ceresc (comp. Matei 3:11,12, cu 13:30,43).

Tu pe baza căinței, credinței ai primit în botezul în apă: salvarea, Dumnezeu ți-a dat-o prin har ca să crești nu să rămâi la acest stadiu, noi toți trebuie să creștem la CREDINȚA descrisă de Domnul Iesus în Ioan 14:12. Aceasta este voința lui Dumnezeu! Dacă nu creștem s-ar putea să pierdem și ceea ce avem!

Chiar dacă prin har ai fost mântuit, ai devenit copil a lui Dumnezeu, dacă tu nu vei crește spre botezul cu Spiritul Sfânt și spre o credință care face minuni, tu vei pierde salvarea (mântuirea), cetățenia cerească, deoarece la judecată tu nu te încadrezi în tiparul de credință descris de Domnul Iesus în Ioan 14:12.

Botezul în Spirit, pe lângă nașterea din nou, aduce următoarele abilități suplimentare în viața credinciosului, și anume: o putere suplimentară de a mărturisi pe Iesus cu îndrăzneală (Fapte 1:8), o mai mare putere în rugăciune, o mai mare putere de conectare la cer, o mai mare putere de a exprima lucrurile Spiritului, o mai mare putere și autoritate de a cere, de a lupta contra lui Satan și a îngerilor lui, căci creștinul botezat în Spirit, se roagă prin Spiritul Sfânt (Efeseni 6:18; Iuda 20). Creștinul prin vorbirea în alte limbi primită ca dar cu ocazia botezului în Spirit, se auto-

zidește spiritual (1Corinteni 14:4), pentru a fi echipat pentru lucrare, ca ulterior să poată sluji, el vine la adunare deja zidit de propria rugăciune în alte limbi.

Există un anumit tip de vorbire în limbi care este fără voce tare, pe care Pavel îl descrie astfel în 1Corinteni 14:28: „**Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu**”. Iată în exterior tu taci, dar față de tine însuși și față de Dumnezeu nu taci, și prin acest tip de vorbire în limbi îți zidești Spiritul.

Mulți creștini care au darul limbilor nu cunosc și nu practică acest tip de vorbire în limbi, dar el este important, în timpul întrunirilor, în timpul predicilor pentru a ne ruga cu Spiritul nostru condus de Spiritul Sfânt pentru cel ce predică și învață cuvântul fără ca adunarea să audă. Este important și în alte situații, cum ar fi când ești chemat în fața dregătorilor, în fața autorităților, tu poți vorbi, iar Spiritul tău se roagă, alimentându-te cu tărie, fără ca nimeni să nu-și dea seama. În orice situație rugăciunea în Spiritul pentru tine însuși și pentru Dumnezeu, este binevenită, când ești provocat pe stradă, când aștepti undeva, la un birou, într-o antecameră, indiferent unde stai și aștepti te poți ruga în limbi pentru tine, în tramvai, în autobuz, pe tren, etc. tu te poți ruga pentru tine și pentru Dumnezeu și astfel Spiritul tău se va zidi pentru a face față provocărilor, ispitelor, problemelor, sau pentru a primi putere ca să-l mărturisești pe Iesus Christos ca Domn și Salvator.

Vorbirea în alte limbi, te conectează imediat la cer, la Dumnezeu, el vorbește mistere (taine) cu Dumnezeu (1Corinteni 14:2), astfel rugăciunea lui are o pătrundere mai bună, un acces mai bun în cer, deoarece Spiritul Sfânt călăuzește spiritul nostru ce să ne rugăm (1Corinteni 2:13; 14:14), este o rugăciune cârmuită de Spiritul nu de minte.

Pe lângă toate acestea, rugăciunea prin Spiritul are o mai mare autoritate asupra puterii întunericului, alungând demonii prin prezența lui Dumnezeu, care se coboară la lauda și preamărirea Lui prin Spiritul (comp. Fapte 2:11; 10:46 cu Psalmul 22:3). Botezul în Spirit poate aduce alte daruri spirituale în credincios, și deci alte abilități în plus, față de cele primite la nașterea de sus, cum ar fi: profeția, scoaterea demonilor, darul vindecărilor, etc. (Fapte 19:6).

Da fapt, vorbirea în limbi poate avea loc oriunde și aproape oricând din momentul în care ești botezat în Spiritul (1Timotei 2:8). Poți să te rogi în limbi în timpul unei călătorii, în timp ce citești, în timp ce asculți precum și în timpul când îngenunchezi în rugăciune. Vom lua în considerație acum câteva din motivele pentru care e bine să îți petreci mult timp rugându-te în limbi.

1. Cel care vorbește într-o limbă necunoscută Îi vorbește lui Dumnezeu (1Corinteni 14:2), adică, se roagă, dar rugăciunile pe care el le spune sunt făcute de spiritul lui, prin cuvinte date de Spiritul Sfânt. Deci, aceste rugăciuni vor fi eficiente pentru că ele sunt făcute potrivit voinței lui Dumnezeu (Romani 8:26,27).

2. Vorbirea în limbi ne ajută să ne rugăm MULT, căci tu poți vorbi în limbi în timp ce mintea ta se concentrează la activitățile cotidiene, cine se roagă în limbi, mintea lui este fără rod, adică nu este participantă la actul rugăciunii (1Corinteni 14:14,15). Dumnezeu spune: **„Rugați-vă neîncetat”** (1Tesaloniceni 5:17). Numai cu Spiritul te poți ruga neîncetat nu cu mintea!

Cu toate că există multe tipuri de rugăciune, este totuși minunat să te poți ruga în limbi oricând, fără ca mintea ta să fie implicată. Mintea se poate odihni sau poate face altceva în timp ce spiritul se roagă. Această capacitate ne va ajuta să facem mereu **„prin Spiritul, tot felul de cereri și rugăciuni”** (Efeseni 6:18), chiar și atunci când mințile ne sunt obosite și când nu știm cum sau ce să ne rugăm (Romani 8:26,27).

3. Vorbirea în limbi ne permite să ne rugăm pentru lucruri și situații pe care nu le cunoaștem. Există multe lucruri importante care se întâmplă sau se pot întâmpla în viață și pe care noi nu le cunoaștem. Dar vorbirea în limbi ne ajută să ne rugăm și pentru aceste lucruri, astfel încât Dumnezeu să se implice și să schimbe acele lucruri sau oameni pe care noi nu-i cunoaștem, și desigur că nu știm cum să ne rugăm pentru ei (Romani 8:27).

4. Biblia spune: **„Cine vorbește în limbă se zidește pe sine însuși”** (1 Corinteni 14:4). Aceasta înseamnă că vorbirea în limbi ne zidește viața spirituală. Iuda îi îndeamnă pe creștini: **„Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu”** (Iuda 20,21). Dacă vorbim în

limbi mult, aceasta ne ajută să fim adânc conștienți de faptul că Dumnezeu trăiește în noi. Vorbirea în limbi întărește deci relația noastră cu Dumnezeu, ceea ce va avea ca roadă o dragoste și o credință mai mare, care se vor vedea atât în noi, cât și prin noi, și care vor fi mult mai mari decât am putea experimenta altfel.

5. Atunci când este interpretată vorbirea în limbi, ea poate fi un dar spiritual pentru ajutarea celorlalți. De asemenea, ne ajută să ne antrenăm spiritele noastre să audă vocea lui Dumnezeu și să opereze cu celelalte daruri ale Spiritului Sfânt (1Corinteni 12:8-10).

În cultura noastră, am fost instruiți să ne bazăm toate cuvintele, gândurile și acțiunile pe o logică pe care s-o putem înțelege. Cu toate acestea, locul unde Dumnezeu ne vorbește mai întâi este spiritul nostru. Spiritul nostru reprezintă acea parte din noi prin care auzim vocea lui Dumnezeu. Nu ajungem la ceea ce Dumnezeu ne spune prin deducții sau gândire logică. Nu ajungem prin filosofie la cunoașterea din experiență a lui Dumnezeu (1Corinteni 1:21); ci, prin revelația Spiritului Sfânt. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu este illogic sau irațional, ci numai că El este dincolo de cunoașterea naturală și El ne aduce o cunoaștere suplimentară pe care n-o putem obține prin rațiunea noastră.

Vorbind mult în limbi și meditând asupra Cuvântului lui Dumnezeu, sau așteptând în tăcere în prezența Domnului și pășind înainte în credință, vom învăța să auzim și să ascultăm vocea Spiritului Sfânt.

6. Avem obligația scripturală de a călca pe urmele lui Pavel (1Corinteni 11:1; Filipeni 4:9), care vorbea în limbi mai mult decât toți corintenii (1Corinteni 14:18)!

7. Vorbirea în limbi ne înprospătează spiritul și mintea. În Isaia 28:11-12, se vorbește despre odihna care vine la aceia care primesc binecuvântarea vorbirii în limbi. Mintea noastră se poate odihni când vorbim în limbi.

8. Vorbirea în limbi Îl ajută pe Dumnezeu să ne poată controla limba. Trebuie să ne supunem limba lui Dumnezeu când vorbim în limbi. Este bine să ne facem un obicei din aceasta, dat fiind că limba este, prin natura ei, mădularul cel mai nesupus, cel mai periculos și greu de controlat (Iacob 3:8). Vorbind în limbi mult, învățăm să ne liniștim mintea și să

ne stăpânim limba, astfel încât să nu mai spunem lucruri nedrepte și jignitoare. În schimb, ne instruim limba să spună lucruri pozitive și dătătoare de viață.

9. Vorbirea în limbi este apa vieții care curge din nou spre viață veșnică – Ioan 4:10-14; 7:38.

Prin urmare, este important ca fiecare creștin să vorbească mult în limbi, pentru ca astfel să poată fi de cel mai mare folos celorlalți și lui Dumnezeu în lucrarea lui Dumnezeu.

Cei care nu doresc și nu caută botezul în Spirit Sfânt, ei nu doresc să primească făgăduința (promisunea) Tatălui (Fapte 1:4,5), nu doresc să primească puterea de sus care să-i îmbrace (Luca 24:49; Fapte 1:8), nu doresc darul Spiritului Sfânt care este pentru toți (Fapte 2:38,39), nu-L doresc pe Iesus ca Botezător (Matei 3:11), nu doresc să se auto-zidească pentru a sluji mai bine (1Corinteni 14:4), nu doresc să se roage neîncetat (1Tesaloniceni 5:17), nu doresc să imite exemplul lui Pavel (1Corinteni 14:18).

Acum să vedem în continuare:

15. OPINII GREȘITE DESPRE BOTEZUL CU SPIRITUL SFÂNT

Despre botezul cu Spiritul Sfânt sunt câteva opinii greșite după cum urmează:

Botezul cu Spiritul Sfânt are loc atunci când are loc botezul în apă și este de fapt mir ungerea ce o aplică preotul?

Botezul în Spiritul, în nici un caz din Scripturi nu a avut loc o dată cu botezul în apă, nașterea din nou are loc o dată cu botezul în apă, dar nu botezul în Spirit, care în majoritatea cazurilor avea loc după botezul în apă (Fapte 8:15-17; 19:5,6), de aceea Petru în ziua Pentecostei spune, botezați-vă și veți primi (ulterior) darul Sfântului Spirit (Fapte 2:38).

Există excepții când se primește înainte de botezul în apă, cum ar fi cazul lui Pavel (Fapte 8:17) și cazul: casei lui Corneliu (Fapte 10:44-48), dar trebuie să înțelegem că faptul că ne-am botezat în apă, aceasta nu înseamnă automat că am fost botezați de Domnul cu Spiritul Său.

În bisericile tradiționale se aplică o mirungere pe capul bebelușului care este botezat (în majoritatea cazurilor stropit, deci nu botezat căci cuvântul botez din grecescul baptizen, înseamnă: scufundare, afundare, cufundare), susținându-se că mirungerea este botezul în Spirit Sfânt.

Nicăieri Biblia nu susține așa ceva, în N.T. nimeni nu a primit botezul în Spirit prin mirungere; ci, prin punerea mâinilor, și nicăieri nu se poruncește mirungerea pentru a da botezul spiritual; ci, ea se practica pentru vindecarea bolnavilor (Marcu 6:12,13; Iacob 5:14). Să trecem la o altă opinie greșită despre botezul în Spirit Sfânt:

Fără vorbirea în limbi cineva nu poate avea Spiritul Sfânt și nu poate fi mântuit

Există unii care susțin că fără vorbirea în limbi un credincios nu are Spiritul Sfânt și deci nici mântuirea (salvarea) care se realizează prin Spiritul Sfânt, și că astfel credincioșii care doar au crezut și s-au botezat în apă trebuie să stăruie după Spiritul Sfânt, după limbi, căci altfel nu sunt mântuiți și nici nu sunt copii ai lui Dumnezeu.

Însă atât ca principiu cât și ca precedente, Noul Testament învață că un om atunci când aude evanghelia, crede cu adevărat și se botează el este mântuit, el este născut din nou (Ioan 3:5; 1Petru 1:20-23).

Da, aceștia nu au botezul în Spirit, dar au Spiritul în ei, care deja a lucrat următoarele lucrări: spălarea, iertarea, îndreptățirea, înfierea, nașterea, sigilarea, ungerea, le-a turnat dragostea divină (Romani 5:5; 8:9-16; 1Petru 1:1-4; 1Corinteni 6:11; 2Corinteni 1:21,22).

Există o sumedenie de exemple biblice de oameni născuți din nou, mântuiți dar nu botezați în Spirit Sfânt, cum ar fi: **Cazul celor 11 apostoli** care au avut Spiritul dar nu botezul în Spirit Sfânt până în ziua Pentecostei (Matei 10:20; Ioan 20:21,22; Fapte 2:1-4).

Cazul celor 3000 botezați la Pentecosta: ei cu siguranță prin botezul în apă, au fost renăscuți la o viață nouă, chiar dacă ei în momentul botezului în apă, nu au primit botezul în Spirit, adică „**darul Sfântului Spirit**” (Fapte 2:40-47, SCC).

Cazul ucenicilor din Antiohia Siriană: care erau mântuiți avea harul lui Dumnezeu, au fost numiți creștini (unși) dar nu avea botezul în Spirit, adică darul Spiritului, vorbirea în alte limbi (Fapte 11:19-30).

Cazul ucenicilor din Antiohia Pisidiei: unde mulți dintre iudei, dintre prozeliți și temători de Dumnezeu erau rânduți pentru viață veșnică au crezut, iar acești devenind „**ucenici**”, și erau „**plini de bucurie și de Spirit Sfânt**” (Fapte 13:13-52). Ei NU au primit „**darul Spiritului Sfânt**”, vorbirea în alte limbi, ca și cei din casa lui Coreneliu, dar au fost mântuiți.

Cazul Lidiei: Un alt caz cel al lui Lidia vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira, care auzind predica lui Pavel, Domnul Iesus i-a deschis inima spre Cuvântul vieții, astfel mișcată de Cuvânt să facă botezul împreună cu toți cei din casa ei, rezultatul: botezul în apă a adus nașterea din nou, regenerarea, viața ei a fost schimbată, ea a fost socotită de Pavel: credincioasă față de Domnul, (Fapte 16:11-15). Da, ea nu a primit botezul în Spirit, darul Spiritului, însă cu siguranță a fost născută din nou, din apă și Spirit.

Cazul temnicerului: Un alt caz, cel al temnicerului și a familiei lui, care îi întreabă pe Pavel și Sila ce să facă pentru a fi mântuit, iar Pavel îi spune ca să creadă în Iesus. Temnicerul și

casa lui, ascultă cuvântul lui Dumnezeu predicat de Pavel și Sila, se botează și se bucură cu întreaga casa lui că a crezut în Dumnezeu (Fapte 16:16-34). Cu toate că temnicerul NU a primit **„darul Sfântului Spirit”**, darul limbilor, totuși cu siguranță el s-a născut din nou, semnul credinței și al bucuriei indică că Spiritul Sfânt a intrat în viața lui.

Să trecem la o altă opinie greșită despre botezul în Spirit Sfânt:

Vorbirea în limbi de la botezul în Spirit nu este darul Spiritului Sfânt

Însă chiar dacă penticostalii nu greșesc și botezul în Spirit se manifestă prin vorbirea în alte limbi în exterior, totuși nici teologia lor nu este 100 % corectă, ei fac greșala susținând următoarele în **„Mărturia de credință”** a cultului Penticostal, unde se spune la pag.18: *„toți credincioșii vorbesc în limbi noi, însă nu toți au darul de a vorbi în felurite limbi...”* Astfel se susține că toți creștinii trebuie să vorbească inițial în limbi ca semn al botezului, chiar dacă aceștia nu primesc ‚darul limbilor’ pentru a mai vorbi în limbi pe parcursul vieții de credință.

Prin urmare, aceștia fac o diferențiere în manifestarea vorbirii în limbi, între expresia: **„felurite limbi”** (1Corinteni 12:10) și **„limbi noi”** (Marcu 16:17). Cu toate că în greacă este același cuvânt **„glossolalia”**, și nicăieri Biblia nu face o diferențiere între vorbirea în limbi ca semn al umplerii inițiale cu Spiritul și darul vorbirii în alte limbi. Cu siguranță că cei ce au vorbit în limbi ca semn al botezului au primit **darul** vorbirii în alte limbi. De ce au vorbit la Penticosta, în casa lui Corneliu credincioșii în limbi, deoarece atunci când au primit Spiritul Sfânt, au primit și darul vorbirii în alte limbi, **„darul Sfântului Spirit”** (Fapte 2:38, SCC), textul spune nu numai că au primit Spiritul Sfânt, ci și **„darul Spiritului Sfânt”** (Fapte 10:45, SCC), astfel nu există în Biblie o vorbire în limbi fără darul aferent (comp. cu 1Corinteni 12:7-11).

Prin urmare, toată ideea penticostală că *„toți credincioșii vorbesc în limbi noi, însă nu toți au darul de a vorbi în felurite limbi...”*, cade ca fiind nescripturală, cei ce au fost botezați în Spiritul, tocmai că au vorbit în limbi, deoarece au primit darul Spiritului Sfânt o dată cu primirea acestui botez spiritual.

Chiar dacă darul va rămâne ulterior inactiv, cel ce vorbește în limbi la botez în Spirit, el primește darul vorbirii în alte limbi, iar cel ce vorbește în limbi și după botez, înseamnă că darul a rămas activ și-l exercită și după botezul în Spirit.

Toți cei botezați în Spirit au primit darul Spiritului, darul vorbirii în alte limbi, însă doar unii îl vor folosi mai mult pe parcursul vieții, alții vor primi alte daruri și pe acestea le vor exercita pregnant, ca să se împlinească cuvântul care spune în 1Corinteni 12:28-30: **„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?”**. Să vedem în continuare:

16. CE TREBUIE SĂ FACI PENTRU A PRIMII BOTEZUL CU SPIRIT SFÂNT?

În cazul în care cineva este născut din nou și dorește botezul în Spirit Sfânt, sunt câteva lucruri pe care omul le poate face:

- 📖 **Credința și deschiderea față de lucrarea Spiritului Sfânt**
- 📖 **A asculta de Dumnezeu**
- 📖 **A cere, a căuta, a bate**
- 📖 **Rugăciunea cu spiritul**
- 📖 **Rugăciunea lucrătorilor pentru cei nebotezați în Spirit**

Să luăm pe rând aceste lucruri:

Credința și deschiderea față de lucrarea Spiritului Sfânt:

În momentul când nu avem credință într-o lucrare supranaturală a lui Dumnezeu, Spiritul se stinge, nu poate lucra, deoarece El nu trece peste convingerea și conștiința persoanei.

În timpul vieții Domnului Iesus, El nu a putut face în ținutul Său natal, semne mari și miracole din cauza necredinței lor (Marcu 6:1-6), nu pentru că Iesus nu putea face minuni în ciuda necredinței lor, ca și în cazul robului necredincios la care Petru i-a tăiat urechea în grădina Ghețimani (Luca 22:51), nu, dar Domnul nu dorește să lezeze conștiința noastră sensibilă.

El nu face lucrări decât în acord cu credința noastră, El nu vrea să ne șocheze, El este blând și smerit și tot la fel și Spiritul Lui, El nu intră cu forța în noi sau peste convingerile noastre, ci El vine în acord cu credința noastră.

În mod asemănător, adunarea din Tesalonic, prin mândrie avea o atitudine de stingere a Spiritului, deoarece ei disprețuiau profețiile (1Tesaloniceni 5:19,20), în mod asemănător, în zilele noastre vorbirea în alte limbi este disprețuită și atacată pe toate fronturile, chiar de mulți care spun că sunt creștini. Multora le este frică să se deschidă sau chiar să accepte că acest dar este actual, multe cărți, predici susțin că acest dar a fost pentru primul secol, că aceste manifestări actuale sunt de la Satan, sau în cel mai bun caz din fire sau din dereglări ale psihicului uman. Din această cauză, la mulți le este frică să se deschidă față de acest dar, iar Satan operând prin frică, teamă,

rușine, îi face pe majoritatea oamenilor să se închidă față de botezul în Spirit și primirea darului Spiritului Sfânt.

Iubite cititor, dacă dorești să fii botezat în Spirit Sfânt, trebuie să te deschizi cu credință la lucrarea Spiritului, în primul rând, trebuie să studiezi Cuvântul, și să vezi că darul Spiritului este actual și este pentru toți în oricât de mare număr, și să începi să dai la o parte: teama, rușinea, o prudență sau o reținere nejustificată. Spiritul operează doar într-o inimă credincioasă deschisă față de lucrarea Lui de aceea nu te inhiba, ci deschide-te spre ce are Dumnezeu pentru tine.

Tu trebuie să crezi că botezul în Spirit este pentru tine (Fapte 2:38,39), trebuie să crezi că dacă ești sincer și îl vei cere, Dumnezeu nu-ți va da o lucrare contrafăcută, Domnul Iesus a spus clar în Luca 11:11-13: **„Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Spiritul Sfânt celor ce I-L cer!”**

Iată dacă un tată uman, care este la un nivel de dragoste incomparabil cu Tatăl ceresc, nu va da daruri false copiilor săi, dacă copilul cere de la tata o pâine, un pește sau un ou, tatăl pământesc dacă le are i le dă, nu-i dă ceva fals în loc, sau chiar rău în loc. În cazul în care este sărac îi spune copilului, nu am să-ți dau, dar această situație nu este în cazul Tatălui ceresc care este bogat (Efeseni 2:4; Iacob 1:5,17). Iată trebuie să avem această încredere că dacă cerem vorbirea în limbi, Tatăl din ceruri nu ne dă altceva; ci, chiar botezul în Spirit pe care îl cerem.

Deci un prim pas, dă la o parte concepțiile greșite față de botezul în Spirit, și pe baza Cuvântului lui Dumnezeu deschide-te cu credință la darul Spiritului Sfânt.

A asculta de Dumnezeu:

În Fapte 5:32, se spune: **„Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Spiritul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”** Iată, Spiritul Sfânt se dă celor ce ascultă de Dumnezeu.

Primii 12 discipoli au ascultat, ei au așteptat făgăduința Tatălui, stând în Ierusalim, ei nu s-au depărtat de cetate după porunca Domnului (Luca 24:49; Fapte 1:4,5). Și în ziua Pentecostei au primit botezul cu Spirit Sfânt. Iată în toate domeniile noi trebuie să conlucrăm cu Spiritul, El ne va călăuzi spre botezul în Spirit, îndrumându-ne ce să facem ca să primim acest botez.

Dacă El ne va îndemna să abandonăm anumite obiceiuri păcătoase, anumite păcate sau obiecte oculte, lucruri nesfinte din viața noastră, din locuința noastră, din vorbirea, gândirea noastră să o facem, căci păcatul face un zid de despărțire între noi și Dumnezeu (Isaia 59:1,2), păcatul în orice formă a lui, poate bloca lucrarea Spiritului lui Dumnezeu și părtășia noastră cu Dumnezeu (1Ioan 3:24).

În momentul când Corneliu a ascultat de mesajul lui Dumnezeu trimis prin înger, de a chema pe Petru în casa lor pentru a le vesti Cuvântul vieții, dar și datorită faptului că Petru a ascultat de viziunea cerească și de îndemnul Spiritului, ascultarea lor a creat premiza, cadru și factorii necesarii care au condus ca casa lui Corneliu să primească botezul în Spirit (Fapte cap.10), ascultarea este necesară, fii deci deschis cu credință, dar și ascultător călăuzirii Spiritului și vei primi darul Spiritului Sfânt.

A cere, a căuta, a bate:

Domnul Iesus, în relatarea în care a spus că nici un tată uman nu îi dă altceva copilului său decât ceea ce cere, sublinează importanța perseverenței și a stăruinței după Spiritul lui Dumnezeu. Domnul începe cu o pildă, pentru a sublinea importanța perseverenței în rugăciune, în Luca 11:5-13, El învață: „**Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții, și-i zice: „Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine de pe drum un prieten al meu și n-am ce-i pune înainte;” și dacă dinăuntru casei lui, prietenul acesta îi răspunde: „Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini” vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie.** De aceea și Eu vă spun: Cereți și vi se

va da: căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”

Iată un prieten, care „**pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie**”, cu atât mai mult Prietenul nostru din ceruri ne va da, căci Iesus continuă și spune ca o lecție practică a parabolei: „**Cereți și vi se va da: căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide**”.

Nu există să ceri Botezul în Spirit și să nu-l primești, dacă tu îl cauți cu sinceritate și dintr-o motivație corectă și trăiești în teama de Dumnezeu și în ascultare. Iesus spune clar și El nu minte: „**oricine cere, capătă**”. Chiar dacă nu vei primi de la prima ta cerere, Domnul Iesus spune nu doar să faci o cerere, ci *să continui să ceri* ca și prietenul din ilustrare, nu doar să ceri; ci, *să cauți botezul* prin orice mijloc, să bați la ușa cerului, *să continui să bați* până când ea se va deschide și va turna peste tine ceea ce turnat în ziua Penticostei și în casa lui Corneliu.

El dă o altă ilustrare cea cu părintele uman, pământesc, și concluzionează: „**Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!**”

Iată rugăciunea este principalul mijloc de a primi Spiritul Sfânt, chiar Domnul Iesus, s-a rugat și astfel s-a coborât Spiritul sub formă de porumbel peste El (Luca 3:21,22), cu atât mai mult trebuie să ne rugăm noi.

În Luca 18:1-7, Domnul dă o altă parabolă despre stăruința în rugăciune: „**Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase**. El le-a zis: „Într-o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă, care venea des la el, și-i zicea: „Fă-mi dreptate în cearta cu

pârâșul meu.” Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă, și-a zis: „Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.” Domnul a adăogat: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, cu toate că zăbovește față de ei?”

Iată viața creștinului trebuie să fie o rugăciune continuă, el în toate domeniile: **„trebuie să se roage necurmat și să nu se lase”**, și cu atât mai mult în cererea pentru a primi botezul în Spirit Sfânt, chiar dacă pare că Dumnezeu zăbovește, că te-uitat, că te-a abandonat, că nu vei mai primi niciodată darul Spiritului, tu stăruie și crede, și postește și vei primi darul Spiritului Sfânt.

Rugăciunea cu spiritul:

Pe lângă deschiderea cu credință față de botezul în Spirit, pe lângă a asculta, a cere, a căuta, a bate, un alt lucru care te va ajuta să primești botezul făgăduit, este să înveți să te rogi cu spiritul tău. Rugăciunea în limbi este o rugăciune a spiritului tău, Pavel spune în 1Corinteni 14:14: **„Fiindcă, dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod. Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea”.**

Iată rugăciunea sau cântarea în alte limbă este o rugăciune în care spiritul meu condus de spiritul lui Dumnezeu se roagă, este o rugăciune în care mintea nu este implicată, ea este fără rod, ea este pusă pe *stand by* în timp ce spiritul omului este pus pe *play*, cu alte cuvinte mintea este pusă pe hibernare, oprire, iar spiritul omului este pus pe start, este activat și pus în acțiune.

De aceea, stai în prezența lui Dumnezeu, chiar dacă nu mai ai cuvinte în rugăciune, stai pe genunchi și lasă ca spiritul tău să se roage. Tu trebuie să înveți să comunici lucruri spirituale prin mijloace spirituale (1Corinteni 2:13).

Chiar dacă la început te vei ruga mult cu mintea, cu timpul vei trece treptat de la rugăciunea cu minte la cea cu spiritul, aceasta a fost și experiența mea, pe care am să v-o spun pe

scurt în continuare: După nașterea mea din nou, Dumnezeu m-a conștientizat de importanța rugăciunii, de importanța stăruinței în rugăciune și a avea o viață de rugăciune calitativă și cantitativă. Pentru a mă motiva spre rugăciune, am cumpărat și citit multe cărți de rugăciune în aceea perioadă, toate m-au îndemnat să mă rog cât mai mult, sincer și deschis lui Dumnezeu. La început mă rugam o oră pe zi, apoi am ajuns la două ore, apoi la mai multe ore, în sesiuni de câte o oră sau mai mult, după câți-va ani de la nașterea din nou, și la cca.2 ani de la începutul unei vieții puternice de rugăciune, mă punem pe genunchi și după câteva cuvinte rostite cu mintea, mă opream din rugăciunea cu mintea, cu buzele, și simțeam că ceva din mine se roagă, și stăteam ore în șir și lăsam ca spiritul meu să se roage, când începea să își stingă puterea, iară-și mai ziceam câteva cuvinte cu mintea și tot așa. Acea rugă care o percepeam, ca și un zumzet, era o vorbire în alte limbi lăuntrică auzită doar de Dumnezeu sau nu (comp. cu 1Corinteni 14.28). Dar la câți-va ani, după ce practicam rugăciunea cu spiritul meu, prima dată am vorbit în limbi într-un vis de noapte, apoi vorbirea în limbi a apărut în momentul când mă trezeam din somn, când nu eram treaz de-a binelea, undeva între somn și starea de veghe (comp. cu Zaharia 4:1), am spus câteva cuvinte în alte limbi, dar m-am trezit de-a binelea și am oprit-o, mi era frică, nu știam ce este. Din firea mea sunt cam emotiv și fricos, dar Dumnezeu ma ajutat să-mi înving teama, și apoi în timpul rugăciunii în starea de veghe a apărut câteva cuvinte în altă limbă, la început două, trei, apoi mă opream, încă frică nu-mi era învinsă. Apoi patru-cinci, apoi mai multe, și am ajuns să și cânt în alte limbi, sau să mă rog minute întregi în alte limbi. Slavă lui Dumnezeu!

Dacă noi avem o viață de rugăciune, dacă ne rugăm mult, chiar dacă ne rugăm pentru ale lucruri: laudă, mulțumire, cereri, mărturisiri, mijlociri pentru alți oameni, și cred că dacă în timp, crește timpul de rugăciune vom ajunge la rugăciunea cu Spiritul tău (rugăciunea lăuntrică), și de acolo la rugăciunea în limbi.

Unii apelează la metoda, de a repeta un cuvânt ore în șir ca de exemplu: „*sânge, sânge, sânge...*” sau, „*slavă, slavă, slavă...*”, sau „*botez, botez, botez...*”, aceste metode nu sunt

Biblice, și pot forța mâna lui Dumnezeu să ne dea ceea ce cerem, dar fără ca noi să fim pregătiți pentru a primi darul Lui. Eu nu-ți spune să urmezi o metodă sau alta; ci, dacă ești sincer, Dumnezeu te va călăuzi, tu urmează îndemnurile Spiritului, nu metode sau obiceiuri omenești, și ele te vor duce să experimentează botezul în Spirit, când vei fi umplut de Spirit și spiritul tău va vorbi în alte limbi, după cum dă Spiritul să vorbească spre gloria lui Dumnezeu. Să vedem în continuare:

Rugăciunea lucrătorilor pentru cei nebotezați în Spirit

În Fapte 8:14-17: „Apostolii, care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la Samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se pogorâse încă peste nici unul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei și aceia au primit Duhul Sfânt”.

În Fapte 8, este relatat cum după ce samaritenii au auzit evanghelia predicată prin Filip, după ce au crezut și s-au botezat, și implicit au fost născuți din nou, totuși ei nu au fost botezați în Spirit Sfânt, de aceea apostolii din Ierusalim au trimis pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni, și **ei s-au rugat pentru aceștia** ca să primească botezul cu Spirit Sfânt, iată nu în toate cazurile creștinii trebuie să stăruie după botezul în Spirit; ci, lucrători cu autoritate pot ei să se roage pentru ca creștinii care nu au primit botezul spiritual să îl primească, și apoi sub călăuzire să-și pună mâinile peste ei, este un exemplu minunat pentru lucrătorii din zilele noastre.

Dar să vedem în continuare.

17. CARE SUNT PIEDICILE ÎN CALEA NAȘTERII DIN NOU ȘI A BOTEZULUI CU SPIRIT SFÂNT?

Piedicile în general sunt următoarele:

Lipsa căinței, a nu fi conștient de ceea ce este păcat, sau a nu vedea păcatul în toată hidoșenia lui așa cum îl vede Dumnezeu. Unii oamenii au o căință falsă sau o întristare după voia lumii dar nu după voia lui Dumnezeu (2Corinteni 7:9-11; Evrei 12:16,17). Astfel ei manifestă o întristare (chiar lacrimi), motivată de pierderea prestigiului, a avantajelor, a poziției sau privilegiilor, din Societate sau biserică, când s-a aflat de păcatul lui, însă el nu recunoaște că este un păcat împotriva lui Dumnezeu, că a adus o pată numelui lui Dumnezeu, nu își dă seama de cât rău a produs păcatul Său, în relația lui cu Dumnezeu, și cât rău a produs semenilor săi acest păcat direct sau indirect. Iar pocăința adevărată trebuie să atingă întreaga ființă: intelectul, sentimentele și voința, la unii căința înseamnă să plângă, dar nu înseamnă să ia unele decizii (acte de voință) în viața lor, la alții știu ce au de făcut pentru a duce roadă vrednică de pocăință dar nu fac, iar alții încearcă să facă, însă nu vor să-și deschidă inima pentru a se lăsa atinși emoțional de Spiritul lui Dumnezeu pentru a aduce roadă din inimă, etc.

Lipsa credinței, unii spun că “cred în Isus”, dar nu cred cu adevărat, doar cu buzele, căci inima lor este departe de Isus, ei nu-și pun încrederea cu adevărat în Dumnezeu în toate domeniile vieții. Unii nu cred în Isus pentru că se încred în altceva: propria înțelepciune, propria putere, metodele proprii, lor le place să ducă o viață independentă, în care ei să conducă, ei să controleze totul, lor nu le place ca Dumnezeu să conducă cu adevărat și să-i ducă pe drumuri necunoscute, să-i surprindă. De fapt ei nu-și dedică viața **necondiționat** lui Dumnezeu pentru că nu au realmente încredere în Tatăl ceresc și de aceea încearcă să-și conducă și controleze singuri viața. Sunt unii care doar spun că au credință, dar nu au, pentru că duc o viață în care nu doresc să se implice, să se sacrifice, să sufere, pentru că a crede în Isus implică: renunțare la tine, când te încrezi **deplin** în altcineva și în principiile Lui, nu te mai încrezi în tine și în principiile tale (Luca 6:46; Ioan 3:36; 12:46; 14:12).

Lipsa dedicării, Dumnezeu știe ce este în inima noastră când ne dedicăm Lui, nu-l putem păcăli, cum să ne dea Spiritul Sfânt când mulți nici măcar nu sunt conștienți ce înseamnă și implică dedicarea, căci ea înseamnă renunțarea la viața noastră, la drepturile noastre, și mai înseamnă a ne lepăda de noi înșine, a lua crucea și a-l urma pe Iesus totdeauna și oriunde, nu numai duminica, sau nu numai pe drumuri și în situații în care ne place să fim. Isus îi spune lui Petru în Ioan 21:18: **„Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi.”** Să fi conștient deci că Isus te va duce, fie că vrei sau nu, prin situații, suferințe, necazuri, încercări **„unde nu vei voi”** să treci sau să fi. Dacă tu nu ești dispus la aceasta, atunci nu ești încă pregătit să primești botezul în Spirit Sfânt. Mai înseamnă să ne urâm viața, adică să o iubim mai puțin ca pe Iesus (Matei 16:24-26; 2Corinteni 5:14,15; Luca 14:27,33). Îți urăști tu viața? Sau ți la ea? O iubești, și nu-ți place când suferi chiar pentru credință? Normal este pentru un discipol al lui Christos ar fi să se sacrifice cu bucurie pe sine sau bunurile sale (compară cu Evrei 10:32-39; Fapte 5:41).

Lipsa ascultării, aceasta poate lua multe forme, unii spun că cred dar nu vor să-i urmeze exemplul lui Iesus și să se boteze în apă ca și El (Marcu 1:9-11; 16:16; Fapte 2:38), alții vor să experimenteze puterea Spiritului Sfânt dar nu doresc să asculte în chestiuni ca: sfințenia și evlavie de Dumnezeu, ei vor să fie plini cu Spiritul Sfânt, însă dacă se poate fără a asculta de Dumnezeu (Fapte 5:32).

Uneori lipsa ascultării în ce privește smerenia este vitală, căci mândria este o mare piedică împotriva primirii Spiritului ca și egoismul, lăcomia și zgârcenia (Fapte 5:32; 8:18-23; 1Ioan 3:24; 1Petru 5:5,6). Alții cochetează încă cu lumea, ei vin și la adunare (biserica) pentru a deveni creștini, dar inima lor este împărțită, încă nu sunt dispuși să renunțe la lume, ei sunt încă prieteni cu lumea, cum să primească aceștia Spiritul Sfânt când în ei locuiește spiritul lumii? (compară 1Corinteni 2:12 cu Iacob 4:1-10).

Timpul și Mijlocul potrivit, Dumnezeu are un timp pentru orice (Ecleziast 3:17). Uneori planul lui Dumnezeu pentru o

persoană este să primească Spiritul Sfânt în prezența unor trimiși sau slujitori de-ai Lui, sau prin punerea mâinilor lor. De pildă, oamenii dintr-un oraș din Samaria au primit cuvântul și predica lui Filip evanghelistul, chiar sau botezat în apă, și cu siguranță că erau sinceri, dar nu au primit botezul în Spirit Sfânt (Fapte 8:5-12). Ei nu l-au primit **nu** pentru că nu erau credincioși, **nu** pentru că nu s-au căit, ci pentru că Dumnezeu a avut alt plan. Și anume să-l primească prin punerea mâinilor lui Petru și Ioan (apostoli), și într-adevăr prin punerea mâinilor lor l-au primit (Fapte 8:14-17). Un motiv posibil pentru care Dumnezeu a lucrat așa, este situația samaritenilor, care aveau un templu construit pe muntele Garizim și se închinau acolo, ei erau o închinare tot la Dumnezeu lui Avraam, însă separată de închinarea de la templu din Ierusalim (Ioan 4:20). Tocmai pentru preîntâmpina, o posibilă sectă și în creștinism, fiindcă samaritenii și iudeii aveau prejudecăți unii față de alții, Dumnezeu i-a conștientizat de nevoia apostolilor evrei prin care au și primit botezul în Spirit Sfânt. Astfel Dumnezeu poate considera că nu a venit timpul botezului tău în Spirit, așteptând un moment prielnic, poate persoana potrivită, cadru potrivit, între timp el te pregătește pentru această lucrare deosebită (compară cu Estera 2:12). Cu siguranță că El nu te va lăsa, ci te va prelucra până la momentul când va considera că ești pregătit să primești botezul în Spiritul Sfânt (compară cu Rut 3:3-18).

18. CARE SUNT METODELE DE PRIMIRE A BOTEZULUI ÎN SPIRIT SFÂNT?

Botezul cu Spiritul Sfânt se poate primi prin mai multe metode (modalități), în continuare voi prezenta succint modalitățile descrise în Biblie, fără a înțelege însă că metoda **în sine** atrage botezul în Spirit; ci, Dumnezeu dă Spiritul Sfânt, datorită harului Său suveran.

Dar să vedem, din exemplele de mai jos, aceste cadre sau metode, care au conlucrat cu Dumnezeu, ca omul să primească Spiritul Sfânt:

- Închinarea în comun, ca la Penticosta; (Fapte 2) unde se pare că rugăciunea și strângerea laolaltă a discipolilor au atras Spiritul Sfânt (Fapte 1:14; 2:1).
- Prin rugăciune și perseverență în rugăciune (Luca 3:21,22; 11:5-13; Fapte 4:31).
- Prin căință și botezul în apă (Fapte 2:38).
- Prin ascultare de Dumnezeu (Fapte 5:32; compară Fapte 1:4,5 cu Fapte 2:1).
- Prin punerea mâinilor apostolilor (Fapte 8:14-17; 19:6).
- În timpul predicii Cuvântului lui Dumnezeu (Fapte 10:44-47).

Trebuie să înțelegem, mai presus de toate, că acest botez se primește nu atât datorită a ceea ce face omul, deoarece acest dar: Spiritul Sfânt, nu putea fi nici cumpărat, nici primit prin merite proprii (Fapte 8:18-24). El se dă prin harul suveran al lui Dumnezeu. Christos botează în Spirit deoarece El dă har (favoare nemeritată), El nu o face pentru că cineva stăruie după Spiritul Sfânt, ci că El dorește să dea Spiritul Sfânt, datorită bunătății Sale nemeritate (Fapte 15:8-11).

Astfel omul nu are nici un merit prin care să-l înduplece pe Christos să-i dea Spiritul Său ca botez, omul poate face fapte bune, sau să frecventeze o biserică, dar aceasta nu-l va îndupleca pe Domnul. Cel mult faptele și atitudinile corecte îi pot arăta Domnului ca și în cazul lui Corneliu (Fapte cap. 10), că acel om dacă o să primească Spiritul Sfânt, nu o să-l primească în zadar ci o să aducă roadă (2Corinteni 6:1). Căci dacă a încercat să ducă o viață creștină fără puterea Spiritului

Sfânt, cu siguranță că după ce va primi Spiritul Sfânt, va duce o viață creștină exemplară.

Astfel nu faptele bune îl determină pe Domnul să-l dea, căința, credința, botezul în apă pot arăta Domnului iubirea noastră față de El, însă iubirea Lui față de noi, Îl va determina să-l dea. Revin la problema: *stăruința aduce botezul în Spirit Sfânt sau Harul?* Sau altfel pus problema: ușa botezului cu Spiritului Sfânt se deschide de către om sau de către Dumnezeu? Și dacă se deschide de Dumnezeu, se deschide că omul l-a convins să deschidă, sau deoarece Dumnezeu așa a vrut în baza harului Său suveran? (comp. cu 1Corinteni 12:11).

Trebuie să menționăm că în minte unor creștini, în a căror biserică s-a făcut o practică din a stăruii după Spiritul Sfânt, și sa creat următoarea concepție sau ecuație: stăruii după Spiritul Sfânt = Îl primești; nu stăruii = nu-L primești. Astfel unii au convingerea că omul primește Spiritul Sfânt pe baza lucrării lui de stăruință, și astfel se anulează sau se distorsionează adevărul Biblic că noi primim Spiritul Sfânt prin har (favoare sau bunătate nemeritată) și nu prin faptele noastre (Fapte 15:8-11). De fapt, darurile Spiritului Sfânt sunt cel mai des numite: darurile harului (gr. harisma) (ex: Romani 12:6).

Intrând mai în adânc, ne dăm seama că în mintea acelor credincioși, se instalează conceptul: darurile lui Dumnezeu (materiale sau spirituale) se obțin prin stăruință, și astfel se elimină harul, sau se ajunge la dezamăgiri când Dumnezeu nu dă ceea ce creștinul cere, cu toate că acesta a stăruit ani de zile după acel lucru. Problema nu e la Dumnezeu, ci la om, care și-a făcut o imagine greșită despre Dumnezeul Bibliei, sau care a făcut din anumite daruri sau dintr-un dar un idol!

Spunând aceste lucruri, nu doresc să anulez stăruința în rugăciune, ea este biblică, însă depinde de motivația cu care stăruiesc, doresc eu o stare de extaz, doresc să experimentez ceva deosebit, sau ceva prin care să fiu superior la mulți, sau pur și simplu stăruii și Îl caut pe Dumnezeu, nu caut neapărat un dar, ci pe Dăătorul lor, botezul în Spirit, trebuie să vină în mod natural când noi Îl căutăm pe Dumnezeu și umblăm în ascultare de Dumnezeu, el vine în mod natural când avem o viață de rugăciune sinceră, și plină de ardoare față de Tatăl luminilor.

Trebuie să înțelegem că există o stăruință bună și o stăruință rea, după botezul cu Spirit Sfânt, stăruința rea nu are o motivație bună, ea dorește experiența ca apoi să vină credința, pe când stăruința bună, perseverează din credință, și nu pentru a i se întări credința prin experiență; ci, pentru că el deja are credință.

Stăruința bună, este o foame după Dumnezeu, este o foame și o sete sinceră după tot ce are Dumnezeu pentru copii Săi, este o foame în primul rând după Dătător, acel om caută în primul rând pe Dumnezeu, pe Dătătorul oricărui dar bun și perfect, acel om caută fața lui Dumnezeu, stăruința lui în rugăciune nu este canalizată doar pe botez; ci, pe toate domeniile vieții creștine, chiar dacă sunt momente când accentul stăruinței este botezul în Spirit, el nu consideră botezul ca fiind totul, el nu consideră limbiile ca fiind un panaceu universal la problemele din viața lui, el nu subestimează botezul dar nici nu-l supraestimează, el nu caută emoții ieftine, ci o transformare prin puterea primit la botez, el nu caută botezul doar pentru a simți ceva, sau experimenta ceva cu care să se fâlească ulterior, el caută botezul ca să fie înzestarat pentru slujire, motivația lui este altruistă nu egoistă.

O stăruință greșită, poate avea consecințe nefaste cum ar fi: intrarea de spirite străine, demonice, care imită lucrarea Spiritului Sfânt.

Sau Dumnezeu se lasă înduplecat de oameni, să le dea ceea ce cer, chiar dacă oamenii nu sunt pregătiți pentru botezul în Spirit, însă ulterior, lucrurile primite se vor dovedi ulterior o povară sau vor crea multe probleme. Israel în pustie a stăruit după unele lucruri, „**El le-a dat ce cereau, dar a trimis uscăciune în sufletele lor**” (Psalmul 106:15). Și chiar au fost pedepsiți pentru stăruința lor egoistă. Aceasta este consecința unei stăruințe obsesive și egoiste, copilărești și imature după daruri spirituale. Și nu de puțini ori așa este și cu stăruința după Spiritul Sfânt!

Scriind aceste lucruri, nu doresc să descurajez căutarea după botezul în Spirit, care este **pentru toți**, care are niște foloase extraordinare atât pentru zidire personală cât și pentru slujirea corpului lui Christos sau a celor din lume cu Evanghelia, ci doar să-l căutăm în termenii lui Dumnezeu.

Noi după ce ne-am născut din nou, trebuie să ne păstrăm odihna în Christos, și să umblăm în îndemnul și călăuzirea Spiritului, care mai devreme sau mai târziu ne va duce la botezul în Spirit, precum și la alte daruri pentru slujire. Preocuparea noastră principală este să rămânem *în Spirit*, nu să o luăm înaintea Spiritului din dorințe egoiste, chiar dacă cautăm botezul spiritual, nici o dată să nu ne pierdem odihna, sau să stăruim dintr-o motivație greșită care privește doar la foloase dar nu și la responsabilități.

Atunci când suntem botezați de Domnul cu Spiritul Său, nu există doar partea de avantaje, foloase, ci și partea de îndatoriri, responsabilități, trebuie să înțeleg că cu atât mai mult fiind botezat de Domnul, îndatoria mea este să-i fiu martor, să predic cu îndrăzneală Evanghelia (Fapte 1:8), să fie lumină (Efeseni 5:8-20), să umblu în Spiritul Sfânt (Galateni 5:22-25), să las ca Domnul să mă sfințească tot mai mult, să fiu un om al dragostei, căci vorbirea în limbi fără dragoste este ca un chimval zăngănitor (1Corinteni 13:1), să avansez în rugăciunea în limbi, chiar să primesc darul tălmăcirii limbilor (1Corinteni 14:12,13), un om botezat în Spirit trebuie să fie foarte responsabil de darurile pe care Domnul le-a pus în el, într-o zi vom da socoteală de cum am folosit talanții primiți (Matei 25:14-30).

Calea Creștină
2021 – Arad
caleacrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro